

Giới thiệu Bất Tử Đại Đế

Thể loại: huyền huyễn, tiên hiệp, tu chân, hệ thống, xuyên không

Ở thế kỷ 21, có một thanh niên tên là Long Nhất bị tai nạn xe bắt tình nhân sự được xuyên không đến một thế giới tu chân.

Hắn sở hữu hệ thống có thể khiến hắn cấp tốc mạnh lên.

Vừa mới sống lại bị gái giết, kích hoạt hệ thống, rút thưởng được Bất Tử Chi Thân.

- Ai có thể giết ta....

- Các nguoi rất mạnh sao??

- Vậy thì thử giết ta đi.

- Nếu không giết được ta thì đừng có kêu gào.

- hahahaha.....

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nàng là ai??

Nam Vực...

Bầu trời mênh mông xanh tươi, đột nhiên nổi lên đầy tia sấm chớp huyết quang đầy trời.

“Ta đang ở đâu đây?” Trong một động phủ có một thiếu niên đang nằm trên mặt đất từ từ mở mắt ra, hoảng hốt nói.

“Không phải nằm mơ chứ, ta còn sống, hahaha...” Hắn vẽ mặt hoang mang giống như tiểu hài tử bị bắt cóc rồi tỉnh lại ở một nơi xa lạ, hoang mang không được bao lâu hắn chợt nhớ lại là hắn mơ hồ là mình bị xa tông nhưng xem tình hình thì hắn đã xuyên không, hắn cười lớn vài tiếng.

“Nguoi là ai?” Hắn suy nghĩ thông suốt rồi mới phát hiện bên góc phòng có một thiếu nữ hơi thờ gấp.

“Ta muốn, ta muốn.” Nàng ta nói được vài câu rồi lao về phía hắn như hổ đói.

“Ui da, chuyện gì xảy ra.” Hắn bị đè cái rầm xuống mặt đất không một chút sức phản kháng, cực kỳ hoảng sợ không biết thiếu nữ này làm sao cứ như bị trúng xuân dược.

Thiếu nữ bắt đầu cời quần áo ra, hiện lên phần da thịt trắng nõn với cơ thể đầy đặn không chê vào đâu được.

Nàng ta tiếp cận hắn mạnh bạo hôn lên môi hắn, hắn nhìn về phía phần da thịt của nàng ta phần dưới bụng bốc hỏa, hắn cũng không kiềm chế được bắt đầu phối hợp.

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nữ nữ dâng tới cửa mà không ăn thì hắn không còn là nam nhân nữa.

2 tiếng sau...

Thiếu nữ mở mắt ra cảm thấy bên cạnh mình có một nam nhân thì hét lên, nàng ta đứng dậy đập một phát hết cỡ vào bụng của hắn, lập tức mặc y phục vào.

“Aaaaaa.” Hắn ôm bụng kêu lên đau đớn khiến hắn hít thở không thông, hắn ôm bụng lăn trên mặt đất.

Hắn ngồi dậy mặc quần áo vào, liếc mắt nhìn thiếu nữ đang tức giận hung hăng nhìn vào hắn, lập tức hỏi.

“Nàng là ai??”

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hệ thống

“Hồn đàn, ta muốn giết ngươi.” Nàng tức giận hét lên, đang muốn nhào lên cùng hắn liều mạng thì phát hiện phần dưới của nàng do lần đầu không tiện đi chuyển.

“Nè, bình tĩnh nghe ta giải thích đã.” Hắn lùi về phía sau, vội vàng nói mang theo vài phần hoảng hốt cùng may mắn.

Nhưng nàng ta tha cho hắn sao, nàng ta rút lấy thanh kiếm trong nhấn trữ vật đâm về phía ngực của hắn.

Hắn cũng sợ hãi không ngờ nàng ta chưa nghe mình giải thích đã đâm về phía mình.

Hắn mang theo theo vài phần đau đớn té ngã xuống đất không ngừng chảy máu.

Thiếu nữ đâm hắn xong thì mang theo về mặt thống khổ rồi đi ra khỏi động phủ.

Về phần hắn thì máu không ngừng tràn ra thì bên tai hắn nghe một loạt âm thanh” Hệ thống khởi động 10%...30%...

60%...80%...95%...100%...”

“Hả, âm thanh từ đâu ra.” Hắn đã bị dọa cho hoảng sợ, âm thanh này từ đâu ra, hắn nhìn xung quanh hoảng toàn không hề có ai, rốt cuộc thì âm thanh đó từ đâu ra.

Đúng lúc này, bên tai hắn một lần nữa truyền đến âm thanh kèm với một màn hình mờ ảo trong đầu hắn.

“Tên: Long Sát”

“Tu vi: Luyện khí sĩ lục trọng”

“Công pháp: Thiên Ma Công.”

“Keng, Chúc mừng bạn nhận được Thần Ma rút thương.”

Trong đầu Long Sát một hình ảnh xuất hiện, một đĩa vòng tròn, hiện tại cây kim quay với tốc độ cực nhanh, trên đĩa quay có rất nhiều hình ảnh đồ vật kỳ lạ.

Hắn mặc dù không biết mình nhận được thứ gì nhưng trực giác cho hắn biết những thứ này là không phải đồ tầm thường.

“Keng, chúc mừng bạn nhận được...”

Kim rút thương vừa dừng hắn liền không kịp nghe thông báo liền gục xuống chết.

Mười giây sau. ...

“A, Ta còn sống...” Long Sát mở mắt to lên kiểm tra thân thể, không có một chút đau đớn nào, vết thương cũng biến mất như không có chuyện gì, mà hắn lại cực kỳ rõ ràng bản thân mình mất rất nhiều máu.

Hắn hưng phấn lên, hắn còn tưởng bản thân mình vừa mới xuyên không chưa được bao lâu thì đã chết ngắt rồi chứ.

Đột nhiên, âm thanh hệ thống vang lên nhắc nhở hắn.

“Keng, phát hiện một đạo tàn hồn, có dung hợp hay không.”

“Có...”

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bạch lang

Long Sát choáng váng một lúc, trong đầu hắn đột nhiên có hàng loạt mảnh ký ức không thuộc về hắn, đầu hắn như có thứ gì chuyển động khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Sau khi dung hợp kết thúc, hắn biết thêm được nhiều thứ của thân thể này.

Hắn tên là Long Sát, thiếu thủ của môn phái tên là Huyết Ma Tông, hắn địa vị trong môn phái tuy rằng cao, nhưng thực lực quá yếu luôn bị xem thường.

Nếu hắn không phải con trai của tông chủ thì hắn bị người khác giết chết rồi, ở trong tông môn mặc dù căm giết người nhưng nếu lên giết thì không sao hết.

Vì đây là Ma Tông nên luôn làm ngơ chuyện tranh đấu của các đệ tử trong tông, miễn là không ảnh hưởng quá lớn trong tông môn thì bọn họ sẽ không quan tâm.

Hắn còn có một đại ca, hiện tại hắn đang trong quá trình muốn đột phá Kim Đan nhưng lại không chắc chắn có thể đột kiếp thành công, vì thường ngày đại ca của hắn cố gắng nên hắn quyết định đi đến Âm Sâm Lâm để cướp Kiếp Ma Đan.

Đây là loại đan dược dùng để tăng cường tỉ lệ vượt qua ma kiếp, nếu không vượt qua thì không cách nào bước vào Kim Đan.

Người mà hắn muốn cướp đan lại là thiếu nữ vừa rồi, nàng ta bị hắn bắt khi lưỡng bại câu thương với yêu thú cấp 2 đại viên mãn.

Nàng ta tên là Thanh Thủy, đệ tử chân truyền của Tông chủ Từ Hà Tông, không như tông của hắn toàn ma đầu, tông môn này có luyện dược sư nên không thiếu thôn đan dược.

Nhắc đến nàng hắn lại đau đầu, hiện tại không biết làm sao với nàng, lắc đầu vài cái rồi chạy ra động phủ.

“Nàng ta bị hắn hạ độc chắc thực lực không đủ để ra khỏi đây, không biết đuổi theo có kịp không.” Long Sát thầm nghĩ.

Long Sát muốn tìm nàng ta để xin Kiếp Ma Đan, sẵn tiện bảo vệ nàng ta luôn, dù không phải chính hắn hạ xuân dược, nhưng hắn phải chịu trách nhiệm với nàng ta, nàng ta thích hay không hắn không quan tâm, miễn là hắn không cảm thấy áy náy là được.

Đi được một đoạn thì gặp được một con Bạch Lang, nó có bộ lông màu trắng, cấp bậc là cấp 1 tương đương với luyện khí sĩ.

Do được dung hợp với ký ức của thân thể này, hắn không ngạc nhiên như lúc vừa rồi để thiếu nữ kia cầm kiếm đâm vào thân hắn, nên lần này hắn phản ứng nhanh, cầm thanh kiếm trong nháy mắt vật đâm về phía Bạch Lang khi nó chưa chú ý đến hắn.

“Đánh giết Bạch Lang cấp 1.”

“Điểm kinh nghiệm +10.”

“Ồ, nhận được kinh nghiệm.” Hắn bắt đầu hưng phấn lên, không ngờ giết yêu thú được kinh nghiệm, ban đầu hắn cũng nghĩ như vậy, nhưng không chắc chắn lắm, bây giờ xem ra là hệ thống này khá giống trong trò chơi.

“Xem ra phải đi giết một ít yêu thú để có kinh nghiệm rồi.” Long Sát biết được giết yêu thú có được kinh nghiệm lập tức hưng phấn lên, muốn tìm vài con giết để tăng kinh nghiệm.

Nhưng hắn hiện tại phải tìm thiếu nữ kia, tìm nàng ta quan trọng hơn, sẵn quái thì vừa bảo vệ nàng vừa giết cũng được.

Mọi người ủng hộ mình nha, mình mới bắt đầu viết truyện nên chưa hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bắt tử chi thân

Long Sát trên đường đi tìm thiếu nữ kia gặp khá nhiều yêu thú khiến kinh nghiệm ào ào tăng lên.

“Keng, Bọn giết Diễm Hồng Mang.”

“Kinh nghiệm +10.”

“Keng, Bọn giết...”

“Kinh nghiệm +10”

“Keng, Chúc mừng bạn tăng lên Luyện khí sĩ thất trọng.”

“Hahaha, người khác cần tu luyện nhiều tháng tăng lên một trọng, ta chỉ cần một giờ bằng người khác một tháng, tiếp tục.” Long Sát cười lớn lên, tràn đầy vui sướng.

“Bạn muốn xem thông tin hay không??”

“Có xem.” Long Sát chấp nhận lời đề nghị của hệ thống nói.

“Thông tin nhân vật.”

“Tên: Long Sát.”

“Tu vi: Luyện khí sĩ thất trọng.”

“Buff: Bất Tử Chi Thân.”

“Thần Ma rút thương: Đồng(linh thạch x10).”

“Hả, Bất tử chi thân.” Long Sát tìm nhảy dựng lên, khi nhìn thấy chữ này.

“Bất Tử Chi Thân, đây là cái gì??”

“Khi này không thấy”

“Hay là,...” Nghĩ đến đây là mới nhớ đến một chuyện, lúc này hắn rút thương được vật gì hắn không biết, vừa tỉnh lại hắn dung hợp ký ức nên cũng quên luôn.

“Ta muốn xem thuộc tính Bất Tử Chi Thân.” Long Sát tò mò nói, hắn rất muốn biết thứ này có tác dụng giống như tên gọi hay không?.

“Bất Tử Chi Thân: Thiên địa rung chuyển, vạn giới hủy diệt, ta bất diệt(Hồi sinh 10 giây).”

“Sau khi hồi sinh trở lại trạng thái đỉnh phong.”

“Thời gian buff: Vĩnh viễn.”

“Chuyện gì thế này.” Hắn có chút ngơ ngơ, đây là chuyện gì, không lẽ nữ thân may mắn đang ở bên cạnh.

“Sao lại tối nhanh thế này.” Hắn vừa nói xong, ngó lên bầu trời có một con Báo Đen đang ở trên không trung vỗ về phía hắn.

Mười giây sau.

“Ta còn sống?, ta thật sự còn sống?” Hắn mở mắt to lên, kiểm tra lại thân thể, trên người hắn không có bất kỳ thương tổn nào, nhưng quần áo hắn đã bị cào rách, rõ ràng đây là dấu hiệu của việc bị chà đạp.

Giờ phút này hắn cực kỳ vui sướng, cái Bất Tử Chi Thân này là thật sao?.

Ta đây là bất hack?

Trên thế giới này ai giết được ta?.

“À mà khoan, lỡ như ta bị...” Hắn cười được một lúc sau, mới chợt nhớ đến một chuyện khiến hắn căng thẳng, lỡ như mình bị phong ấn thì sao, trong tiểu thuyết thì những kẻ bất tử thường bị toàn giới liên minh cưỡng ép phong ấn, người ta là bá chủ một phương còn bị phong ấn, phải mất vạn năm mới ra được, hắn thì sao chịu nổi.

“Không được, không được.” Hắn lắc đầu liên tục, phải dấu chuyện này, nếu để người khác phát hiện hắn bất tử thì sẽ bóp trứng từ trong nước mắt.

“Thôi, tiếp tục săn quái.” Hắn bỏ chuyện phong ấn ném sang một bên, hiện tại hắn phát hiện bản thân có Bất Tử Chi Thân, hắn muốn tìm yêu thú để liều mạng, này giờ hắn thường tuyển chọn yêu thú yếu để giết.

Xem ra hiện tại hắn có thể vượt cấp chiến đấu, đánh không lại 10 giây sau trở lại đỉnh phong tiếp tục giết, khi nào nó chết thì thôi.

Mọi người ủng hộ mình nha, mình mới bắt đầu viết truyện nên chưa hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Âm Văn Báo

Hiện tại Long Sát đang đứng ở trên cây dùm ngó một cái hang động.

Bên trong có một con yêu thú cấp 2, lý do hắn đứng ở đây xem xét là vì hắn nhận ra đây là con báo vừa nãy chà đạp hắn, tuy rằng quá trình chà đạp lúc ấy hắn chết rồi nhưng không thể bỏ qua như vậy được.

Với lại trên người nó có nhiều chỗ vô cùng hữu ích, hắn có thể dùng cơ thể của nó để đổi lấy điểm cống hiến trong tông nhưng điều hắn một mực muốn giết nó đó là vì kinh nghiệm.

Nhìn dáng vẻ của nó thì hắn có thể đoán là nó đang bị thương nặng, hắn đang tính toán làm sao để giết nó mà không sợ nó chạy mất.

Âm Văn Báo là một loại báo có tốc độ khá nhanh, hắn không sợ chết, hắn sợ nhất là quá trình mình hồi sinh thì nó đi mất, như vậy thì quá tiếc.

“Không suy nghĩ nhiều nữa, nhào lên đánh thôi.” Hắn nghĩ mãi không ra cách không cho nó chạy, cũng chỉ đành lao vào giết nó thôi.

Long Sát cầm kiếm nhảy vào hang động thì thấy một con Báo đang nhìn chằm chằm hắn, hai mắt nhìn nhau như lâm vào đại địch.

Cả 2 không nhiều lời Âm Văn Báo gầm lên lao về phía Long Sát, sử dụng móng vuốt vồ về phía Long Sát.

Long Sát không hề né tránh, hắn có Bát Từ Chi Thân khiến cho hắn tự tin bành chướng không sợ sinh tử.

Một kiếm đâm vào ngực Âm Văn Báo, một trảo của Âm Văn Báo cũng đã chạm vào Long Sát.

Hắn bay ngược về phía sau toàn thân đầy máu tươi, Âm Văn Báo vốn người toàn vết thương, hiện nay lại thêm một vết kiếm khiến nó vô cùng tức giận, nó muốn xé nát nhân loại trước mắt này.

Âm Văn Báo tức giận gầm lên nhảy về phía hắn kèm theo một trảo tiếp tục trên cơ thể hắn.

Long Sát tiếp tục hướng về phía Âm Văn Báo đâm thêm một phát, không biết có phải do Bát Từ Chi Thân hay không, mặc dù hiện tại người bê bết trần đầy vết máu nhưng hắn không có cảm giác đau nào.

Kiếm đâm vào ngực của Âm Văn Báo, một trảo của nó cũng trúng người của hắn khiến hắn tất thò.

Âm Văn Báo sau khi giết nhân loại trước mắt này xong, trở về vị trí cũ trong hang dưỡng thương, mặc dù đã giết chết nhân loại này, nhưng vết thương trên người trở nên nghiêm trọng khiến nó vẫn chưa nguôi giận.

Sau mười giây.

Long Sát mở mắt ra đứng dậy cầm kiếm lên, dáng người giống như không có một chút vết thương nào, ngoại trừ quần áo có chút rách nát ra thì mọi thứ đều hoàn mỹ.

Hai cặp mắt tiếp tục nhìn nhau như lâm vào đại địch, chỉ là khác với lần trước là Âm Văn Báo nhìn hắn với cặp mắt như phát hiện một điều kinh khủng, Âm Văn Báo trầm nghĩ “Tại sao hắn còn sống??”.

“Tiếp tục...” Long Sát hét lên tiếp tục cầm kiếm đâm vào người Âm Văn Báo, nó cũng không chút chậm trễ vồ một trảo về phía hắn.

Sau mười giây.

“Tiếp tục.”

Sau mười giây.

“Tiếp tục.”

Sau mười giây.

Long Sát tiếp tục lần nữa đứng lên, cơ thể hoàn mỹ không tỳ vết, Âm Văn Báo khóc không ra nước mắt, hiện tại nó bắt đầu sợ rồi, tại sao nhân loại này giết mãi không chết.

Ám Văn Báo hiện tại rất muốn chạy thoát khỏi nhân loại này, tên này quá đáng sợ, nhưng nó muốn chạy thì đã muộn, trên người đầy vết kiếm, máu tươi không ngừng tuôn ra, nó cực kỳ suy yếu không thể chạy được nữa.

Long Sát biết hiện tại Ám Văn Báo không thể vô hấn được nữa, nó hiện tại chỉ có nằm chờ chết mà thôi.

Long Sát tới gần nó cầm kiếm lên đâm vào người nó, một phát vẫn không chết, tiếp tục đâm” Ta đâm, ta chém, ta chọc chết ngươi.”

“Keng, BẠN GIẾT ÁM VĂN BÁO.”

“KINH NGHIỆM +100.”

“Keng, Chúc mừng bạn đạt Luyện khí sĩ cửu trọng.”

“Keng, BẠN NHẬN ĐƯỢC PHÂN THÂN THUẬT.”

“Ồ, Phân Thân Thuật, sao lại rút ra đây.” Long Thiên vô cùng thắc mắc, hấn nhớ từ nãy giờ giết quái không hề rút ra thứ gì, ngoại trừ kinh nghiệm ra hấn không thấy hệ thống thông báo thứ khác, toàn là tự bản thân hấn nhặt xác.

“Keng, Có muốn tu luyện hay không?.”

“Có...” Mặc dù hấn không rõ thứ gì nhưng cứ học, có còn hơn không.

“Keng, học thành công, có muốn xem thuộc tính hay không?.”

“Có xem” Long Sát trả lời, học mà không biết nó là gì học làm gì, tất nhiên phải xem nó là mới được.

“Phân Thân Thuật: Công pháp có thể giúp bản thân tạo ra một nguyên thần phân thân.”

“Lưu ý: Muốn tạo thành công thì phải có lực lượng nguyên thần hùng mạnh.”

“A, nguyên thần phân thân sao?.” Đối với thứ này hấn thường nghe qua trong tiểu thuyết, những lão quái thường xuyên thích tạo cho bản thân mình một cái phân thân, có thêm một người luôn luôn là tốt nhất, chỉ có bản thân mình mới không phản bội mình.

Nhưng điều hấn chán nhất là thứ này chỉ là nguyên thần, không có thân thể, cần phải đắp nặn một cái hoặc là dùng nó để đoạt xá.

Đoạt xá thì không thể nào, chỉ có đắp nặn một cái hoặc là kiếm cái xác nào đó để sử dụng.

Nguyên thần này cũng không có vĩnh cửu, muốn nó không tan biến thì phải không ngừng cho nó lớn mạnh lên.

Chỉ cần đạt đến Nguyên Anh thì nó sẽ thành thực chất, không còn là hư ảnh nữa, phải như vậy nó mới không biến mất.

Mọi người ủng hộ mình nha, mình mới bắt đầu viết truyện nên chưa hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Long Nhất

Hấn tính toán một chút, sự tình về phân thân này hấn cũng khá thích, thử nghĩ bản thân mình hiện tại là Ma Tông nếu như tạo một cái phân thân chạy sang Chính Tông chơi thì trở nên hưng phấn nên.

Hấn là thiếu chủ của Ma Tông nên đối với những thứ về tăng cường linh hồn hấn cũng không thiếu.

Đối với hấn thì tăng phần hồn cho phân thân hấn có rất nhiều cách, chuyện này đối với người khác khó nhưng đối với Ma Tông thì dễ như ăn cháo.

Huyết Ma Tông có một chi nhánh là Hồn Ma Tông, đây là tông môn tà ma về hồn thuật, bọn họ không những có thể hủy diệt linh hồn của người khác còn có những khả năng tăng cường linh hồn bản thân.

Hấn là thiếu chủ của Huyết Ma Tông nên đối với những thứ của Hồn Ma Tông biết vài biện pháp tăng cường hồn lực.

Hắn có một môn công pháp là Thôn Hồn Thuật, là công pháp giúp bản thân thôn phệ linh hồn của người khác để giúp bản thân mình.

Muốn phân ra một cái phân thân khiến hắn sẽ bị tách linh hồn ra, khiến linh hồn yếu ớt không trọn vẹn, đến lúc đó tự sát là xong.

“Bắt đầu thôi.” Long Sát hít sâu một hơi bắt đầu tiến hành phân hồn.

“Keng, phân hồn thất bại.”

“Độ thuần thực: +1”

“Hả, thất bại, còn độ thuần thực là cái gì.” Lần đầu phân hồn thất bại làm hắn chán nản nhưng khi thấy độ thuần thực thì hắn hiểu ra.

“Ra là vậy, tiếp tục.” Hắn cắn răng tiếp tục phân hồn.

“Keng, phân hồn thất bại.”

“Độ thuần thực: +1.”

Mười giây sau.

“Ta vừa chết sao? Thuật này thật nguy hiểm.” Hắn không thể tin được bản thân lần thứ 2 phân hồn khiến hắn tử vong, xem ra với hồn lực hiện giờ hắn chỉ có thể phân ra một lần mà thôi.

“Cũng may mình có Bất Tử Chi Thân.” Long Sát trong lòng thầm nghĩ.

“Tiếp tục, chết xong sống lại trở lại đỉnh phong thì ngại cái gì.” Long Sát kiên quyết trong lòng, tiếp tục phân hồn.

“Keng, phân hồn thất bại.”

“+1.”

Mười giây sau.

“Keng, phân hồn thất bại.”

“+1.”

Mười giây sau.

“Keng, Phân Thân Thuật tăng lên cấp 1.”

“Tiếp tục.” Long Sát không quan tâm lên nó thăng cấp hay không, thứ hắn quan tâm là làm sao để thành công.

“Keng, Chúc mừng bạn phân hồn thành công.”

“Keng, Phân thân chỉ có thể tồn tại một ngày.”

“Hahahaha...Cuối cùng cũng thành công.” Long Sát cười to lên, phân hồn cả nửa ngày cuối cùng cũng thành công.

Hắn hiện tại tinh thần uể oải, hắn dự định tự sát để trở lại đỉnh phong nhưng hắn hơi hơi căng thẳng, có ai lại dám tự mình chém mình chứ.

Long Sát liếc nhìn phân hồn trước mặt lập tức nhếch miệng cười nhạt một cái, do 2 bên liên kết với nhau, chỉ cần một bên nghĩ bên kia cũng sẽ suy nghĩ điều đó, giống như một là một hồn 2 thân vậy.

Phân Hồn vốn là hắn nên không cần hắn ra lệnh lập tức vận dụng Thôn Hồn Thuật để bồi bổ linh hồn.

Mười giây sau.

Long Sát mở mắt ra nhìn Phân Hồn cảm giác giống như nhìn chính mình, mặc dù phân hồn chưa thành hình, như đám mây hư ảo trôi trên không vậy, theo hắn được biết muốn nguyên thần có hình dạng thì phải khiến cho hồn lực tăng lên.

“Từ giờ trở đi, người tên là Long Nhất.” Hắn không giới đặt tên cho lắm nên cứ lấy họ kèm theo số thứ tự đi, sau này tăng thêm vài cái phân thân nữa nên đặt như vậy cho dễ nhận biết.

Vì để cho phân hồn mạnh hơn chút nữa, hắn để Long Nhất liên tục thôn phệ linh hồn của hắn.

Cái này chỉ có hắc cho phép, Long Nhất mới có khả năng thôn phệ linh hồn hắc, bởi hắc có Bất Tử Chi Thân nên thần hồn của hắc cũng bất tử luôn, vạn vật bất xâm.

Sáng hôm sau.

Long Sát mờ mắt ra nhìn Long Nhất, cả một đêm thôn phệ thần hồn, hiện tại Long Nhất bắt đầu thành hình, hình dáng rất giống hắc kiếp trước, tuy nhìn mờ ảo nhưng hắc vẫn nhận ra.

Điều hắc vui mừng không chỉ có nhiều đó, Long Nhất hiện tại không những thành hình mà còn có hồn lực tương đương với Trúc Cơ.

Nếu như là như vậy hắc không cần tốn nhiều thời gian tìm tài liệu đắp nặn thân thể, đầu chỉ có nhiều đó, còn phải tìm luyện được sư để đúc nữa, biết tìm ai bây giờ.

Vì vậy, cách dễ nhất là đoạt xá, hiện tại hắc không biết đoạt xá ai nên Long Nhất đã bay vào thức hải của hắc.

Nếu không ở trong thức hải, Long Nhất sẽ từ từ tan biến, Long Sát thật sự không muốn thấy điều đó, thật vất vả mới phân hồn thành công.

“À, lo phân hồn mà quên mất, mình phải tìm Thanh Thủy, không biết nàng ta ở đâu.” Do hắc có thêm một cái phân hồn nên hắc suy nghĩ rất nhanh giống như có 2 bộ não vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Động phủ

“Keng, Bọn đánh giết...”

“Kinh nghiệm + 10.”

Hắc vẫn tiếp tục giết yêu thú trong lúc đi tìm Thanh Thủy, hiện tại hắc không biết nàng ta ở đâu, nên chỉ có thể đi xung quanh Âm Sâm Lâm săn giết yêu thú mà thôi.

Trong lúc săn giết yêu thú thì bên tai hắc nghe người khác trò chuyện, nghe giống như một đám đông tụ tập một chỗ.

Hắc khá tò mò, không biết chuyện gì mà khiến nhiều người tập trung đông như vậy.

Hắc chạy về phía đám đông thì thấy bọn họ tập trung ở trước một cái động phủ.

Hắc liếc nhìn xung quanh thì thấy khá nhiều tông phái tụ tập trung một chỗ, hắc thấy Thanh Thủy trong một nhóm người y phục tím nhạt, đó là y phục của Từ Hà Tông, nhìn dáng vẻ của nàng là đã được giải độc, nhưng thực lực vẫn mới hồi phục đến Trúc Cơ Sơ Kỳ, theo như hắc nhớ thì nàng ta là Hậu kỳ thì phải.

“Tìm cơ hội khác để xin lỗi vậy.” Long Sát muốn xin lỗi nàng ta, nhưng có vẻ hiện giờ không tiện, đi về phía Từ Hà Tông không chừng chưa kịp nói, bị bọn họ đánh hội đồng nữa thì mệt.

Hắc nhìn xung quanh thấy đám người y phục đỏ nhạt, gương mặt đờ đờ sát khí thì chạy về phía đó.

Hắc đứng trước thanh niên đứng đầu trong đám nói “Bái kiến đại ca.”

“Người làm sao lại ở đây?.” Long Vân nhìn hắc gật đầu nói.

“Đệ đi ra ngoài lịch lãm một chút.” Long Sát khẽ nói, hắc không muốn nói về việc tìm Kiếp Ma Đan, dù sao hắc cũng thất bại có nói thì cũng vô dụng.

“Đại ca, phía trước là cái gì vì sao nhiều người tập trung như vậy.” Long Sát nhìn qua Long Vân khẽ hỏi.

“Đây là một động phủ của một vị tiên bối nào đó, chúng ta không hề biết đó là ai, động phủ này xuất hiện là do một tên tán tu vô tình chạm phải cơ quan hay gì đó nên nó xuất hiện.” Long Vân trả lời.

Long Sát hiểu ra nhìn dáng vẻ là biết bọn họ đây là đi tìm cơ duyên cho mình, hắc cũng muốn vào xem thử trong đó rốt cuộc là cái gì.

Mặc dù tu vi hắc có hơi yếu nhưng hắc sở hữu Bất Tử Chi Thân nên không lo lắng, thứ khiến hắc sợ nhất là phong ấn, lỡ bản thân hắc bị phong ấn thì hơi

mặt.

“Chắc là không bị phong ấn đâu.” Hấn tự an ủi chính mình.

Ở đằng xa có một thiếu nữ đang nhìn hấn với ánh mắt đờ đờ sát khí.

Hấn dường như cảm giác ai đó nhìn mình, quay lại nhìn về phía thiếu nữ đó, nàng là Thanh Thủy chứ còn ai?.

Hấn không biết chuyện này nên làm cái gì mới đúng, cũng không biết giải thích với nàng ta như thế nào, nên chỉ có thể im lặng nhìn mà thôi.

Đối với chuyện này hấn giải thích không được, nên im lặng là cách tốt nhất.

“Cùng lắm thì dùng hành động để cho nàng người giận rồi tính tiếp.” Long Sát trong lòng thầm nghĩ.

Hấn nén lại những suy nghĩ phức tạp đó, hấn bận tâm là hiện giờ bản thân hấn không hề có công pháp nào, chỉ có dùng kiếm lao lên mà thôi.

Mặc dù hấn là thiếu chủ của Huyết Ma Tông nhưng vẫn là đệ tử ngoại môn không thể vào Huyết Bảo Các để chọn công pháp.

Mà hấn cũng có vài bộ công pháp nhưng toàn là những thứ phế bỏ đi, mặc dù những công pháp này là đồ bỏ đi nhưng chủ thân thể này lại không luyện được, dù để phía chủ thân thể này phế vật đến cỡ nào.

Nhưng dù gì cũng là thiếu chủ một tông nên được phụ thân hấn cho một môn công pháp tàn khuyết gọi là Thiên Ma Công.

Đây là bộ công pháp xa xưa của một môn phái tên là Thiên Ma Tông, bộ công pháp này hấp thu ma khí để tu luyện.

Nếu không nhờ nó thì có lẽ chủ thân thể này mãi vẫn không lên được Luyện khí sĩ lục trọng.

“Haizz, càng nghĩ càng nhức đầu.” Long Sát thở dài lắc đầu liên tục.

Mọi người ủng hộ mình nha, mình mới bắt đầu viết truyện nên chưa hay cho lắm

Bạn đang đọc truyện *Bắt Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Sinh - Tử

Hấn suy nghĩ một hồi hấn mới nhớ ra chẳng phải mình có Thần Ma rút thương sao?.

Bắt Từ Chi Thân cũng từ rút thương mà ra, nếu như hấn có thể trúng thứ gì đó bá đạo nữa thì sao.

“Thông tin nhân vật.”

“Tên: Long Sát.”

“Tu vi: Luyện khí sĩ cửu trọng.”

“Công pháp: Thiên Ma Công, Phân Thân Thuật.”

“Buff: Bắt Từ Chi Thân.”

“Thần Ma rút thương: Đồng(linh thạch x10 viên).”

Hấn kiểm tra nhãn trừ vật có 100 viên, tương đương với quay được 10 lần, không biết có trúng thứ gì hay không?.

Linh thạch ở nơi này phi thường chân quý, vừa là loại tiền tệ của tu chân giả mà còn có thể giúp người hấp thu linh lực bên trong linh thạch để tu luyện.

“Liều vậy.” Hấn cắn răng hạ quyết tâm, đành phải dựa vào vận may.

“Ta muốn Thần Ma rút thương.” Long Sát nói với Hệ Thống.

“Keng, bắt đầu Thần Ma rút thương.”

“Cầu trời, cầu Phật có linh thiên thì hãy phù hộ cho ta.” Long Sát âm thầm cầu hộ trong lòng.

“Keng, chúc mừng bạn rút thưởng trúng Pháo Hoa Chúc Mừng.”

“Hả, đây là sao? Pháo Hoa?.” Long Sát nghe âm thanh nhắc nhở xong muốn học máu.

“Keng, Bạn có muốn xem thuộc tính không??”

“Có xem.” Long Sát đáp lại, dù hắn biết trước thứ này phế phẩm nhưng vẫn xem.

“Pháo Hoa Chúc Mừng: Bắn lên bầu trời tràn đầy hoa.

“Lưu ý: Sử dụng cẩn thận phòng cháy nhà.”

“Mẹ nó, phế phẩm.” Long Sát tức giận mắng một cái.

“Keng, Bạn có muốn tiếp tục Thần Ma rút thưởng không??”

“Cho ta rút hết 9 lần còn lại.”

“Keng, Chúc mừng bạn nhận được Pháo Hoa Chúc Mừng.”

“Keng, Chúc mừng bạn nhận được Mộc Nguyên Đan.”

“Keng, Chúc mừng bạn nhận được Tử Vong Chi Mâu.”

“Keng, Chúc mừng bạn nhận được, Tử Vong Đồng Thuật.”

“Haizzz...” Long Sát thở dài một cái, chơi trò rút thưởng này đau tim quá, rút hết 10 lần trúng 7 cái pháo hoa.

“Lỗ vốn, quá lỗ rồi.” Hiện tại hắn rất muốn khóc, 100 viên linh thạch đâu phải ít.

“Keng, Bạn có muốn dung hợp Tử Vong Chi Mâu không??”

“Có dung hợp.” Hắn tốn nhiều Linh Thạch như vậy nếu không sử dụng thì hổ cha nó rồi.

“Keng, Dung hợp thành công.”

m thanh thông báo kết thúc đôi mắt thì Lăng Sát trở thành màu đen không còn nâu như trước nữa.

Nếu có người nhìn thấy sẽ lập tức run rẩy vì ai nhìn vào mắt hắn đều cảm nhận được khí tức tử.

“Keng, Có hay không học Tử Vong Đồng Thuật.”

“Có học.”

“Keng, học Tử Vong Đồng Thuật thành công.”

Long Sát ngơ ngát không biết thuật này là thuật gì.

“Tử Vong Đồng Thuật: Bên trong chứa áo nghĩa tử vong, tu luyện đại thành, ta nói người chết người không được sống.”

Long Sát trợn mắt nhìn cái Tử Vong Đồng Thuật này là một thứ chứa đựng Áo nghĩa bản nguyên, còn cái Tử Vong Chi Mâu là một đôi mắt của Tử Thần.

Nếu hắn chỉ có Tử Vong Chi Mâu thì không làm được trò gì ra hồn, bởi vì hắn cần những chiêu thức về đồng nhãn.

May mà hắn nhận được Tử Vong Đồng Thuật bù đắp được thứ đó cho hắn.

Tử Vong Đồng Thuật này hiện tại hắn không có thời gian lĩnh ngộ, hắn quyết định giao cho Long Nhất.

Cả 2 vốn là một chỉ cần Long Nhất biết cái gì thì hắn biết cái đó, lĩnh ngộ ra điều gì thì hắn cũng lĩnh ngộ ra điều đó.

Chẳng qua là 2 ý thức một bộ não mà thôi.

Vì vậy hắn để Long Nhất trong Thức Hải lĩnh ngộ, còn hắn thì phải vào động phủ nữa không có thời gian.

Hắn chợt nhớ đến mình còn nhận được một viên đan dược không biết nó có công dụng gì.

Hắn kiểm tra túi đồ trong hệ thống thì phát hiện có 2 vật phẩm là Pháo Hoa Chúc Mừng với Mộc Nguyên Đan.

Cái túi đồ này hắn cũng vừa mới biết mà thôi, hắn dự định bỏ những thứ quan trọng vào.

Lỡ như quá trình từ vong phải mất hết 10 giây hồi sinh, 10 giây đó có thể bị người ta lấy đi, chưa tính tới việc bị giết ta xé xác liên tục thì rất khó hồi sinh, phải đợi người ta ngừng xé xác mới có thể hồi sinh.

Tuy nhiên hiện tại hắn chẳng có thứ gì đáng giá cả không cần quan tâm việc này.

“Cho ta xem thuộc tính Mộc Nguyên Đan.” Long Sát khề nói.

“Mộc Nguyên Đan: Giúp người có mộc linh căn độ tinh khiết tăng lên.”

Đối với thứ này hắn vô dụng, bởi vì hắn không có mộc linh căn nên thứ này không cần thiết.

Hắn dự định để lại cho Long Nhất, hắn định đoạt xá người nào đó sở hữu mộc linh căn rồi ăn vào, làm như vậy sẽ khiến cho Long Nhất tu luyện nhanh hơn.

Hắn sở hữu từ vong, Long Nhất sở hữu mộc linh căn, như vậy hắn đại biểu cho Tử, còn Long Nhất đại biểu cho Sinh.

Tổ hợp Sinh - Tử như vậy thì còn gì bằng, Hắn ở bên ma đạo, còn Long Nhất ở bên chính đạo.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hợp tác

Trong vài ngày này các tu sĩ tập hợp ngày càng đông hơn, hắn không bận tâm lắm.

Trong khoảng những ngày này hắn cùng với Long Nhất lĩnh ngộ Từ Vong Đồng Thuật.

Bởi vì có 2 người cùng lĩnh ngộ nên tốc độ lĩnh ngộ nhanh hơn rất nhiều, tuy hắn mới lĩnh ngộ được đa long nhưng kết hợp với thực lực hiện tại đã là thiên tài rồi.

“Keng, Chúc mừng bạn lĩnh ngộ được Từ Vong Lao Tử.”

“Từ Vong Lao Tử: Khiến đối phương lâm vào ảo giác.”

“Hahaha, không tệ lắm” Long Sát cười, đối với hắn thuật này cũng đủ rồi, giết người chỉ bằng một cái liếc mắt.

Ầm Ầm

Long Sát trong lúc lĩnh ngộ, đột nhiên địa hình trung chuyển, phong ấn đang mờ nhạt đi, chưa hắn phá giải.

Mọi người đều hoảng hốt khi địa hình rung chuyển nhưng không lâu lắm tất cả bình tĩnh lại.

“Chư vị Thánh Nữ, Thánh Tử, chúng ta hợp sức lại mọi người thấy thế nào.” Trong đám đông có một thanh niên bước lên kêu gọi, hắn mặc bộ đồ xanh lá cây nhạt.

Hắn là Thánh Tử của Mộc Linh Tông, tên hắn là Ninh Phong.

Tông môn này theo như trí nhớ thân thể này thì tông môn này chuyên gia về Luyện Dược Sư, thường qua lại với Từ Hà Tông.

Còn có lời đồn hắn ta có hôn ước với Thanh Thủy nữ, nhớ đến điều này khiến hắn khó chịu.

“Không được, phải giải quyết tên này mới được, không cần biết lời đồn đến cùng là thật hay giả thì hắn phải giải quyết tên này.” Long Sát mang theo lòng khó chịu nhìn hắn thâm nghĩ.

“Hừ, sẵn tiện hắn cũng thuộc Mộc Linh Căn, cơ thể người sẽ thuộc về ta.” Long Sát hừ một tiếng, trong lòng tính toán nhiều thứ.

Long Sát cũng không bởi vì hắn thuộc chính tông mà nhẹ lòng, do dung hợp ký ức nên hắn biết thế giới này cường giả làm vi tôn, Ma - Phật như nhau,

chẳng qua là người đứng bên phe nào mà thôi.

Bọn người chính tông đa số là ngụy quân tử mà thôi, còn Ma Tông thì ra mặt thẳng thắn chẳng sợ ai.

Nếu như so sánh thì Ma Tông tốt hơn nhiều so với bọn họ, chẳng qua Chính Tông nhiều người lương thiện hơn Ma Tông mà thôi, nhưng không nhiều hơn bao nhiêu.

Ninh Phong thấy các tông môn khác im lặng không nói thì hắn cũng im luôn, cho mọi người suy nghĩ rồi ra quyết định.

“Ta đồng ý.” Người nói chuyện là Thanh Thủy, do 2 bên tông môn quan hệ qua lại nên nàng mới đồng ý.

“Ta cũng đồng ý.” Một tông môn Chính Tông thấy Từ Hà Tông đồng ý thì cũng chấp nhận đề nghị.

“Ta đồng ý.” Những tông môn khác thấy vậy cũng từ từ đồng ý bao quát cả Ma Tông.

Tuy hai bên không thích nhau nhưng trong trường hợp này thì chỉ còn cách hợp tác, nếu không thì khó phá được lớp phong ấn.

Long Vân cầm đập kiếm bay lên tập hợp cùng với bọn người Thánh Tử, Thánh nữ.

“Chúng ta cùng nhau phá vào một điểm, như vậy tỉ lệ thành công phá phong sẽ cao hơn.” Ninh Phong đề nghị mọi người.

Bọn họ thấy đề nghị không tệ, tất cả đều gật đầu đồng ý.

Trong số người bọn họ thì Thanh Thủy yếu nhất chỉ có Trúc Cơ Sơ kỳ, do nàng ta trúng độc nên bị suy yếu hẳn ta còn chấp nhận được, nhưng những kẻ còn lại tại sao ai cũng Trúc Cơ Hậu Kỳ.

“Ồ...” Long Sát liếc mắt sang vị trí Long Vân thì phát hiện cũng chỉ lộ ra Trúc Cơ Hậu Kỳ.

“Xem ra đa số ẩn giấu thực lực.” Long Sát trầm nghĩ trong lòng, nhìn Long Vân chỉ lộ ra khí lực là Hậu kỳ hắn liền đoán những kẻ còn lại cũng như vậy.

“Không biết tên Ninh Phong kia tu vi như thế nào, xem ra muốn đoạt xá khá mệt đây.” Long Sát trong lòng căng thẳng, hắn quyết định nếu trong động phủ phát hiện đối phương suy yếu thì đoạt xá ngay lập tức.

Trở lại với đám người trên không đập pháp bảo, bọn họ đang dùng ánh mắt nghiêm nghị để phá giải phong ấn, nhưng đa số là để phòng những kẻ xung quanh.

Ở đây thì có lợi ích chứ không bao giờ hợp tác, muốn bọn họ buồn lòng để phòng là không thể nào.

“Tất cả bắt đầu phá phong ấn.” Một người trong đám người bọn họ thúc đẩy hô to.

Tất cả bọn họ dồn linh lực, muốn tung ra một chiêu thức để phá phong ấn.

Tất cả chiêu thức đều bay về phía phong ấn, chiêu thức va vào phong ấn thì bắt đầu rung chuyển.

Lớp phong ấn bắt đầu nứt ra, khi lớp phong ấn bị phá tan thì linh khí bên trong bắt đầu tràn ra ngoài.

Thiên địa yên tĩnh lại thì mọi người bắt đầu hô to lên chạy vào trong động phủ.

Chẳng qua người của các tông môn không vội, bảo vật thì tùy vào cơ duyên của mỗi người, vào trước cũng chưa chắc đã chiếm được bảo vật.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lạc đường

Sau một lúc, các tông môn khác cũng đi vào.

Bên trong động phủ là một vùng không gian to lớn.

Xung quanh là một hoang mạc, có lẽ mỗi người bị truyền tống ở một nơi khác nhau.

Long Sát nhìn xung quanh hoang mạc, không nên biết đi bên nào, hắn ngại nhất là bị lạc đường rồi vĩnh viễn ở trong đây.

“Đi bên này vậy.” Long Sát chọn một hướng ngẫu nhiên rồi đi.

2 tiếng sau.

“Má nó, đây rốt cuộc là đâu? Sao không thấy cái gì? Một cọng cỏ cũng không có.” Long Sát bắt đầu buồn bực, hẳn thật không biết đây là đâu?.

“Quên đi, ngồi nghỉ ngơi ở đây một lát rồi tính tiếp.” Long Sát ngồi xuống tại chỗ, không cần tìm chỗ đặt chân, xung quanh đâu đâu cũng giống nhau y hệt.

“Tăng cường thần lực cho Long Nhất vậy, như vậy tỉ lệ đoạt xá sẽ cao hơn.”

Long Sát gọi Long Nhất ra và bắt đầu thôn phệ thần lực để tăng tiến.

Mười giây sau.

“Chỉ mới Trúc Cơ Trung Kỳ, không được yếu quá, tên kia có thể là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, phải tăng lên ít nhất là Hậu Kỳ Mới Được.” Long Sát trong đầu suy nghĩ.

Ở một phương hướng khác, có một toà tháp, xung quanh tòa tháp là một bờ hồ rộng mênh mông.

Xung quanh mọi người tập trung đông đủ, tuy nhiên lại ít hơn lúc ban đầu, có lẽ bọn họ tranh đoạt bảo vật dẫn đến tử vong.

Mà điều này Long Sát không hề biết, người khác trên đường có bảo vật để tranh đoạt, còn hẳn thì ở nơi không một cọng cỏ.

Hiện tại mọi người đang ở xung quanh bờ hồ chờ đợi thêm người để cùng nhau vượt qua bờ hồ.

Lúc trước cũng có vài người tham lam bay qua muốn giành được bảo vật nhưng đi được nửa đoạn thì bị yêu thú tấn công dẫn đến tử vong.

Đối với bên dưới bờ hồ mọi người hoàn toàn không biết, không ai dám lấy tính mạng ra đùa giỡn, bọn họ cần xem xét kỹ càng tình huống.

Ở một góc có một đám thanh niên áo đỏ nhạt, dẫn đầu đám người thường xuyên dòm ngó xung quanh.

Đó là Long Vân, hẳn ta đang tìm đệ đệ của mình.

“Nếu hẳn xảy ra chuyện gì thì khó mà bàn giao với phụ thân, mong là hẳn không sao.” Long Vân trong lòng thầm lo lắng.

Long Vân quay lại phía sau gọi một nữ nhân, nàng ta tên là Từ Diệp, hẳn khẽ nói “Ngươi đi tìm Long Sát giúp ta, chết phải thấy người, sống phải thấy xác.”

Từ Diệp phi thường buồn bực, mọi người đi đoạt bảo, tại sao nàng ta lại phải đi tìm tên tiểu tử phé vậy đó?

Nhưng buồn bực thì nàng chỉ có thể để ở trong lòng, nàng không thể không nghe theo hẳn, ai biểu địa vị người ta cao hơn, còn thực lực cũng siêu việt nàng.

Nàng ta gạt đầu rồi bay về một phía, mà phương hướng nàng ta đi lại đúng là vị trí của hẳn, điều này được người đời gọi là giác quan của phụ nữ.

Còn Long Sát thì không hề biết chuyện gì, chỉ lặng lẽ ngồi cho Long Nhất thôn phệ thần lực để thăng cấp.

“Hahaha, thôn phệ cả ngày cuối cùng cũng đạt đến Trúc Cơ Hậu Kỳ.” Long Sát trong lòng vui sướng, hiện tại hẳn chỉ có Luyện Khí Sĩ Cửu Trọng nên tăng nên thần lực cho Long Nhất phi thường lâu.

Long Sát trong lòng thầm nghĩ, nếu sau này hẳn đạt đến Kim Đan hoặc Nguyên Anh rồi để cho Long Nhất thôn phệ thì sẽ như thế nào, càng nghĩ càng thấy thống khoái.

Hắn đang ngồi thì cảm giác được xung quanh gió từ từ lớn hơn mình thường, hẳn mới nhận ra điều không ổn.

Hắn gọi Long Nhất tiếp tục ở trong thức hải, hẳn đi ngược lại với con gió, hẳn muốn biết chuyện gì xảy ra.

Hắn đã ngồi ở đây gần 2 ngày rồi, trong lòng phi thường buồn chán, nhưng không thể làm gì khác được ngoài việc để Long Nhất thôn phệ thần thức.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện dị tượng, khiến trong lòng hẳn xuất hiện một tia hy vọng.

Đi được một lát, Long Sát cảm thấy gió càng ngày càng lớn, nhưng điều khiến hẳn bực bội là ban đầu khó cản hẳn tiến lên.

Mỗi bước chân đều rất khó khăn, nhưng một lúc sau thì hút hẳn về phía trước, làm hẳn tò mò không biết chuyện gì ở phía trước.

Đột nhiên dưới chân hắn, đất đá rung chuyển, như chuẩn bị xuất hiện tai nạn thiên nhiên vậy.

Điều này làm hắn hoảng hốt, tuy biết bản thân mình có Bất Tử Chi Thân, nhưng hắn vẫn là con người đương nhiên phải biết sợ.

Nhưng hắn vẫn đi về phía trước, ngoài việc tiến lên, hắn cũng không còn cách nào khác.

Đi được một lúc đập thẳng trước mặt hắn là một thứ vô cùng đáng sợ.

“Đây....đây là thú triều.” Long Sát sợ hãi nói lắp bắp.

“Khoan, có gì đó không đúng.” Hắn cũng nhận ra điều không đúng, nhìn bọn yêu thú như chạy khỏi thứ gì đó.

Long Sát cố gắng tập trung về phía xa xa, nhìn xong hắn cũng chạy ngược lại phía sau.

“Má ơi, Lốc xoáy....” Hắn vừa chạy vừa hét phi thường hoảng sợ.

Mọi người ủng hộ mình nha, mình mới bắt đầu viết truyện nên chưa hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bắn pháo hoa

Long Sát mặc dù sớm bỏ chạy nhưng không thể thoát khỏi con lốc, hắn càng ngày càng khó di chuyển.

Dần dần hắn bị kéo về phía sau, Hắn âm thầm cầu hộ 18 đời tổ tông.

Long Sát cắn răng, quyết định lao về phía con lốc, dù gì cũng không chết cùng lắm thì bay đi nơi nào đó thôi.

“Liều mạng.”

Long Sát thả lỏng người ra không phản kháng nữa, tùy tiện để con lốc hút hắn.

Bởi vì hắn không phản kháng nên hắn bị hút về phía con lốc vô cùng nhanh.

“Keng, Bạn đánh giết Hoang Ngưu.”

“Kinh nghiệm +100.”

“Hả.” Long Sát không hề biết gì xảy ra, tự nhiên thông báo đánh giết yêu thú, hắn mới nhớ lại vừa rồi mình va chạm thứ gì thì phải.

Bởi vì hắn có Bất Tử Chi Thân nên không có cảm giác gì cả, không lẽ mình va chạm khiến yêu thú chết, nhưng không đợi hắn suy nghĩ thì đã bắt tử nhân sự.

Mười giây sau.

Long Sát mở mắt ra phát hiện xung quanh hoang mạc đều là xác yêu thú.

Địa hình nứt mẻ sập sênh vô cùng xấu xí, hắn nhìn thôi mà vẫn hoảng sợ, xung quanh quá kinh khủng.

“Keng, Chúc mừng bạn vượt qua hoạn nạn sau con tai nạn.”

“Nhận được Hộp Quà May Mắn.”

Long Sát nghe thông báo tròn cả mắt lên, thật không ngờ tai nạn cũng có quà.

“Hahaha, Hệ thống ta yêu chết người mất.” Long Sát cười to như một thằng điên.

“Keng, có hay không mở Hộp Quà May Mắn?.”

“Tạm thời không cần mở.” Long Sát trả lời hệ thống.

Đối với cái thứ dựa vào may mắn này, hần phi thường bực bội, lần trước rút thưởng 10 lần chỉ trúng 3 món còn lại toàn pháo hoa.

“Khoan đã, Pháo Hoa May Mắn.” Nhắc đến pháo hoa Long Sát nghĩ đến một chuyện.

Nếu bây giờ hần bắn pháo hoa lên trời, không biết có ai thấy rồi tới đây hay không?

“Hahaha, Long Sát may thật thông minh.” Hần trong lòng tự luyến.

Tay cầm pháo hoa, quan sát một hồi, thứ này có hình giống như cây gậy.

“Làm sao để sử dụng, tại sao lại không có đề cách sử dụng, ông nội nó hệ thống.” Long Sát quan sát mãi không biết sử dụng, lập tức chửi ầm lên.

“Keng, Bạn nhận được giấy hướng dẫn sử dụng Pháo Hoa May Mắn.”

“Keng, Hệ Thống làm việc có chỗ sai sót mong bạn thông cảm.”

“Keng, nhận được Hộp Quà Xin Lỗi.”

“Đây là...” Long Sát giật mình, như vậy mà cũng được tặng quà.

“Hahaha, Nể mặt người cho ta hộp quà ta tha lỗi cho người.” Hần cười to lên, như vậy là hần có 2 hộp quà.

“Khụ khụ, Xem hướng dẫn sử dụng trước đã, quà cáp mở sau.” Long Sát ho khan một tiếng, lấy lại bình tĩnh.

“Cho ta xem hướng dẫn sử dụng.” Hần nói với Hệ Thống.

“Hướng dẫn sử dụng Pháo Hoa May Mắn: Chia ống pháo lên bầu trời, vận dụng linh lực, bắn...”

Long Sát thử làm theo hướng dẫn, cầm ống pháo đưa chỉ lên trời, vẫn dụng thử một ít linh lực vào ống pháo.

Đùng...

Từ trong ống pháo bay lên bầu trời một đốm đỏ, khi đi lên được độ cao nhất định, đốm đỏ tán ra thành một đóa hoa, âm thanh vang lên ầm ầm.

“Thứ này cũng quá vi diệu đi, tiếp tục bắn.” Long Sát cảm thấy trò này vui, cầm tiếp cái bắn lên bầu trời.

Kế hoạch của Long Sát đã đúng như hần đã dự liệu, phía xa xa Tử Diệp đang hướng đến phía pháo hoa đến.

Không chỉ có nàng ta, xung quanh những tu sĩ khác cho rằng phía đó có bảo vật, cũng hướng về phía hần.

Đối với những điều đó hần không hề biết, trong đầu hần bây giờ chỉ có một suy nghĩ là phải bắn hết đồng pháo hoa này.

Sau khi Tử Yên và đám tu sĩ nhìn thấy hành động của hần thì tò mò.

Không biết hần đang làm gì, nhìn những pháo hoa này rất kỳ lạ, làm người khác sinh lòng hiếu kỳ.

Tử Yên thấy hần không chú ý xung quanh mà tiếp tục bắn pháo, nàng ta chỉ đành chạy về phía hần hô to.

“Long Sát...”

Long Sát nghe ai gọi tên hần lập tức quay qua, nhìn thấy một nữ nhân, không biết đây là ai.

Hần chỉ thấy nàng ta mặc y phục của Huyết Ma Tông nên biết đó là người mình nhưng không biết đó là ai.

Hần dự định bắn hết số pháo hoa này rồi mới đi hỏi người khác, nhưng không ngờ lại có người gọi hần.

“Cũng tốt, đỡ phải mất công đi hỏi.”

“Người gọi ta có chuyện gì?” Long Sát giả vờ thắc mắc hỏi, hần không thể để cho người khác biết mình bị lạc đường, điều đó rất mất thể diện.

“Long Vân bảo ta đi tìm người.” Tử Diệp lạnh nhạt trả lời.

“Ừm, đi dẫn ta đến chỗ huynh ấy.” Long Sát thúc giục, hần chán lắm rồi, ở nơi này chán chết đi được.

“Được...” Tử Yên gật đầu, chạy về phương hướng đám người Long Vân tụ họp.

Long Sát cũng không nhiều lời, lập tức chạy theo nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trúc Cơ Hậu Kỳ

Trên đường đi nữ nhân này liên tục nhìn hắn, điều này khiến hắn khó hiểu.

Nàng ta nhìn hắn như thường thì hắn sẽ cảm thấy thoải mái, nhưng nàng ta nhìn hắn mà cứ nhíu mày điều đó làm hắn hơi khó chịu.

“Có vấn đề gì sao? Tại sao lại nhìn ta như vậy?.” Long Sát bực bội liếc sang nàng ta hỏi.

“Không có gì.” Từ Diệp lạnh nhạt trả lời, nhìn thẳng về phía trước, không nhìn hắn nữa.

“Phải rồi, ta chưa biết tên ngươi.” Long Sát có hơi chán, quay sang bắt chuyện với nàng ta.

“Ta tên là Từ Diệp.” Nàng ta lạnh nhạt trả lời.

“Ngươi là đệ tử Nội Môn sao?.” Long Sát tiếp tục hỏi.

“Phải.” Từ Yên đáp lại câu hỏi của hắn.

“Ngươi có tu vi gì?.” Hắn lại hỏi tiếp.

“Trúc Cơ trung kỳ.” Nàng ta bắt đầu khó chịu, nhưng vẫn đáp.

“Ngươi...” Long Sát định hỏi tiếp, nhưng chưa nói hết câu thì hắn nghe nàng ta mắng.

“Im mồm cho ta.” Nàng ta bực bội quát.

Hắn nghe nàng ta mắng thì biết nàng ta tức giận nên cũng ngậm mồm lại, ai hiểu thực lực không bằng người ta.

“Hừm, khoan đã.” Vừa nhắc đến thực lực thì hắn chợt cảm thấy là lạ.

Hắn có cảm giác Từ Yên yếu hơn bản thân hắn rất nhiều.

Hắn cũng cảm nhận được cơ thể mình mạnh hơn trước nhưng không biết là mạnh hơn như thế nào.

Bây giờ hắn di chuyển rất nhẹ nhàng, không còn cứng rất như trước kia nữa.

“Hệ thống, cho ta xem thông tin.” Long Sát gọi Hệ Thống lên.

“Thông tin nhân vật.”

“Tên: Long Sát.”

“Tu vi: Trúc Cơ(Hậu kỳ).”

“Công pháp: Thiên Ma Công(tàn quyền), Phân Thân Thuật(sơ kỳ), Từ Vong Đồng Thuật.”

“Buff: Bát Từ Chi Thân.”

“Thần Ma rút thương: Đồng(linh thạch x10) Bạc(linh thạch x100).”

“Ôi thần linh ơi, Trúc Cơ hậu kỳ.” Long Sát trong lòng hoảng hốt cực kỳ.

Suy nghĩ một lúc sau hắn mới nhớ tới con lốc xoáy, lúc đó hắn va chạm với yêu thú được hệ thống nhắc nhở.

Nhưng lúc đó hắn nghĩ nghe được một lần mà rồi bất tỉnh nhân sự, hồi sinh xong hắn cũng quên luôn.

Xem ra lúc hắn bất tỉnh do chóng mặt, hắn va chạm rất nhiều với đám yêu thú.

“hahaha, xem ra con lốc xoáy đó không phải không có ích.” Long Sát trong lòng vui sướng, hắn không thể tin được mình từ Luyện Khí Sĩ bay thẳng đến

Trúc Cơ.

Mà đây cũng là lý do lúc này Từ Yên nhìn hấn, nhưng nàng ta không thể biết được tu vi của hấn, trừ phi hấn sử dụng linh lực, nếu không thì không ai có thể xem thấu tu vi của hấn.

Hiện giờ Long Nhất cũng có hồn lực đạt đến Trúc Cơ Hậu Kỳ, hấn cũng Trúc Cơ Hậu Kỳ.

Nói như vậy thì tỉ lệ hấn thành công đoạt xá tên khốn khiếp Ninh Phong tăng lên rất nhiều.

“Ninh Phong, cơ thể ngươi thuộc về ta chắc rồi.” Long Sát trong lòng thầm nghĩ.

Đi được một đoạn đường thì thấy đám người đang đánh nhau.

Hấn nhận ra một bên trong đó là Huyết Ma Tông, còn những kẻ còn lại thì đông hơn bên kia.

Sát bên bọn họ mỗi người đều có một người, nhìn dáng dấp thì có lẽ là Khôi Lỗi.

“Từ Diệp Tỹ, giúp bọn ta đối phó những tên này.” Trong đám người Huyết Ma Tông, có một thiếu nữ kêu gọi.

“Xây ra chuyện gì.” Từ Yên ân cần hỏi, nhìn dáng vẻ thì có lẽ bọn họ quan hệ rất thân thiết.

“Hừ, bọn chúng muốn cướp đan dược của ta.” Thiếu nữ đó chỉ vào đám người kia nói.

“Đan dược gì?.” Từ Yên tiếp tục hỏi, đối với điều này nàng cũng tò mò, không biết là đan dược gì.

“Là Luyện Thể Đan.” Thiếu nữ đó trả lời.

“Hả, Luyện Thể Đan không quý trọng đến mức ấy, đây chỉ là đan dược phổ thông, không đến mức phải ra tay tranh đoạt.” Từ Yên khó hiểu nhìn qua thiếu nữ nói.

“Đúng là Luyện Thể Đan, nhưng là tuyệt phẩm đan dược.” Thiếu nữ vội giải thích cho Từ Yên.

“Cái gì, tuyệt phẩm?” Từ Yên kinh ngạc thốt lên.

Long Sát đứng đằng sau cũng cảm thấy kinh ngạc, quả thật Luyện Thể Đan chỉ là đan dược bình thường.

Nhưng nếu là tuyệt phẩm thì lại đại biểu cho một điều khác.

Đan dược nếu như phẩm chất quá thấp, người dùng tuy rằng sẽ có những lợi ích khó có thể nói nhưng cũng sẽ lưu lại di chứng.

Còn tuyệt phẩm thì có thể giúp người sử dụng đạt được lợi ích nhưng không gây ra di chứng gì, bởi vì nó không hề có tạp chất.

Xem ra cho dù Từ Yên ra mặt thì bọn chúng cũng sẽ không lùi bước, mặc dù bọn họ chỉ có tu vi Luyện khí sĩ, nhưng phi thường đông, một mình nàng ta khó mà giải quyết.

“Bọn chúng là người tông môn nào.” Long Sát quay qua thiếu nữ hỏi.

Thiếu nữ nhìn hấn, nàng cũng không biết là ai, nhưng vẫn trả lời.

“Khôi Kiếm Tông.”

Mọi người ủng hộ mình nha, mình mới bắt đầu viết truyện nên chưa hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Long Nhất ra tay

“Tông môn đó rất mạnh sao?.” Long Sát hỏi.

“Nói mạnh cũng không phải, mà nói yếu cũng không đúng, phiền phức ở chỗ là bọn chúng sở hữu kiếm trận khôi lỗi rất khó đối phó.” Từ Yên giải thích.

“Nếu như đối phó với bọn chúng người có mấy thành nắm chắc.” Long Sát quay qua hỏi Từ Yên.

“Không đến 3 thành.” Từ Yên nghiêm nghị trả lời.

“Nếu thêm ta nữa thì mấy thành.” Long Sát tiếp tục hỏi.

Hắn quả thật cũng không nắm chắc lắm, đối phó với bọn Khôi Kiếm Tông thì không vấn đề.

Nhưng bên người bọn họ đều có Khôi lõi, bọn chúng không biết đau hay sợ hãi, chỉ nghe mệnh lệnh.

Điều này làm hắn thấy không thoải mái, chưa tính cả việc hắn không hề có kỹ năng nào ngoài Tử Vong Lao Tử.

Tử Vong Lao Tử là kỹ năng khiến tinh thần của kẻ địch bị nhốt ở tử vong không gian, chỉ có thể nhắm vào một người.

Nếu dùng nó để quần đấu thì thua thiệt rất nhiều, chưa tính cả việc sử dụng nó khiến hắn lâm vào trạng thái mệt mỏi.

Hắn càng không thể tự sát, ở đây có rất nhiều người, không để người khác biết được.

Long Sát đang suy nghĩ, đằng xa người Khôi Kiếm Tông tiếp cận.

“Khà khà, tiểu mỹ nhân, có thêm ai cũng vô dụng thôi, giao ra Luyện Thể Đan, nếu không thì đừng trách.” Thanh niên đứng đầu Khôi Kiếm Tông bước lên nói.

“Khốn nạn, có ngon thì đến cướp.” Thiếu nữ kích động nói.

“Không biết thức thời, các người giết sạch bọn chúng.” Thanh niên đứng đầu Khôi Kiếm Tông ra lệnh.

Đám đệ tử Khôi Kiếm Tông không nhiều lời, cùng với khôi lõi bên người tiến công.

Thiếu nữ cũng ra lệnh cho ngoại môn đệ tử xông lên, Từ Yên chỉ có lắc đầu cười khổ nhưng vẫn xông lên.

Long Sát hiện tại cực kỳ đau đầu, dù hiện tại tu vi hắn khá cao như công pháp ít đến đáng thương.

Dù vậy hắn vẫn bắt buộc tham dự vào, hắn tìm thử ai đó làm mục tiêu, dù sao bản thân hắn cũng cần phải luyện tập.

Long Sát rút kiếm ra, nhảy đến vị trí tên gần nhất, tên đó cũng phát hiện ra hắn thì ra lệnh cho khôi lõi tấn công.

Nhưng điều khiến cho hắn ngoài dự đoán là hắn chỉ chém một nhát thì khôi lõi đã rơi đầu.

Long Sát ngẩn người, hắn không hề biết là hắn lại mạnh như vậy.

Thật sự thì điều này không trách hắn, người ta thì một mực từ từ nâng cao thực lực, còn hắn thì đạt đến Trúc Cơ chỉ sau trận lốc xoáy, vì vậy hắn không hề biết mình mạnh đến mức đó.

“Thú vị.” Long Sát liếm môi, không nhiều lời bay đến mục tiêu trực tiếp kiểu sát.

“Keng. Chúc mừng bạn giết...”

“Nhận được giới trừ vật.”

Hắn cũng không để ý đến thông báo, trực tiếp gọi Long Nhất ra, hắn cũng muốn biết Long Nhất có tu vi như thế nào.

Buồn bực là Long Nhất chỉ tu luyện đúng mỗi công pháp thôn phệ hồn lực, nên sức chiến đấu không mạnh lắm.

Cũng may là đối thủ chỉ có tu vi Luyện Khí nên mọi chuyện đều bị Long Nhất giải quyết dễ dàng.

Đối với việc từng người bị Long Nhất giết, những người khác đều khó hiểu, bởi vì Long Nhất là hồn thể, di chuyển rất nhanh.

Cộng với việc bọn họ hồn lực cũng rất yếu, thôn phệ chỉ trong nháy mắt mà thôi.

“Keng. Bạn giết kẻ địch, nhận được nhẫn trừ vật...”

“Keng. Bạn giết kẻ địch, nhận được...”

Long Sát chỉ đứng im một chỗ mà thôi, mặc dù hắn cũng dự định tham gia nhưng không cần thiết.

Long Nhất cần hiện tại là hồn lực nên cứ để hắn thôn phệ, còn về việc kinh nghiệm thì Long Nhất giết, hắn vẫn nhận được kinh nghiệm như thường.

Đối với việc này hắn phi thường thoải mái, cứ như vậy là hắn có một máy làm quái rồi.

Sau này cứ để phân thân ở trong thâm uyên rừng rậm xác hại yêu thú, vừa có thể thông qua phân thân rèn luyện kinh nghiệm trong chiến đấu, mà còn có thể tăng cao tu vi nữa.

Điều tiếc nuối là phân thân giết địch không hề tăng lên kinh nghiệm cho chính nó.

Nhưng không sao, hắn dự định sau này về tông môn tìm vài bản công pháp tà đạo cho phân thân.

Chỉ cần phân thân thôn phệ đối phương, vừa có thể khiến cho phân thân mạnh hơn, mà hắn còn có thể thông qua hệ thống để cày kinh nghiệm.

Chiến đấu trong chốc lát hắn cũng gọi Long Nhất trở về, đối với Long Nhất, hắn muốn giữ bí mật, để sau này còn làm nhiều điều như mật thám.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Vô đề

Sau khi giao đấu với đám người Khôi Kiếm Tông, bọn người Long Sát tiếp tục lên đường.

Đám người ngoại môn đệ tử, do không có biết đi nơi nào nên cũng theo bọn họ đi về phía cung điện.

Trên đường đi hắn một mực không nói chuyện, chỉ lặng lẽ nghe bọn họ nói mà thôi.

Kiếp trước hắn vốn là otaku nên không tiếp xúc với xã hội nhiều cho lắm, vì vậy về giao lưu trò chuyện vấn đề này hắn rất tệ.

Nghe bọn họ trò chuyện gì hắn mới nhận ra vị thiếu nữ này tên là Triệu Nhã.

Dựa theo trí nhớ hắn biết hình như nàng ta là khá có tiếng tăm trong ngoại môn thì phải.

Ngoại môn đệ tử rất nhiều nên hắn không rõ cho lắm, trừ phi là những kẻ thập môn đệ tử ra thì những kẻ khác rất ít khi chú ý.

Nghe bọn họ trò chuyện nhiều, hắn cũng cảm thấy khá chán, vì vừa gia nhập thế giới này hắn không quen nhiều thứ.

Nên một mực bọn họ trò chuyện có vấn đề hắn hiểu có vấn đề không, còn về trí nhớ của tàn hồn thì bởi cái linh hồn này không được hoàn chỉnh nên trí nhớ cũng không trọn vẹn.

“Kiểm tra xem có được thứ gì tốt không.” Long Sát đột nhiên nhớ ra lúc mình giết bọn người kia thì hệ thống đã trực tiếp thu lấy.

Đối với việc này bọn người Từ Yên cũng thấy lạ, khi bọn họ lục soát thì không thấy nhẫn trữ vật ở đâu.

Bọn họ chỉ một mực nghi ngờ do thứ kỳ lạ giết đám người Khôi Kiếm Tông lấy đi mà thôi.

Mất một đoạn thời gian thì hắn chỉ thấy ngoài linh thạch ra thì những thứ khác đều vô dụng đối với hắn.

Có lẽ nếu là trước kia thì còn có tác dụng nhưng hiện nay hắn đã đạt đến Trúc Cơ những đan dược, pháp bảo này chỉ là rác rưởi mà thôi.

Nhưng hắn cũng không nổi vứt bỏ, để lại để tự bạo uy lực cũng không kém.

Số lượng Linh Thạch hắn có là 120 viên, thật không ngờ bọn hắn lại giàu như vậy.

Có thể địa vị của bọn họ cũng không chênh lệch hắn bao nhiêu, 100 viên linh thạch trước đó hắn có là do bóc lột mà ra.

Nếu không hắn cũng không nhiều đến mức ấy.

Vừa vặn hiện nay Thần Ma rút thương có thêm một cái rút thương “bạc” không biết có thể rút ra được thứ gì?.

“Cho ta Thần Ma rút thương bạc.” Long Sát gọi bằng hệ thống lên nói.

“Keng, Bạn nhận được Huyết Hải Ma Công.”

“Hahaha, cuối cùng cũng trúng một thứ có giá trị.” Long Sát nhất thời vui mừng, không hổ là rút thương cấp bậc bạc, không như rút thương bạc đồng,

cấp bậc bạc lần đầu rút đã trúng rồi.

“Keng, Bạn có hay không học Huyết Hải Ma Công.”

“Có học.” Long Sát trả lời không một chút do dự, hiện tại thứ hắn thiếu bây giờ là công pháp.

“Keng, Học Huyết Hải Ma Công thành công.”

“Hệ thống, nhanh cho ta xem thuộc tính.” Hắn nói với hệ thống.

“Huyết Hải Ma Công: Dùng máu huyết của người khác để tu luyện, tu luyện cấp bậc càng cao tốc độ hồi phục càng nhanh.”

Long Sát lại một lần nữa cảm thấy lạc lối, đây là công pháp gì, tu luyện cái máu chó thì có.

Dùng máu huyết để tu luyện, hắn không biết phải dùng bao nhiêu, lỡ như giết nhìn người mà tu luyện cấp 1 cũng không hoàn thành thì khổ.

“Để sau này có cơ hội thì tu luyện thử xem.” Long Sát ảo não suy nghĩ.

“Đúng rồi, còn có 2 hộp quà sẵn tiện mở luôn.” Long Sát nhất thời nhớ ra lần trước hắn được hệ thống tặng cho 2 hộp quà.

“Hệ thống cho ta mở liên tục 2 hộp.” Hắn gọi hệ thống lên, hắn muốn mở là phải mở liên tục, đây là thói quen khi chơi game của hắn.

“Keng, Bạn nhận được thẻ Linh Ngộ Công Pháp.”

“Keng, Bạn nhận được Luân Hồi pháp bảo.”

Mọi người ủng hộ mình nha, mình mới bắt đầu viết truyện nên chưa hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Linh Ngộ Công Pháp

* Tác giả: Tadashi Ringo ***

Long Sát hơi hơi hứng thú thì thầm trong lòng không biết bản thân hắn nhận được cái gì, có đôi khi hắn rút thương được được những thứ có tên rất bá khí, rất lợi hại.

Nhưng khi xem thuộc tính của bọn những thứ đó thì toàn rác rưởi, cũng giống như trong nhẫn trữ vật của hắn cũng có rất nhiều công pháp nhưng công dụng của nó không được như tưởng tượng cho lắm.

Chắc khi chủ nhân của những công pháp đó tạo ra chúng hắn là trí tưởng tượng rất phong phú.

Người đời thường nói phải mắt thấy, tai nghe nếu không thì đừng quá tin tưởng không sai chút nào.

Vì thế hắn chỉ hơi hứng thú với những món này mà thôi, không đến mức sung sướng.

“Linh Ngộ Công Pháp: Có thể khiến một bộ công pháp của bản thân tu luyện đến sơ kỳ.”

Long Sát gật đầu trong lòng vui sướng, theo như hắn biết thì ở giới tu chân có rất nhiều người muốn đạt đến cảnh giới đại đạo thì không những cần tu vi cao mà còn cần phải sở hữu những công pháp nghịch thiên.

Tuy nhiên sở hữu những môn công pháp đó chưa chắc bản thân có thể tu luyện.

Nhiều môn công pháp có yêu cầu khá cao, ví dụ như bản thân tu sĩ sở hữu linh căn như thế nào.

Nếu linh căn của tu sĩ thuộc thủy thuộc tính thì không thể nào học được công pháp hỏa thuộc tính.

Nhưng có một thứ quan trọng nhất khi tu luyện công pháp đó là ngộ tính, cho dù người có thể chất tốt đến đâu đi nữa thì muốn linh ngộ huyền ảo trong công pháp thì nhất định cần ngộ tính.

Vì vậy đối với cái món đồ chơi “Lĩnh Ngộ Công Pháp” này, hấn rất hài lòng.

Mặc dù nó chỉ có thể giúp tăng lên đến sơ kỳ, nhưng vấn đề nằm ở chỗ này.

Nếu như vận dụng nó vào trong những công pháp rác rưởi như Huyền giai thì đúng là cái thứ này vô dụng.

Nhưng nếu sử dụng nó đối với những công pháp cấp độ cao cấp như Địa giai trở lên thì lại khác biệt.

Những công pháp này đối với thiên tài thì mất mấy năm mới có thể tu luyện đạt đến cảnh giới sơ kỳ.

Mặc dù nói vài năm đối với tu sĩ không tính là gì, nhưng hấn lại không giống như vậy.

Nói thật thì mất một tháng thôi, hấn cũng đã thấy lâu lắm rồi, nói gì đến chuyện một năm hay nhiều năm.

Hiện tại hấn muốn dùng “Lĩnh Ngộ Công Pháp” vào một trong 2 cái công pháp đó là Tử Vong Đồng Thuật hoặc Huyết Hải Ma Công.

Đối với Huyết Hải Ma Công thì hấn cũng khá thích bởi thì nó có thể giúp bản thân có tốc độ hồi phục nhanh.

Nhưng hiện tại hấn sở hữu Bất Tử Chi Thân nên thứ này không nhiều tác dụng lắm.

Tuy nhiên nếu hấn tu luyện thì vẫn rất tốt, hấn không thể chết trước mặt người khác được.

Nó cũng còn một tác dụng khác, nếu có một ngày bản thân hấn bị thương nặng hấn cũng có thể tự xác rồi nói bản thân hấn tu luyện một môn công pháp giúp bản thân trị liệu nhanh chóng.

Nếu bị thương quá nặng mà sang ngày mai đột nhiên biến mất thì rất khó giải thích.

Mọi người ủng hộ mình nha, mình mới bắt đầu viết truyện nên chưa hay cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lĩnh ngộ công pháp 2

Còn về phần môn công pháp Tử Vong Chi Đồng, đối với môn công pháp này hấn rất vừa ý.

Ở kiếp trước bản thân hấn thường xem nhiều phim truyền hình về những nhân vật phản diện.

Bọn họ sở hữu sức mạnh thuộc về hắc ám, tử vong.

Trong kịch bản bọn họ luôn luôn là những kẻ một mình chấp hết cả thế giới, không giống như lũ siêu nhân bảo vệ trái đất.

Mặc dù bọn họ là nhân vật phản diện nên khá là nhiều người không thích, nhưng điều đó không thể phủ nhận là bọn họ rất bá đạo.

Bởi vì lý do đó Long Sát đối với môn công pháp Tử Vong Đồng Thuật này khá vừa mắt.

Đó cũng không phải là lý do duy nhất, qua nhiều ngày tìm hiểu lĩnh ngộ huyền diệu trong công pháp này.

Hấn phát hiện rất nhiều thủ đoạn về đồng thuật, tuy nhiên hấn hiện tại cũng chỉ có thể lĩnh ngộ ra một thức trong đó là Tử Vong Lao Tử.

Tử Vong Lao Tử ngoài giam đối phương trong tử vong ra thì không còn tác dụng gì khác.

Ai kêu hấn lĩnh ngộ không được nhiều chỗ huyền diệu làm chi, đối với điều này hấn cũng khá tiếc nuối.

Nhược điểm lớn nhất của môn công pháp này là chỉ có thể tác dụng lên một người mà thôi.

Đối với quần công thì khá là khó khăn, có lẽ nếu lĩnh ngộ đủ cường đại thì có thể lĩnh ngộ được một thức nào đó có tác dụng quần công.

Nhưng hiện tại hấn không làm được, hấn chỉ âm thầm cầu mong môn công pháp này có tác dụng nghịch thiên.

Dù nó chỉ có thể sử dụng trên một người cũng được, dựa theo những trò chơi kiếp trước.

Những kỹ năng thuộc tấn công một đơn vị thường sẽ mạnh hơn kỹ năng phạm vi rộng.

Long Sát chỉ có thể lắc đầu mong là nó có thể được như hắc tướng tượng.

Hai môn công pháp Huyết Hải Ma Công với Tử Vong Đồng Thuật đều là công pháp khiến hắc kha khá vừa lòng.

Một môn công pháp thì thuộc về Phòng Ngự, môn công pháp còn lại thì thuộc về Tấn Công.

Cả hai môn công pháp hiện tại đều cực kỳ vô dụng, bởi hắc chưa tu luyện đến sơ kỳ nên không thể phát huy công năng thật sự của nó.

Thậm chí hắc tu luyện chưa đến nhập môn nói gì đến sơ kỳ, cả hai đều chỉ mới học mà thôi.

Do không có thời gian, không có đủ điều kiện nên nó mới trở nên như vậy.

Cũng bởi vì vậy mà khiến hắc không biết nên sử dụng Lĩnh Ngộ Công Pháp như thế nào.

Bởi cả hai đều chưa tu luyện đến nơi đến chốn nên không biết được nó có cường đại hay không?

Không biết khi đạt đến sơ kỳ hai môn công pháp môn nào có nhiều tác dụng hơn.

Hiện giờ trong đầu Long Sát ước gì có thể thấy được chi tiết của giai đoạn công pháp như trong game vậy.

Long Sát lắc đầu than thở “ Haizzz, đúng là khó lựa chọn mà, thôi để đó tý nữa dựa theo tình huống chiến đấu rồi quyết định nên sử dụng thế nào vậy.”

Than thở xong hắc không suy nghĩ về điều này nữa, tuy chuyện này hơi nhức đầu nhưng vẫn là việc vui.

Thử nghĩ xem hắc sở hữu thứ nghịch thiên như vậy không vui sao được.

Nếu mà hiện tại hắc ném thế Lĩnh Ngộ Công Pháp này ra thì có thể một số cường giả vô địch cũng phải thềm nhỏ vãi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Luân hồi thư

Hắc ném về việc tuyển chọn nên lĩnh ngộ công pháp nào sang một bên.

Điều này không dễ gấp được, ai kêu hắc ít công pháp quá làm chi.

Dù là nghĩ như thế nhưng hắc vẫn thấy mình may mắn, nếu như hắc có nhiều công pháp đôi khi hắc càng khó lựa chọn hơn.

Có cái này mất cái kia, đạo lý này hắc hiểu, từ trước đến không bao giờ có cái gì hoàn mỹ cả.

Hắc không suy nghĩ về điều đó nữa, hiện tại trong tay hắc đang cầm một quyển sách.

Cầm quyển sách trên tay Long Sát cảm nhận được một loại lực lượng vô thượng mà hắc không thể tưởng tượng nổi.

Long Sát trong lòng chấn động, hắc không biết đây là thứ gì, đây là lực lượng nào, nó có lực lượng như thế nào.

“ Cho ta xem thuộc tính Luân Hồi Pháp Bảo.”

Long Sát gấp gấp kêu hệ thống, thứ này khiến tâm thần hắc rung động, làm sao không gấp gấp sao được.

“ Luân Hồi Pháp Bảo (Luân Hồi Thư): Ghi chép luân hồi, sửa chữa luân hồi, nghịch thiên đại đạo.”

“ Thứ thứ nhất: Có thể tăng tuổi thọ cho người khác trừ tuổi thọ của mình.”

“ Thứ thứ hai: Trừ tuổi thọ của người khác tăng tuổi thọ cho mình.”

“ Thứ thứ ba:???.”

Long Sát bắt đầu muốn điên lên khi đọc dòng đầu tiên, đối với hắn mà nói dòng giới thiệu quá hoa trương.

Này không thể trách hắn, do hắn sống ở thời kỳ hiện đại nên đối với những thứ như thế này, chỉ giống như quảng cáo trên ti vi, nhìn thì hấp dẫn nhưng sử dụng rồi mới biết mình bị lừa.

Tuy nhiên khi hắn nhìn thấy công dụng của nó thì tròng cả mắt lên, bởi vì hắn thấy được một sự việc không thể tin được.

Bản thân hắn là người mang Bất Tử Chi Thân, hắn có thể nói là thọ nguyên vô tận, không bao giờ sợ hết tuổi thọ.

Long Sát chợt thấy một cái bánh từ trên trời rơi xuống, nếu hắn sử dụng thức thứ nhất thì sẽ như thế nào.

Có thể nói hắn có thể truyền vô tận thọ nguyên của bản thân của mình cho người khác.

Mặc dù không thể làm cho đối phương bất tử nhưng nếu để đối phương trường sinh thì quá dễ dàng.

Đối với tu sĩ mà nói tuổi thọ vô cùng trọng yếu, dù họ mạnh bao nhiêu thì vẫn phải chết già.

Cho dù có ăn đan dược nghịch thiên đến mấy thì chỉ có thể kéo dài mạng sống mà thôi không thể sống được bao nhiêu năm.

Nhưng mà hiện tại hắn lại sở hữu một thứ có thể khiến cho người khác sở hữu vô số tuổi thọ.

Đủ để bọn hắn sống cả một đời không lo chết già, chỉ có thể nói là sống đến mức chán quá rồi tự sát mà thôi.

Trừ phi có ai đó giết bọn họ nếu không thì chắc chắn bọn hắn sẽ bị mắc một chứng bệnh chán sống trong truyền thuyết.

Nhưng mà hắn sẽ không làm vậy, bởi vì thứ này không thể để cho người khác phát hiện.

Mang ngọc trong người, Hoài Bích có tội.

Có lẽ giống Bất Tử Chi Thân, hắn cần phải cẩn thận nhiều hơn, tuy hắn không sợ bọn hắn đến đoạt.

Dù gì cũng không đoạt được, cũng không giết được hắn, cùng lắm thì bị giam hoặc phong ấn mà thôi.

Cho dù bị tra tấn cũng không sợ, bản thân hắn hiện giờ đối với thân thể mình bị liệt không khác nhau mấy.

Cũng hên là có một số chỗ vẫn sai được, vẫn cảm giác được, vì thế hắn đối với Bất Tử Chi Thân phi thường hài lòng.

Lại trở về đề tài trước đó, Mặc dù hắn không sợ người đến đoạt bảo của hắn, nhưng vẫn rất phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đến nơi

*Tác giả: Tadashi Ringo**

Mặc dù hắn không sợ người tìm hắn đoạt bảo, nhưng biết đâu bọn họ tìm người thân bên cạnh hắn để uy hiếp hiếp thì khổ.

Dù hiện tại hắn không có quen ai, nhưng không có nghĩa là tương lai sẽ giống như vậy.

Còn về phụ thân cùng ca ca của hắn thì không tính là người quen, ban đầu hắn dung hợp trí nhớ của thân thể này.

Nên mới vô tình chạy đi tìm Thanh Thủy để lấy Kiếp Ma Đan mà thôi.

Về sau linh hồn không còn tạp niệm nữa nên hắn đối với những người quen của thân thể này.

Không còn bất kỳ quan hệ nào nữa, cùng lắm thì sau này không làm địch của nhau vậy thôi.

Đây không phải hắn vô tình, mà là hắn giống như xem xong một bộ phim khiến hắn cảm động, nhưng sang vài ngày hắn sẽ quên đi cảm xúc lúc đó.

Chỉ còn lại mỗi cảm giác là phim đó rất hay mà thôi, hiện tại hắn cũng tương tự như thế.

Đối với hắn mà nói kỷ ức này giống như một bộ phim, một giấc mơ mà thôi.

Nếu nói người mà có quan hệ nào đó với hắn thì chỉ có mỗi một mình Thanh Thủy mà thôi, tuy rằng sự tình hôm đó không phải do chính hắn gây ra nhưng người hưởng thụ lại là hắn.

Cho nên nói nàng ta không quan hệ gì tới hắn thì không thể nào, cho dù nàng ta không nhận thì cũng không có nghĩa là không có.

Đối với Thanh Thủy hắn cũng không có tình cảm đặc biệt gì nhiều, nhưng mà hắn vẫn phải chịu trách nhiệm việc này.

Long Sát hiện tại cùng với đám người Từ Yên đang đứng bên bờ hồ mà trước đó bọn người các tông môn tụ họp.

Hắn thử quan sát xung quanh thì phát hiện không có ai, xung quanh bờ hồ có khá nhiều xác sống tu sĩ và bọn yêu thú.

Có lẽ bọn người Long Vân cùng những tông môn khác đã tiến vào bên trong toàn cung điện khổng lồ này.

Nhìn những đồng xác chết này kinh tâm đến phát ói, nếu không phải hắn thông qua trí nhớ của thân thể này cùng với giết một số lượng yêu thú trên đường đi thì hắn chắc chắn sẽ nôn.

Từ Yên quan sát xung quanh một hồi rồi quay qua đám người bọn họ nói

“Có lẽ bọn họ đã tiến vào bên trong, chúng ta cũng đi thôi.”

Long Sát im lặng đi theo bọn họ, bọn hắn thông qua các thực vật trôi nổi trên mặt nước để tiến đến toàn cung điện.

Lúc này đứng từ xa hắn chỉ cảm thấy toàn cung điện này huy hoàng đồ sộ mà thôi, nhưng hiện tại đứng gần tòa cung điện hắn cảm thấy áp lực như bị hư không đè ép bản thân vậy.

Cảm giác ngột ngạt khiến hắn rung động, gặp phải hiện tượng này hắn nhớ đến trong những tiểu thuyết tiên hiệp nhắc đến.

Hắn có thể chắc chắn tòa cung điện này là một món pháp bảo, nhưng mà không biết có thể mang đi được không.

Nếu có thể lấy toàn cung điện này đi thì sướng biết mấy, nghĩ thôi mà đã thấy tinh thần phấn chấn.

Tuy nhiên sự thật muốn lấy đi đâu có dễ như vậy, theo như hắn biết những thứ bên trong tòa cung điện này có rất nhiều thứ bất phàm.

Những thứ đó không biết hắn có đủ thực lực để mang đi hay không còn chưa biết, nói gì đến việc đem tòa cung điện này đi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tên thần bí

Long Sát từ bỏ ý định mang tòa cung điện này đi, nhưng hắn vẫn mang theo một chút cổ chấp.

Nếu có cơ hội mang nó đi thì hắn sẽ thu nó ngay lập tức, nhưng chắc chắn không phải bây giờ, ít nhất là không phải hiện tại.

Long Sát hít sâu một hơi mang theo tâm tư đầy tham lam của hắn đi theo phía sau mọi người tiến vào tòa cung điện.

Khi tiến vào tòa cung điện thì mắt của Long Sát tràn đầy hoảng sợ, khi này hắn đứng ở bên ngoài, rõ ràng nhìn tòa cung điện rất huy hoàng.

Trong nó như một cung điện của các hoàng tộc người đời hay nhắc tới nhưng hiện tại bên trong hoàn toàn nghịch với suy nghĩ của hắn.

Trong này vô cùng âm u, nhìn đồ đạc đầy bụi đất, mạng nhện đầy ở các góc.

Nếu phải miêu tả tòa cung điện thì hắn chỉ có thể phán hai chữ “Đáng sợ”.

Đây rõ ràng là giống như địa ngục thì đúng hơn, hắn có thể cảm nhận được khí tức vô cùng quen thuộc.

Đó là khí tức tử vong, bởi vì hắn tu luyện «Tử Vong Đồng Thuật» cộng với việc hắn sở hữu Tử Vong Chi Mâu.

Đây là đôi mắt của tử thần, nếu hắn có thể lĩnh ngộ được tử vong thì nói hắn là Tử Thần cũng không quá.

Nhưng buồn ở việc là hán không biết sử dụng đôi mắt này, hiện tại hán chỉ có thể vận dụng «Tử Vong Đồng Thuật» đạt được tăng phúc của Tử Vong Chi Mâu mà thôi.

Hán cũng chỉ có thể làm như vậy, trước kia hán thử vận dụng hệ thống để xem thuộc tính nhưng là không có giới thiệu kỹ càng.

Hệ thống chỉ để dòng chữ nói đôi mắt này là của Tử Thần mà thôi, đối với đôi mắt này hán cũng đành chịu.

Đối với hán thì có hay không có sử dụng nó thì cũng không quan trọng lắm, nếu có thể vận dụng thì tốt, còn không được thì thôi, dù sao so với Bất Tử Chi Thần thì mọi thứ trên đời này đều vô nghĩa.

Chỉ cần hán không chết thì thiên hạ này chuyện gì hán không thể làm, cho dù khi chiến đấu hán không giết được người khác, thì sau này hán có thể quay lại giết họ.

Nhưng nếu họ không giết được hán, thì sau này quay lại vẫn không giết được hán.

Đây là thứ an ủi hán ở thế giới này, một nơi mà không biết phải sống như thế nào.

Mặc dù hán vẫn sẵn giết quái để lên lv, hay cùng đi chung với ai đó, nhưng chung quy trong lòng hán nhớ nhưng thế giới cũ.

Đối với hán mà nói thì xuyên không đúng là vui mừng, vì đây là mong ước hàng vạn người trên trái đất.

Nhưng nói gì thì nói nơi này quá lạ lẫm, không quen một ai, không biết thứ gì, chỉ có thể dựa vào trí nhớ của thân thể này mà sống thôi.

Long Sát thờ dài, không tiếp tục thương tâm nữa, tiếp theo sau đám người Tử Yên.

Long Sát nhìn xung quanh thì quan sát, hán cũng khá hiếu kỳ về nơi này, vì không biết nơi này là nơi nào.

Hán suy nghĩ một chút rồi đổi hướng khác, bởi vì hán phát hiện khí tức tử vong phát ra từ lòng đất.

Long Sát đi về hướng mà phía mà khí tức đó phát ra, khi hán đi đến nơi khí tức phát ra càng ngày càng gần thì có một giọng nói vang lên “Khắc khắc, chờ vạn năm rồi, cuối cùng cũng có đồng tộc đến.”

Long Sát rung mình, trái tim yếu ớt như thủy tinh của hán mém tí nữa thì vỡ nát, hán cố áp chế nỗi sợ hãi nói “Ngươi là ai?”

Một giọng nói tiếp tục vang lên trong đầu của hán “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi hãy đến đây ta có thể cho ngươi cơ duyên.”

Đối với lời dụ dỗ của tên này, Long Sát tràn đầy kinh thường, hán dù gì cũng đến từ thời đại văn minh, đọc qua vô số tiểu thuyết, loại người như thế này chắc chắn là ác ma bị nhốt lại.

Dù gì hán cũng biết tên này có khí tức tử vong rất mạnh, mà những kẻ sở hữu sức mạnh của tử vong chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Hán chẳng qua chỉ hiếu kỳ vì sao tên này lại nói hán là đồng tộc, rõ ràng là cả 2 chưa nhìn thấy mặt của nhau.

Nhưng cái tên thần bí này lại nói hán là đồng tộc, điều này khiến hán thắc mắc, không biết lý do vì sao hán lại nói như vậy.

Long Sát vẫn tiếp tục bước về phía khí tức tử vong, hán hỏi tên thần bí “Vì sao ngươi nói ta là đồng tộc của ngươi?”

Mình thường viết truyện chính tả thường xuyên bị sai vài chỗ, nếu các bạn phát hiện thì báo cáo để mình sửa lại.

nhớ phải nói số chương, chỗ sai nhé

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lời nguyện

Long Sát hiện tại đang tiến vào bên trong tòa cung điện, hán đang dự định đến một nơi mà có thứ đối với hán có tầm quan trọng rất lớn.

Lần trước nhờ sự hướng dẫn của tên thần bí đó mà hán tiến được xuống tầng hầm trong lòng đất.

Qua cuộc trò chuyện hần biết đến hần được người khác gọi là Tử Vong Ma Vương, hần không thuộc về thế giới này.

Tử Vong Ma Vương cũng giải thích cho hần biết nơi Long Sát hiện tại đang ở có tên gọi là Nhân Hoàng giới.

Còn nơi mà Tử Vong Ma Vương nhắc đến được gọi là Tử Vong Giới, đó là thiên đường của những tu sĩ tu luyện tử vong.

Nơi đó có những gì thì tên đó không nói cho hần biết, hần chỉ nói trên đời vẫn có nhiều giới khác.

Tử Vong Ma Vương do chiến đấu với chủ nhân của tòa cung điện này, vì Tử Vong Ma Vương rất khó tiêu diệt nên đã bị phong ấn dưới lòng đất.

Khi nghe đến phong ấn Long Sát cũng cảm thấy thông cảm, thứ hần sợ nhất hiện tại đó là bị phong ấn.

Khi hai người nói chuyện một lúc sau, thì Tử Vong Ma Vương nhờ hần giết một kẻ.

Tuy nhiên Tử Vong Ma Vương lại không nói đó là giết kẻ nào, nên hần cũng định từ chối.

Nhưng Tử Vong Ma Vương lại nói với hần là khi nào hần có đủ thực lực thì sẽ nói cho hần biết, hiện giờ hần quá yếu nên không nói cho hần biết được.

Tử Vong Ma Vương cũng phát phệ là không làm hại hần nên cũng phát phệ theo, rồi hai người cùng nhau hợp tác.

Long Sát hiện tại tâm tình khá vui, vì hần nhận được từ tay của Tử Vong Ma Vương rất nhiều thứ.

Vụ giao dịch này hần là người thoải mái nhất, vì hần có thể làm trái với lời thề, Tử Vong Ma Vương có lẽ không ngờ rằng bản thân sở Bất Tử Chi Thân nên không sợ chết.

Sau này nếu người hần giết lỡ đâu có quan hệ sâu xa gì đó với hần thì khó mà nói đến lúc đó thì khổ.

Bây giờ hần càng ngày càng thích cái Bất Tử Chi Thân nghịch thiên này, vì nó quá nghịch thiên.

Long Sát kiểm tra những thứ mà Tử Vong Ma Vương đưa cho hần, trong này có vài bộ công pháp khá nghịch thiên.

Trong đó có một tờ giấy, nhìn chữ bên trong tờ giấy thì hần biết đây không phải là công pháp, mà là một lời nguyện.

Đây là một lời nguyện dùng sinh mạng của bản thân khiến cho đối phương bị trúng lời nguyện.

Lời nguyện này sẽ ăn mòn linh lực của đối phương dựa theo thực lực của người dùng lời nguyện.

Sau khi đọc qua tờ giấy này, hần cứ có cảm giác như thứ này tồn tại là dành cho hần vậy.

Người khác sử dụng thì chắc chắn sẽ chết, mà hần sử dụng thì cũng chết, nhưng khác ở điểm hần được hồi sinh.

Có thứ này thì quá tốt rồi, ám hại người khác mà dùng thuật này thì quá sáng khoái.

Hần đang rất muốn tìm kẻ nào đó ghét ghét ếm lời nguyện lên cho kẻ đó chết, cho dù không chết thì tu vi chắc chắn sẽ bị giảm thảm trọng.

Thuật này có một nhược điểm, là kẻ đó phải giết hần thì mới có thể kích hoạt lời nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phát hiện truyền thừa ký ức

Hần đang rất muốn tìm kẻ nào đó ghét ghét ếm lời nguyện lên cho kẻ đó chết, cho dù không chết thì tu vi chắc chắn sẽ bị giảm thảm trọng.

Thuật này có một nhược điểm, là kẻ đó phải giết hần thì mới có thể kích hoạt lời nguyện.

Long Thiên tiếp tục kiểm tra giới chỉ, điều khiến hần khá buồn là ở trong không gian này, không có bất kỳ viên linh thạch nào cả.

Hần thở dài một hơi, tiếp tục lên đường không tiếp tục xem nữa, trong không gian trữ vật đích xác là có rất nhiều đồ vật khiến người ta đổ mắt, nhưng trong mắt hần thì vô dụng.

~~~~~

Long Sát đang đứng trong một căn phòng, theo như những gì Từ Vong Ma Vương nói thì trong căn phòng này chứa một cơ quan mật thất.

Mật thất đó có những ai mà Hắc Diễm Kiếm Đế, mà Hắc Diễm Kiếm Đế là chủ nhân của tòa cung điện này.

Nếu sự thật đúng như lời của Từ Vong Ma Vương thì nơi này dẫn đến vị trí chứa đựng truyền thừa ký ức.

Trước khi Hắc Diễm Kiếm Đế vẫn lạc, thì có lưu lại bốn truyền thừa của bản thân ở mỗi nơi Đông - Tây - Nam - Bắc.

Vị trí hắc đang đứng là hướng Đông, nơi này theo như Từ Vong Ma Vương nói thì chứa truyền thừa ký ức của Hắc Diễm Kiếm Đế.

Còn đám người tông môn khác thì đang tiến đến nơi truyền thừa lực lượng, đây là loại truyền thừa giúp tu vi tăng nhanh lên, nhưng hắc không cần thứ này, nên không quan tâm vấn đề này lắm, cứ để bọn chúng đánh nhau đứt đầu mẻ trán đi.

Long Sát quan tâm nhất đó là truyền thừa ký ức, đó là vì sao? Đơn giản là hắc rất thiếu hiểu biết về thế giới này.

Hắc cần nhất đó là ký ức, chỉ cần có thứ này hắc giống như một lão quái chuyển thế.

Long Sát đi vòng quanh căn phòng tìm kiếm cơ quan, hắc chạm vào từng thứ trong phòng.

Chỉ cần chạm vào vật phẩm nào đó chắc chắn hệ thống sẽ thông báo, nên hắc không gấp gáp tìm cơ quan, bản thân hắc cứ mò mẫm, lỡ đâu cảm được thứ gì đó nghịch thiên không chừng.

Mò mẫm một hồi lâu hắc chạm vào một bức tranh được treo trên vách tường thì âm thanh hệ thống vang lên.

“Keng. Phát hiện truyền thừa ký ức.”

Long Sát biểu hiện vui mừng, hắc gỡ bức tranh xuống, xem thử đằng sau bức tranh có cái cơ quan nào không, nhưng nét mặt hắc cứng đờ vì đằng sau bức tranh không có gì cả, chỉ thấy bức tường bằng phẳng mà thôi.

Hắc thử sờ sờ bức tường rồi mới xác nhận đích có cái gì hết, vì vậy mới không dò xét bức tường nữa mà đi dò xét bức tranh.

Long Sát không sờ bức tường hai mặt phẳng li nữa mà chuyển sang sờ bức tranh từng li từng tí không bỏ qua chỗ nào, nhưng buồn bực là vẫn không có kết quả.

Suy nghĩ một hồi lâu thì hắc chỉ còn một cách duy nhất đó là nhò máu nhận chủ, đây là tiểu tiết trong tiên hiệp hay nhắc đến.

Long Sát lấy thanh kiếm ra cắt một đường trên ngón tay, giọt máu nhiều vài giọt vào bức tranh.

Ban đầu thì không có tí phản ứng nào, nhưng khi bức tranh hấp thu hết số máu trên hình vẽ thì âm thanh hệ thống vang lên.

“Keng. Phát hiện không gian gấp khúc có muốn tiến vào không?”

Long Sát lập tức vui mừng lên, không chút do dự đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vượt ải, buồn nôn

Tadashi Ringo

“Keng. Phát hiện không gian gấp khúc có muốn tiến vào không?”

Long Sát lập tức vui mừng lên, không chút do dự đồng ý.

“Keng. Bắt đầu tiến vào không gian truyền thừa.”

Khi âm thanh hệ thống vang lên kết thúc thì đầu của Long Sát quặn quẹo khiến hắc lên cơn chóng mặt lâm vào bất tỉnh.

Một lúc sau, Long Sát tỉnh dậy và phát hiện bản thân ở một nơi hoàn toàn khác.

“Có lẽ đây là nơi khảo nghiệm truyền thừa.”

Long Sát âm thầm suy đoán, hần đứng dậy, phui bụi trên quần áo rồi quan sát xung quanh nơi này.

Đây là nơi bất đồng với khu vực mà Long Sát khi đi lạc bên trong động phủ, ở thời điểm hần đi lạc, hần chỉ thấy một nơi hoang mạc cùng cỏ khô mà thôi.

Còn khung cảnh hần đang đứng thì hoàn toàn ngược lại nơi này chứa đầy sinh cơ, có hồ ao, có cỏ xanh chẳng qua không có động vật mà thôi.

Long Sát đi được một đoạn thì phát hiện một tòa tháp có ba tầng, hần sờ sờ cảm của mình.

Long Sát âm thầm suy đoán có lẽ đây là khảo hạch mà Từ Vong Ma Vương nhắc đến.

Long Sát không suy nghĩ nhiều, trực tiếp bước vào bên trong bí cảnh, khi hần bước vào thì mắt của hần muốn lồi ra.

Nơi này nhìn như địa ngục, xung quanh không có gì khác mà toàn dung nham, nhìn thôi mà thấy lạnh cả sống lưng trong khi nơi này nóng hổi.

Long Sát nhìn xung quanh thì không thấy thứ gì ngoài dung nham, hần không biết cửa ải này khảo hạch cái gì, hần đang định xoay người lại quay về hỏi tên Từ Vong Ma Vương đó nơi này khảo hạch như thế nào?

Thì bỗng dung lòng đất rung động, từ bên dưới dung nham nổi lên những viên đá dần dần hình thành một con đường.

Rõ ràng cánh cửa nằm bên kia, chỉ cần đi thẳng về phía trước là được rồi, nhưng con đường nó lại ngoằn ngoèo khiến hần cảm giác được tên Hắc Diễm Kiếm Đế khá là rảnh rỗi.

Long Sát thở dài một hơi, đi về phía trước theo con đường, trong lòng hần đang âm thầm cầu nguyện là truyền thừa tên này không lăng lơ như tính cách của hần.

Đi được một đoạn dài thì hần mới phát hiện được càng đi về phía trước nhiệt độ càng tăng lên.

Mỗi đường rẽ của con đường khi hần bước qua thì như trong lực mất đi khiến hần mất thăng bằng làm hần mém tý nữa là rớt xuống ao dung nham.

Long Sát âm thầm rùng mình, giờ thì hần mới biết được cái khảo hạch này phải dùng tính mạng để vượt qua.

Dù hần có thể dựa vào Bất Tử Chi Thân giúp bản thân mình bất tử không chết nhưng lý trí của hần là một con người nên khiến hần sinh ra cảm giác sợ hãi.

Trên đường đi nhiệt độ cứ như vậy tăng lên nhưng không ảnh hưởng đến hần vì hần sở hữu Bất Tử Chi Thân giúp bản thân không bị đau đớn,...

Nhưng thứ khiến hần khó chịu là cái trọng lực bất ổn khi đi qua ngõ cụt khiến hần vô cùng khó chịu.

Ban đầu thì có cảm giác như chơi nhà hơi khi còn nhỏ hần thường chơi ở kiếp trước nhưng càng đi thì càng khiến hần chóng mặt.

Long Sát đi lạng quạng trên đường cùng vài lần khiến hần gần như muốn lọt vào hồ dung nham.

Nếu bây giờ có người nhìn thấy hần như vậy thì chắc chắn sẽ cười chết hần luôn.

Vì trông hần hiện tại giống như là một đứa điên lạng quạng trên đường.

Long Sát cảm nhận được trong lòng ngực của mình khó chịu muốn nôn ra thứ gì đó, hần trong lòng bất đắc dĩ cửa ải gì đâu mà kỳ cục.

Khi đi tới cuối con đường hần đứng bên cánh cửa ngòi xuống nhìn xuống hồ dung nham ọe vài phát.

Long Sát thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực thì thầm trong lòng.

“Trời ạ, cuối cùng cũng vượt qua.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Tử Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Khảo hạch ải thứ 2

Long Sát hít sâu vào một hơi, ổn định lại để chuẩn bị cho đợt khảo hạch tiếp theo, cửa ải đầu tiên thôi mà đã như thế thì không biết những cửa ải tiếp theo sẽ như thế nào.

Cửa đầu tiên mặc dù hần vượt qua hết sức dễ dàng nhưng đó là bởi vì người đó là hần, nếu như là người khác vượt ải có lẽ là chết giữa đường rồi.

Không nói đến những ngõ cua bị trọng lực ảnh hưởng, chỉ cần mỗi độ nóng thôi có thể đốt chết Kim Đan tu sĩ luôn đấy chứ nói gì Trúc Cơ như hần.

Long Sát lấy lại tinh thần bước vào cửa ải tiếp theo lập tức hần bị truyền đến một không gian khác.

Nơi này vẫn như cửa ải thứ nhất, chỉ có một con đường duy nhất, nhưng có điểm khác biệt là nơi này không có dung nham, nhưng lại bởi vì bị ánh nắng mặt trời ảnh hưởng nên độ nóng không khác gì cửa đầu tiên.

Con đường mà hần phải đi cũng khác biệt không có ngõ cua nhưng lại bắt hần phải leo bậc thang.

Long Sát nhất thời cảm giác khó hiểu, sao Hắc Diễm Kiếm Đế lại thích khảo hạch đi bộ với môi trường nóng vậy chứ.

Nhưng một khác sau hần nghĩ lại cũng khá hợp lý, bởi vì tên của Hắc Diễm Kiếm Đế có chữ “Hắc Diễm” nên đại biểu cho ngọn lửa, sức nóng của lửa.

Nên con đường tràn đầy hơi nóng là đương nhiên, chỉ có việc đi bộ khiến hần khó hiểu mà thôi.

Long Sát lắc đầu không suy nghĩ nhiều nữa, đành phải kiên trì leo cầu thang thôi chứ không còn cách nào khác.

Có lẽ là khảo hạch có huyền cơ gì đó, do hần chưa đủ trình độ để hiểu những vấn đề này mà thôi.

“Leo thì leo sợ gì chứ.”

Long Sát hít sâu một hơi quyết tâm nói, hần không còn lựa chọn nào khác ngoài việc làm theo khảo hạch của tên Hắc Diễm Kiếm Đế này.

Đối với danh tự Hắc Diễm Kiếm Đế nghe rất oai, mong là truyền thừa kỷ ức cũng bá giống như cái danh tự này.

Sau 3 ngày, Long Sát vẫn tiếp tục leo lên những bậc thang này nhưng điều khó tin là hần leo hơn 3 ngày mà vẫn chưa thấy đỉnh của cầu thang.

Nếu hần không phải là người tu luyện thì có lẽ đã ngủm ở giữa đường lâu lắm rồi chứ không có thể leo lên đến tận bây giờ.

“Chết tiệt, khi nào mới thấy đỉnh vậy chứ.”

Long Sát trong lòng thầm mắng cái cửa ải thứ hai này không biết bao nhiêu lần, khảo hạch như vậy thật đúng là kỳ lạ.

Mà cho dù trong lòng hần vẫn nghi hoặc và băn khoăn nhưng hần vẫn phải tiếp tục leo lên phía trước.

Leo suốt 3 ngày rồi nếu như từ bỏ thì rất uổng phí nên đành phải phóng lao thì phải theo lao.

Hần hiện tại chỉ có một ý nghĩ đó là cái truyền thừa này đừng để hần thất vọng, hần kiên trì như vậy chỉ để có được cái truyền thừa.

Cũng nhờ vào việc nghĩ đến truyền thừa và một số việc khác nên đã giúp hần bớt buồn chán trong khi treo lên cái cầu thang chó má này.

Long Sát hiện tại trong lòng chỉ có mỗi việc âm thầm cầu nguyện cái truyền thừa này càng bá càng tốt.

Long Sát cũng thường xuyên ảo tưởng đến việc sau khi tiếp được truyền thừa bản thân mình sẽ như thế nào.

Hần tưởng tượng đến việc bản thân hần đứng đầu trong các thế hệ trẻ tuổi, có chiến lược siêu phàm vượt cấp chiến đầu đây oai phong, còn nghĩ đến việc bản thân hần sở hữu tri thức của một lão quái không gì không biết không gì không hiểu.

Long Sát chỉ tưởng tượng thôi mà đạo tâm như được thăng hoa, hần chặc lưỡi mấy cái rồi thầm nghĩ.

“chắc chắc, mong là người đừng để cho ta thất vọng.”

Một tháng trôi qua.

Long Sát vẫn tiếp tục leo lên trên cầu thang dài đằng đằng nhưng điều đáng ngạc nhiên là hiện tại Long Sát có biến hóa rất lớn.

Đôi mắt của hần hiện tại không còn dao động như trước nữa, mà nhờ vào việc trèo bậc thang đã giúp bản tâm của hần tràn đầy kiên định.

Nhờ vào việc trèo bậc thang nhiều ngày, hần không còn ảo tưởng những thứ linh tinh sức mạnh với tri thức như trước nữa mà chỉ còn lại mỗi một cái suy nghĩ là phải có được cái truyền thừa.

Tính cách của hần thay đổi rất lớn, không còn trẻ con với những thứ suy nghĩ hư cấu như trước, mà chỉ còn lại một cái suy nghĩ là nếu hần có được truyền thừa hần sẽ có những thứ mà hần đã từng mơ tưởng đến.

Long Sát qua việc trèo bậc thang này hẳn cũng không chỉ nhận được cải biến về tâm tính mà còn nhận được một ngọn lửa màu đen khá yếu ớt.

Qua nhiều ngày trèo bậc thang hẳn phát hiện mình trèo càng cao thì ngọn lửa càng ngày càng lớn hơn, đối với việc này hẳn khá hài lòng.

Đúng là không uống công hẳn bỏ ra nhiều ngày như thế để trèo bậc thang.

Nhiều ngày leo trèo hẳn cũng có một suy đoán nơi này không hẳn là khảo hạch hẳn mà còn đang cải biến hẳn, cửa đầu tiên giúp hẳn thích ứng với nồng độ nóng của dung nham cộng với việc tăng cao độ phản ứng của cơ thể.

Còn cửa ải thứ hai hẳn đang tiến hành có lẽ là khảo hạch đạo tâm qua việc trèo bậc thang này, cũng lợi dụng việc này để rèn luyện đạo tâm cũng hẳn ngày càng mạnh.

Có thể nói đây là khảo hạch cũng không sai nhưng cũng không đúng lắm, đa phần là cải biến bản thân hẳn.

Trong quá trình leo trèo hẳn cũng suy nghĩ đến những truyền thừa khác không biết sẽ như thế nào.

Có khảo hạch giống như hẳn không, mà có lẽ là không, hẳn do đạo càng ngày càng vững đối với suy luận cũng vững chắc hơn trước.

Long Sát nhớ đến ban đầu bản thân hẳn dung hợp trí nhớ với thân thể này, do đạo tâm hẳn không kiên định nên cũng bị ảnh hưởng khá lớn với bản thân.

Có lẽ vì vậy mà chủ nhân tòa cung điện Hắc Diễm Kiếm Đế này vì sao lại tạo ra cái khảo hạch này.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hắc diễm

Tác giả: Tadashi Ringo

Hắn cũng không gấp để hoàn thành khảo hạch này, cũng không sợ những người khác tìm được 3 cái truyền thừa còn lại.

Bởi vì nếu hẳn đoán không sai thì những cửa ải khác cũng có khảo hạch, cho dù không giống thì cũng không quá dễ dàng.

Chưa tính đến việc bọn họ đang tiến đến khảo hạch truyền thừa lực lượng, cho dù bọn họ có vượt qua khảo hạch đi chăng nữa thì cũng cần một thời gian để luyện hóa lực lượng của truyền thừa.

“Keng. Bọn linh ngộ được hỏa diễm dị biến «Hắc Diễm» đạt đến cấp 1: Hình thức ban đầu.”

Trong lúc Long Sát còn đang suy nghĩ về những truyền thừa còn lại thì âm thanh hệ thống vang lên, hẳn sau khi nghe âm thanh hệ thống vang lên thì vui mừng hẳn lên.

Đối với loại hỏa diễm này hẳn cũng đã chú ý lâu lắm rồi, hẳn phát hiện khi bản thân mình trèo bậc thang thì cũng thấy nó càng ngày càng lớn mạnh hơn.

Hắn cũng biết Hắc Diễm Kiếm Đế trong danh hiệu có chữ Hắc Diễm là vì bản thân hẳn có sở hữu một loại hỏa diễm dị biến.

Hắn cũng đã nghe qua Từ Vong Ma Vương từng miêu tả qua loại hỏa diễm này, loại hỏa diễm này nó được sinh ra từ bóng tối.

Mà bóng tối thì luôn luôn bất diệt, nó chẳng qua chỉ bị ánh sáng che khuất mà thôi, chứ không thể hủy diệt nó.

Ánh sáng cũng chỉ có che khuất một góc của vũ trụ cũng không hoàn toàn che được bóng tối, dù sao bóng tối vốn là một loại bản nguyên sinh ra đầu tiên trong vũ trụ nên xét về độ mạnh thì nó vượt xa ánh sáng.

Chẳng qua loại bản nguyên này cực kỳ khó ai có thể lĩnh ngộ được nên người đời thường cho là ánh sáng có thể đánh bại bóng tối.

Chẳng qua những người lĩnh ngộ bản nguyên bóng tối quá yếu nên mới bị những kẻ sở hữu bản nguyên ánh sáng đánh bại.

Nhưng nếu xét về sức mạnh chân chính của hai loại bản nguyên này thì ánh sáng cũng chỉ có thể đối kháng được với bóng tối mà thôi chứ đánh bại là không thể nào.

Sau khi Long Sát lĩnh ngộ loại hỏa diễm dị biến «Hắc Diễm» thì hẳn cuối cùng cũng thấy được một cánh cửa.

Nói như vậy thì khảo hạch này bắt hấn phải lĩnh ngộ được hóa điểm này mới có thể tính là thông qua cửa ải.

“Phù... không biết cửa ải thứ 3 nó trông như thế nào và mất bao lâu để hoàn thành nữa đây.”

Long Sát sát thờ dài nhẹ nhõm trong lòng, mặc dù treo bậc thang thêm mấy ngày cũng không thành vấn đề nhưng vẫn khiến trong lòng hấn có áp lực rất lớn.

Bây giờ vượt qua rồi khiến hấn trong lòng thoải mái, bây giờ thì hấn cần chuẩn bị tinh thần để vượt qua cửa ải tiếp theo.

Mà hấn cũng vui vẻ để tiếp tục vượt ải, mặc dù cửa thứ nhất và cửa thứ hai trong quá trình khảo hạch khiến hấn khó chịu.

Nhưng sau khi vượt ải thì bản thân hấn có sự thay đổi rất lớn nên hấn cũng vui lòng vượt thêm mấy ải nữa, nhưng đáng tiếc khảo hạch truyền thừa ký ức này cũng chỉ có 3 cửa ải mà thôi.

Nếu mà có vài ải nữa để hấn rèn luyện bản thân thì tốt không còn gì tốt hơn, ban đầu hấn rất muốn khảo hạch nhanh kết thúc nhưng hiện tại đột nhiên hấn có cảm giác bản thân mình vượt ải hơi nhanh thì phải.

Long Sát đi lên đến tận cửa thì mở ra thì hấn phát hiện bản thân hấn không thể đi vào.

Khi hấn chạm vào thì lập tức có một sức mạnh nào đó tấn công hấn, không muốn hấn đi vào.

Điều này làm Long Sát vô cùng buồn bực, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hấn không đi vào được vậy chứ?

Nếu không đi vào được thì làm sao khảo hạch? Mà không khảo hạch thì làm sao tiếp nhận truyền thừa? Không tiếp nhận truyền thừa thì làm sao để làm được những điều mà hấn từng mơ tưởng tới.

Vì vậy hỏi sao mà hấn không bực mình cho được, hấn nghĩ mãi không ra là bản thân hấn thiếu cái gì.

Hay là nói chính xác hơn là đây là khảo hạch cái gì mà tại sao hấn không thể đi vào, hiện tại trong lòng của Long Sát đang rất muốn khóc.

Trong lúc Long Sát đang thất vọng về việc này thì có một giọng nói của một thanh niên vang lên trong đầu của hấn.

“Tiểu tử, Cửa tiếp theo ngươi cần phải dùng linh hồn để đi vào không thể dùng cơ thể của ngươi đi vào.”

Long Sát sau khi nghe xong thì hấn bừng tỉnh lập tức vui mừng hấn lên, cái này nói rõ đây không phải hấn thiếu điều kiện để tham gia khảo hạch mà là bản thân hấn không biết cách khảo hạch.

Mặc dù hấn nghi hoặc giọng nói của thanh niên này là ai nhưng hấn cũng đoán ra được một phần nào đó người nọ là ai.

Bởi vì hấn chú ý âm thanh phát ra từ bên trong cánh cửa này, mà người này có tỉ lệ rất lớn là Hắc Điểm Kiếm Đế.

Long Sát cũng không quan tâm lắm, đối với hấn thì bên trong là ai cũng như nhau mà thôi.

Điều hấn cần là bây giờ tham gia khảo hạch để tiếp nhận truyền thừa, mà hấn cũng không sợ có ai hại hấn, cho dù có hại hấn thì hại những thứ khác còn có thể nhưng hại tính mạng của hấn thì không thể nào.

Trừ khi người đó là hệ thống, chứ không thì muốn mạng hấn thì ngay cả lão thiên cũng không đủ tư cách nói gì đến những người khác.

Vì lẽ đó hấn còn ngại ai nữa sao, cùng lắm thì tự sát để khôi phục lại như ban đầu.

Long Sát tập trung tinh thần đến linh hồn ly khai cơ thể, khi hấn bước từ thiên linh cái của cơ thể ra.

Thì hấn cảm nhận được bản thân nhẹ nhàng vô cùng, cảm giác giống như hấn là hư vô, là một ngọn gió phiêu bạc trong không khí vậy đó.

Cảm nhận thì cảm nhận hấn cũng không rảnh bay trên hư không tận hưởng cảm giác này.

Hiện giờ hấn cần phải qua cánh cửa này để khảo hạch rồi tiếp nhận truyền thừa nữa, còn việc chơi đùa linh hồn kiểu này thì để lần sau đi.

Long Sát với hình dạng trong linh hồn đang tiến về cánh cửa để mở ra nhưng vẫn giống như cũ không mở được.

Tuy không bị lực lượng nào đó đẩy ra nhưng hấn dùng sức vẫn không thể nhúc nhích được cánh cửa.

Long Sát lại tiếp tục lâm vào buồn bực, tại sao có mỗi cánh cửa mà đi qua khó khăn như vậy chứ.

Trong khi Long Sát còn đang dùng sức để mở cánh cửa ra thì âm thanh của thanh niên mà được cho là Hắc Điểm Kiếm Đế vang lên trong đầu hấn thêm một lần nữa.

“Ngu ngốc, người không cần mở cánh cửa đó ra, cứ trực tiếp bay xuyên qua là được.”

Long Sát sau khi nghe xong thì khuôn mặt đỏ lên biểu cảm tràn đầy xấu hổ, cho dù da mặt hắn dày thì vẫn không tránh được cảm giác bản thân hắn có hơi ngu ngốc.

Long Sát khôi phục lại cảm xúc thì không trực tiếp bay xuyên qua cánh cửa, hắn không muốn tiếp tục nhìn thấy cánh cửa nữa, hắn hận cánh cửa này, hắn trong lòng cũng quyết tâm liệt kê cánh cửa này vào danh sách kẻ thù của hắn.

Sau khi Long Sát bước qua cánh cửa thì nhìn thấy bản thân đang ở một nơi trong giống căn phòng chứ không phải dùng để trao hạch.

Hắn quan sát xung quanh căn phòng thì phát hiện một linh hồn đang lơ lửng trên hư không.

Khi hắn nhìn lên khuôn mặt của thanh niên này thì hắn chợt giật mình, hắn trừng to đôi mắt lên, hắn không tin vào được con mắt của mình có phải là do bị ảo giác hay hắn bị phê cần hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bất Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hắc Thiên

Long Hắc Thiên sờ sờ không gian giới chỉ với vẻ mặt tươi cười tiếu ngạo.

Tươi cười là bởi vì bên trong không gian giới chỉ có rất nhiều bảo vật nghịch thiên.

Đây là bản năng của Long Tộc, bộ tộc này có một cái thói quen là sờ tầm của cái, mỗi lần thấy báu vật thì hai mắt sáng lên.

Điều này khiến hắn nhớ đến những bộ phim anime thường sử dụng loài rồng để canh giữ kho báu.

Nghĩ đến mấy thứ này khiến hắn nổi lên sự nhớ nhung kiếp trước, trước kia hắn thường xem anime, manga bây giờ thì không được nữa.

Long Hắc Thiên nhìn đồ vật trong không gian giới chỉ mà buồn giàu, trong này có rất nhiều đồ vật nhưng không thể sử dụng.

Hắn cũng vô ý nổi lên tư tưởng đem những thứ này bán đổi lấy linh thạch rồi mở bảng hệ thống lên rút thưởng.

Nhưng đó chỉ là tư tưởng, hắn cũng vô tình nhiễm căn bệnh sờ tầm báu của Long Tộc rồi, nên hiện tại hắn không sờ bán chúng.

“Haizz, có mà không được sử dụng chẳng khác nào ngấm gái mà không hưởng.”

Long Hắc Thiên thờ dài một hơi, rút thưởng gì đó thì để sau, hiện giờ công pháp hắn thông qua truyền thừa đạt được không ít.

Nói đúng hơn là hiện tại hắn không thiếu thứ gì, hoặc là nói hiện giờ hắn không thiếu gì.

Long Hắc Thiên bỏ suy nghĩ về vấn đề đầy phức tạp này qua một bên, cái gì khó quá bỏ qua.

Long Hắc Thiên tập trung tinh thần vào tòa cung điện này, có thể nói hiện tại hắn là chúa tể ở nơi này.

Nhưng thực lực hắn quá yếu nên không thể kiểm soát được, điều hắn làm được hiện giờ là quan sát những thứ bên trong tòa cung điện.

Hắn tập trung tinh thần về hướng Tây để kiểm tra, hiện giờ khu vực này chỉ còn lại không ba mươi người.

Đa phần là tán tu, bọn hắn quan sát xung quanh xem bản thân mình có đạt được cơ duyên nào không.

Đối với tán tu bọn hắn tu luyện không hề dễ dàng, đa số cường giả tán tu có tu vi cao thường là nhờ vào nghị lực, nhưng cũng cần có cơ duyên, nếu không bọn hắn rất khó mà thành cường giả chân chính.

Nhìn thấy cảnh tượng này thì hắn biết truyền thừa lực lượng đã bị đoạt lấy, hắn không ngờ là kết thúc nhanh như vậy.

Mà nghĩ lại thì cũng đúng thôi, một đám cường giả mỗi người rút một chút lực lượng thì kết thúc nhanh là đúng rồi.

Nếu như không kết thúc nhanh thì hắn có chút hoài nghi bọn họ thật sự là thiên tài hay không.

Long Hắc Thiên không để ý đến nữa, tập trung vào hướng Bắc.

Ở đây tập trung rất nhiều người, nhưng không đông lắm có lẽ là bọn họ đang tìm hoặc đang khảo hạch các cửa ải còn con.

Đối với Long Hắc Thiên thì những cửa ải truyền thừa phụ đó thì không coi trọng lắm, nhưng đối với đám người tu sĩ tán tu thì là đại cơ duyên.

Thậm chí các tu sĩ của các tông môn cũng như vậy nói gì đến tán tu, những đệ tử tông môn chỉ có một ít người tông môn chiếu cố mà thôi.

Đại đa số dựa vào chính mình làm nhiệm vụ hay đạt được công lao nào đó mới có tài nguyên để tu luyện.

Vì vậy nếu xem xét lại thì bọn họ cũng không khác tán tu là mấy, chẳng qua có chút uy danh của tông môn mà thôi.

Long Hắc Thiên tập trung vào đám cường giả tập trung một chỗ ở hướng Bắc.

Hắn nhìn thoáng một chút là có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

Nơi này là nơi chứa đựng một thanh kiếm do chính tay Long Hắc Thiên sử dụng «Hắc Diễm» và một loại thiết thần bí để rèn luyện mà ra.

Hắc Diễm có tính chất thôn phệ, nên khi luyện chế ra thì thanh kiếm mang theo đặc tính đặc biệt.

Nếu bị thanh kiếm chém thì sẽ bị cắn nuốt linh lực, tức là chém càng nhiều linh lực đối phương giảm càng nhanh.

Mặc dù một vết kiếm có tác dụng thôn phệ không lớn lắm, nhưng nếu chém càng nhiều vết lên người đối phương thì linh lực tiêu hao càng lớn.

Nếu trong chiến đấu càng kéo dài về sau thì càng có lợi, vì linh lực của đối phương tiêu hao mặc dù không nhiều, nhưng theo thời gian thì chắc chắn đối phương sẽ bại.

Còn loại thiết thần bí mà hắn dùng để luyện thì cho đến nay hắn vẫn không biết đó là thứ gì.

Nhưng nó lại mang theo tác dụng phá không, khiến mỗi nhát chém xuyên qua không gian khiến đối phương trở tay không kịp.

Thanh kiếm này tên nó được đặt theo tên của hắn là Hắc Thiên.

Tuy thanh kiếm chỉ có hai tác dụng nhưng lại khiến cho nhiều cường giả kiên kỵ, trừ phi có thể giết hắn ngay lập tức, nếu không thì người bại tất nhiên sẽ là đối phương.

Long Hắc Thiên cũng không để ý lắm về thanh kiếm này bị người chiếm, đây là thanh kiếm dùng hắc diễm để luyện, trừ phi đối phương cũng có hắc diễm.

Nếu không thì đừng mơ khiến nó nhận chủ, mà cho dù có sở hữu hắc diễm cũng chưa chắc có thể thu phục nó.

Long Hắc Thiên sờ sờ ấn ký trên ngực, ban đầu ấn ký này nằm ở linh hồn, nhưng về sau nó lại xuất hiện trên ngực hắn.

Long Hắc Thiên cảm thấy khá vui mừng, nếu chủ nhân thân thể này không lưu lại ấn ký cho hắn thì hắn cho dù là truyền nhân thì cũng chưa chắc khiến thanh Hắc Thiên này cam tâm tình nguyện theo hắn.

Long Hắc Thiên không lo lắng thanh kiếm này bị cướp nên cũng không để ý lắm tiếp tục quan sát hướng khác.

Hắn chuyển tầm mắt về hướng Nam thì cũng thấy truyền thừa bị lấy đi, thật không ngờ những người này tiếp truyền thừa nhanh thật.

Đúng là sự đáng sợ của công chúng có khác, đông người luôn đáng sợ.

Nhưng hắn cũng đoán ra được bọn hắn chắc chắn nhận được truyền thừa cũng không đầy đủ.

Chắc chắn là bị chia năm sẽ bảy rồi, mỗi người sở hữu một tí truyền thừa, cũng may mà hắn cũng nhận được truyền thừa công pháp.

Nếu không thì khi hắn tiếp nhận xong truyền thừa ký ức thì đã bị chiếm hết sạch sành sanh rồi.

Long Hắc Thiên chuyển tầm mắt về một căn phòng thì lập tức sắc mặt có chút biến hóa.

Mang theo một ít âm trầm, một ít phẫn nộ, cùng với dự

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ta là Long Hắc Thiên

Tác giả: Tadashi Ringo

Long Sát mở hai mắt ra, hiện giờ đôi mắt của hắn có biến hóa cực lớn, không còn ngây thơ như một người trẻ con nữa.

Mà thay vào đó là một đôi mắt thâm thúy tràn đầy tri thức, nếu có người đạo tâm không đủ cường đại sẽ bị kiểm hãm vào sâu bên trong.

Hiện giờ biến hóa của hắn có một cỗ khí tức bá đạo, đây là do hắn tiếp nhận truyền thừa ký ức của Hắc Long Thiên.

Những thứ hắn trông thấy không khác gì tự bản thân hắn tự mình trải qua, hiện giờ hai linh hồn đối diện nhau, có một sự hài hòa như vốn hai người là một vậy.

Ngoại trừ tu vi hắn khá yếu thì không có điểm nào khác linh hồn của Long Hắc Thiên cả.

Long Sát ngẩng đầu lên nhìn linh hồn càng ngày càng trở lên mơ hồ của Long Hắc Thiên tràn đầy cảm xúc rung động.

Do tiếp nhận được truyền thừa ký ức lẫn truyền thừa mà cả đời Long Hắc Thiên lĩnh ngộ công pháp, luyện đan, luyện khí,...

Nên hắn biết được Long Hắc Thiên phải trả giá bằng cả tính mạng của mình, vốn dĩ Long Hắc Thiên có thể dựa vào linh hồn yếu ớt đó đến tồn tại thêm trăm năm.

Nhưng hắn không làm vậy, vì hắn ký thác ước nguyện cuối cùng của bản thân lên người Long Sát.

Dựa vào trí nhớ mà hắn nhận được từ Long Hắc Thiên, nên hắn có thể hiểu được cảm xúc của Long Hắc Thiên.

Hắn ta một đời thiên kiều đi lên đỉnh cao nhưng cuối cùng khi hắn quay đầu lại thì chỉ còn mỗi bản thân hắn.

Ban đầu Long Sát cứ tưởng rằng hắn ta chỉ muốn hắn chiếu cố vị hôn kia, nhưng hắn quá ngây thơ, bây giờ thì hay rồi.

Long Sát hiện tại không những phải đơn giản là chiếu cố vị hôn thê kia mà còn phải chiếu cố huynh đệ thân nhân của hắn.

Mà hắn không muốn làm cũng phải làm, bởi vì cảm xúc của Long Hắc Thiên quá mãnh liệt, khi hắn nghĩ đến việc từ chối ước nguyện này thì bản thân hắn vô cùng khó chịu.

Long Sát trầm mặc nhìn Long Hắc Thiên, hắn cũng không hề tức giận khi Long Hắc Thiên lừa hắn.

Hắn tiếp nhận truyền thừa của người ta thì làm chút gì đó cho người ta là chuyện bình thường.

Long Hắc Thiên dám từ bỏ mạng sống của mình thì vì sao hắn không dám thực hiện ước nguyện này.

Chẳng qua là hơi rắc rối mà thôi, nhưng không có nghĩa là hắn không làm được.

Long Sát hít sâu một hơi nhìn Long Hắc Thiên kìm chế những cảm xúc do truyền thừa nhìn linh hồn yếu ớt trước mặt mình nói.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi thực hiện ước nguyện này.”

Long Hắc Thiên dần dần mờ ảo cười to lên” Hahaha, tiểu tử quả nhiên ta không nhìn lầm nhân phẩm của ngươi.”

Long Hắc Thiên sau khi nói xong thì không tiếp tục dây dưa với Long Sát nữa hóa thành một đạo ánh sáng dung hợp vào linh hồn Long Sát.

Đạo ánh sáng bay thẳng về ngực của Long Sát hình thành một ấn ký có hình một thanh kiếm.

Long Sát sờ sờ ấn ký hình thanh kiếm nở một nụ cười, hắn có tri thức của một kẻ sống ngàn năm nên tri thức nhiều lắm.

Hắn nhận ra ấn ký này khiến hắn đỡ phiền phức, ấn ký này có liên hệ đến những món vật phẩm mà nhận Long Hắc Thiên đã nhận chủ.

Có một số thứ vĩnh viễn sẽ không nằm trong không chế của hắn, nhưng nếu có thứ này thì hắn không cần tốn thời gian khiến những thứ đó nhận hắn làm chủ.

Long Sát quay đầu nhìn về phía giường đặt ở trong phòng, hắn đi về phía trước giường.

Mở phần giường đá đó lên thì thấy có một cái cầu thang đi xuống, Long Sát ung dung đi về phía dưới đó.

Bên dưới cũng không có gì đặc biệt, chỉ thấy một cỗ quan tài bên trong chứa một bộ thân thể.

Đây là thân xác của Long Hắc Thiên, hắn muốn sử dụng thân thể này.

Bởi vì thân thể này có khuôn mặt giống hần, khiến hần nhìn thuận mắt hơn, chẳng có ai muốn sử dụng thân thể có khuôn mặt là lạ cả.

Với lại sau này hoàn thành ước nguyện của Long Hắc Thiên thì hần cũng phải sử dụng thân thể này.

Nếu dùng cơ thể cũ thì không được hay lắm.

Thân thể này cường đại hơn thân thể kia nhiều, bộ thân thể này mang theo huyết mạch của Long tộc.

Nếu hần muốn hần có thể Long Hóa, tuy không thể hoàn toàn biến thành chân long nhưng biến thành bán long cũng không tệ rồi.

Long Sát mở nắp quan tài ra, ung dung bay vào trong đầu thân thể của Long Hắc Thiên.

Hần mở đôi mắt ra ngồi dậy, thử cử động bàn tay thì thấy thân thể này vi diệu vô cùng.

Long Sát điều khiển thân thể này cực kỳ dễ dàng như đây vốn là cơ thể của hần vậy.

Thường thì khi người nào đó đoạt xá thì cần phải tốn rất nhiều thời gian để thích ứng với thân xác.

Nhưng Long Sát thì không cần, bởi vì hần có được ấn ký Long Hắc Thiên lưu lại trong ngực hần nên bộ thân thể này chắc chắn sẽ không bài xích hần.

Cùng với ký ức của Long Hắc Thiên khiến hần hiểu rõ cơ thể này hơn ai hết.

“Hệ thống, cho ta xem thuộc tính.”

Điều Long Sát hiện tại bây giờ quan tâm là không biết khi hần rời khỏi bộ thân thể trước kia thì cái Bất Tử Chi Thân có mất hay không.

Nếu mất thì hần đến lúc đó chỉ có đi tự sát, thứ này chắc chắn phải có, không được phép mất.

“Thông tin nhân vật.”

“Tên: Long Hắc Thiên.”

“Tu vi: Trúc Cơ(Hậu Kỳ).”

"Công pháp: Thiên Ma Công(tàn quyền), Phân Thân Thuật(sơ kỳ), Tử Vong Đồng Thuật, Huyết Hải Ma Công."

“Buff: Bất Tử Chi Thân.”

“Thần Ma rút thương: Đồng(linh thạch x10).”

Hần nhìn bản hệ thống thì thở phào nhẹ nhõm, ít ra thì cái buff này vẫn còn, thật là khiến người ta nom nót lo sợ.

Tuy hần nhận được ký ức của Long Hắc Thiên khiến cho đạo tâm rất khó lay động.

Nhưng cái Bất Tử Chi Thân này lại khác, vì đây là bất tử, chân chính bất tử.

Không giống như trường sinh, những kẻ có tuổi thọ cao.

Những kẻ có tu vi cường đại thì tuổi thọ càng lớn, nhưng khi hết tuổi thọ bọn hần chắc chắn sẽ chết.

Còn về Trường Sinh thì theo như người đời biết đây chẳng qua chỉ có truyền thuyết.

Nhưng hần có trí nhớ của Long Hắc Thiên, hần biết trường sinh là có thật, chẳng qua có một số kẻ sở hữu trường sinh thể.

Nhưng dù là bọn họ có tuổi thọ cao hay trường sinh, chẳng qua là không chết vì thọ nguyên mà thôi.

Nhưng nếu có người giết bọn hần thì có trường sinh cũng như vậy mà thôi.

Còn Bất Tử Chi Thân của hần là hoàn toàn nằm ở đẳng cấp khác, hần không sợ tuổi thọ tiêu hao, cũng không sợ bị người khác giết.

Hần nhìn thông tin thì thấy tên của mình bị sửa lại, có lẽ do hần sử dụng thân xác nào thì sẽ có cái tên đó.

Giống như trước đó tên trên bảng thông tin là Long Sát, hiện giờ là Long Hắc Thiên.

Hần nhếch miệng lên thầm nghĩ

“Cũng được, kể từ bây giờ tên ta là Long Hắc Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Người là tên khốn nạn kia

Bởi vì hắn thấy Thanh Thủy, nàng ta là người phát sinh quan hệ đầu tiên của hắn.

Cho dù không yêu thích thì cũng không có nghĩa là hắn bỏ mặc nàng ta.

Vậy mà lại có người cho nàng ta ăn xuân được, điều này không khiến hắn phần nộ sao được.

Bất kỳ ai cũng không muốn nữ nhân của mình bị người khác làm những chuyện hèn hạ này.

Long Hắc Thiên lập tức rời khỏi nơi này, tiến đến căn phòng mà Thanh Thủy đang ở.

Đối diện nàng là một người thanh niên, trên mặt có một vết sẹo làm hắn nhất thời không biết tên này là ai.

Nhưng hắn luôn cảm thấy tên này khá quen, tuy nhiên nghĩ mãi không ra tên này rốt cuộc là người nào.

Tuy nhiên dám động vào người của hắn, thì không cần biết đó là ai, cũng nhất định phải chết....

~~~~~

Ở bên kia căn phòng, Thanh Thủy không ngừng uốn éo nằm trên giường, một cảm giác dục vọng đang dần ăn mòn suy nghĩ của nàng.

Nàng vô lực không kiềm chế được cảm giác dục vọng lâu hơn nữa, cơ thể nóng rực không cho phép nàng ta chống lại cảm giác dục vọng này.

Cổ họng phát ra những tiếng kêu rên rỉ đầy dục vọng.

Hơi thở nàng càng ngày càng trở nên gấp gáp.

“Haha, người cảm thấy thế nào.”

Tên nam nhân đứng nhìn cơ thể đầy gợi dục của Thanh Thủy tràn đầy dâm dục nói.

“Người...người...là...tên....khốn nạn.”

Thanh Thủy thở hổn hển phần nộ nhìn tên thanh niên trước mắt này.

Hiện giờ trong lòng nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã, vài tháng trước nàng bị một tên lấy đi trinh tiết của nàng.

Lúc đó đã khiến nàng nhục nhã lắm rồi, thật không ngờ lần này lại tiếp tục bị một tên nam nhân khác cho ăn xuân được giống như lần trước.

“Hừ, khốn nạn sao....người còn có thể nói ra từ này sao.”

Thanh niên nhìn nàng với ánh mắt đầy dữ tợn nói.

“Nếu không phải do tiện nhân người hủy dung mạo của ta, cộng với nhiều lần phá hủy kế hoạch của ta, thì ta đã sớm có thể trở thành nguyên anh rồi.”

Thanh niên phần nộ nhìn Thanh Thủy với ánh mắt đầy sát khí, nếu không phải tiện nhân này hắn đã trở nên cường đại, cũng vì vậy không bị người khác hủy dung mạo này.

Thanh Thủy trầm mặc không nói gì, đích xác là nàng phá hủy kế hoạch của hắn, đơn giản là vì nếu hắn trở nên cường đại, nàng chắc chắn phải gả cho hắn, vì vậy nàng mới cản trở hắn đạt được truyền thừa lực lượng.

Nhưng nếu như vậy cũng chỉ khiến hắn phần nộ mà thôi, không đến mức sống chết điên cuồng như thế.

Người tính không bằng trời tính, ở thời điểm cướp đoạt truyền thừa công pháp, luyện đan,...không ngờ hắn bị kẻ khác hủy đi dung mạo.

Hắn không có khả năng làm gì được tên đó, nên chỉ có thể chuyển hết lửa giận lên người nàng, điều này khiến nàng vô cùng ủy khuất.

“Ninh Phong, nếu hôm nay ta không chết, sau này ta sẽ không để cho người yên.”

Thanh Thủy không thể phủ nhận việc đó nên chỉ có thể nói ra câu này mà thôi.

“Hừ, không để yên cho ta, nguoi nghĩ sẽ có cơ hội đó sao.” Ninh Phong đầy dâm dục nhìn nàng không hề che dấu.

Ninh Phong vuốt khuôn mặt đầy gợi tình của nàng, từ từ trượt xuống bầu ngực đầy đặn của nàng.

“Không...đừng mà.”

Thanh Thủy nước mắt chảy ra, hiện giờ nàng rất muốn tự kết liễu, nhưng tu vi đã bị phong bế nên nàng không thể vận dụng linh lực.

“Khà khà, lát nữa ta sẽ khiến nguoi dục tiên dục tử.”

Ninh Phong đầy dâm dục nhìn Thanh Thủy nói, hần nuốt một ngụm nước bọt, không kiềm hãm được dục vọng trong nguoi.

Thanh Thủy nước mắt không ngừng chảy ra, vô lực không thể làm gì mặc kệ hần đang từ từ cỡi trang phục của nàng ra.

Thân thể nõn của nàng lộ ra cái yếm đỏ, mơ hồ thấy núm nhô lên.

Ninh Phong tiếp tục gĩa tay về phía nàng, định cởi lớp cuối cùng trên nguoi nàng ra, nhưng nguoi tính không bằng trời tính.

Àm...

Cửa phòng đột nhiên bị phá hủy, một thanh niên áo đen bước vào, trên nguoi tràn đầy khí chất bá đạo, mang theo một ít quyền uy.

Đúng, hần chính là Long Hắc Thiên.

“Nguoi là ai?.”

Ninh Phong nhìn thanh niên áo đen run rẩy nói, sau lưng hần chảy mồ như suối ước sùng cả lưng

Hần run rẩy...vì sao?

Tất nhiên là hần sợ hãi, sợ hãi trước khí thế, đặc biệt là sát khí của Long Hắc Thiên.

Đây là sát khí của một vị Tiên Đế, tích lũy không biết bao nhiêu năm tháng, không phải một tên Kim Đan có thể chịu được.

Đây là Long Hắc Thiên chỉ phóng ra một phần, nếu hần phóng sát khí toàn bộ ra ngoài Ninh Phong chắc chắn phải chết.

Hần làm như vậy là để bảo toàn cho Thanh Thủy, dù hần tập trung sát khí lên nguoi Ninh Phong thì nàng cũng vô tình ảnh hưởng một ít.

Bởi vậy hần đành thu hồi sát khí, chỉ để lại một phần đủ áp chế Ninh Phong, nhưng Thanh Thủy vẫn bị ảnh hưởng chẳng qua là không kinh khủng như Ninh Phong mà thôi.

Thanh Thủy nhìn hần với đôi mắt tràn đầy sợ hãi, cũng có một chút vui mừng, nhưng rồi chuyển sang âm đạm.

Sợ hãi thì tất nhiên là do sát khí.

Còn vui mừng là có nguoi đến cứu nàng.

Âm đạm thì là do nàng đoán được một chuyện, là chắc chắn nàng cũng sẽ bị hần làm tình.

Nhưng nàng lại không hề phẫn nộ hay hận hần, ít ra thì làm chuyện đó với hần dễ chịu hơn là Ninh Phong.

Chẳng qua là nàng thấy bản thân mình quá vô dụng mà thôi.

“Hừ, chỉ một Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi.”

Ninh Phong trong lòng vô cùng hoảng sợ, nhưng rồi phát hiện Long Hắc Thiên chỉ mới Trúc Cơ thì bình tĩnh lại.

Nhưng hần vẫn bị áp chế, sát khí này đâu phải sát khí bình thường, nó đã hình thành vật chất không phải là hư ảo.

Cộng thêm quyền uy của một nguoi cầm trong tay quyền lực to lớn.

Vì vậy dù là Ninh Phong biết Long Hắc Thiên chỉ mới Trúc Cơ nhưng trong lòng đầy sóng gió không yên.

Thanh Thủy nghe Ninh Phong nói thì cũng nhìn lại Long Hắc Thiên, thấy hần đúng là Trúc Cơ thì trong lòng cảm thấy thất vọng.

Nhưng nàng không khác Ninh Phong là mấy, trong lòng cũng rung động không kém gì hắn.

“Ngươi là ai?..”

Ninh Phong nhìn Long Hắc Thiên kiêu kỳ hỏi, hắn quả thật không muốn phát sinh gì với Long Hắc Thiên.

“Người chết cũng không cần biết quá nhiều.”

Long Hắc Thiên bình tĩnh nhìn Ninh Phong nói, cho dù đối phương là Kim Đan sơ kỳ, mà hắn chỉ có Trúc Cơ.

Hắn cũng không sợ, vì hắn có kinh nghiệm chiến đấu của Tiên Đế, chỉ với thứ này thôi hắn cũng không cần phải kiêu kỳ.

“Đừng có khinh người quá đáng.”

Ninh Phong tức giận nhìn Hắc Long Thiên nói.

Hắn lấy trường kim ra lao về phía Long Hắc Thiên tấn công.

Long Hắc Thiên khinh thường nhìn Ninh Phong, dường như đứng trước bản thân hắn chỉ là một con sâu kiến.

Ninh Phong thấy đối phương khinh thường chính mình thì tức giận ác liệt hơn, hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ đó là giết Long Hắc Thiên.

Long Hắc Thiên bình tĩnh nhìn Ninh Phong, bây giờ đứng gần thì hắn đã nhớ ra tên này là ai.

Hắn là Ninh Phong là cái tên ban đầu ở trước động phủ đã khiến hắn chán ghét.

Long Hắc Thiên cũng không quan tâm về việc hắn bị hủy dung mạo, chỉ là trong lòng hơi đáng tiếc.

Ban đầu tính để phân thân đoạt xá tên này, nhưng xấu như thế không hợp khẩu vị chút nào, nên lòng có hơi đang tiếc.

Mà bây giờ phân thân của hắn cũng không còn, do quá trình truyền thừa bị ảnh hưởng tâm thần quá lớn nên bị diệt rồi.

Nghĩ đến thôi mà hắn rung cả mình, nếu hắn không có Bất Tử Chi Thân không bị đau đớn ảnh hưởng chắc chắn sẽ như cái phân thân.

Truyền thừa thật đáng sợ...

Ninh Phong thấy Long Hắc Thiên rung mình, tưởng rằng do đối phương sợ hãi trước uy phong của mình thì trong lòng đắc ý.

Long Hắc Thiên cũng nhận ra về đắc ý đó của Ninh Phong nhưng không để ý lắm.

Từ Vong Lao Tù.

Long Hắc Thiên mở Từ Vong Chi Mâu, sử dụng Từ Vong Lao Tù lên người của Ninh Phong.

Rầm...

Ninh Phong gục xuống dưới mặt đất, trên người có dấu hiệu đã chết.

Long Hắc Thiên đối với uy lực của chiêu này tăng lên cũng không có gì lạ, hắn có được sự lĩnh ngộ của truyền thừa nên chiêu thức này đã bị hắn cải biến.

Trước kia chiêu thức này chỉ giam cầm tinh thần của đối phương, nhưng bây giờ đã có thêm sự tra tấn đối với những người bị giam cầm.

Đừng nhìn Long Hắc Thiên hạ gục hắn ngay lập tức, thực chất thì hắn đã hành hạ tinh thần của tên này mười ngày.

Nếu không phải tinh thần lẫn ý chí của truyền thừa mang lại thì hắn cũng không dễ dàng giết được tên này.

Long Hắc Thiên bước đến phía Thanh Thủy đang nhìn hắn với ánh mắt vừa sợ hãi vừa gọi tình đó nhìn hắn.

“Ngươi...ngươi...muốn...làm...gì...”

Thanh Thủy thấy hắn đến gần thì hoảng sợ nhìn hắn, nhưng trong lòng nàng rất muốn hắn ăn nàng.

Nàng mặc dù hỏi hắn muốn làm gì, nhưng hành động lại bảo hắn nên làm gì.

Thanh Thủy uốn éo thở hổn hển nhìn hắn đầy gọi tình.

Long Hắc Thiên không nói gì, ép môi của hắn lên môi nàng.

Đầu lưỡi không ngừng di chuyển trong miệng nàng.

“Đừng, xin người đó.”

Thanh Thủy mang cầu xin hắn.

“Ta là người lấy đi lần đầu của người, thì làm thêm một lần nữa cũng chẳng sao, yên tâm ta sẽ yêu thương người.”

Long Hắc Thiên nóng rực nhìn Thanh Thủy, hắn kiếp trước là xử nam lần cái linh hồn của thân thể này cũng vậy.

Mặc dù linh hồn thân thể này ảnh hưởng đến hắn, nhưng người chủ động lại là hắn nên hắn không như tên Hắc Long Thiên kia.

Không có dục vọng, chỉ có một đời tu luyện Kiếm Đạo.

“Người là tên khốn nạn kia.”

Thanh Thủy nhìn Long Hắc Thiên giận giữ nói, nhưng trong lòng thở phào một hơi.

Ít ra người làm tình với nàng lần đầu với lần này là cùng một người, làm một lần rồi làm lần hai đích xác là không khác nhau là mấy, ít ra thì không bị nhiều nam nhân chiếm thân thể nàng.

Nàng chỉ hơi kỳ quái là tại sao hắn lại mang theo hình dạng này, còn về việc nàng đoán hắn là người lấy lần đầu của nàng.

Đơn giản là vì chuyện này chỉ có nàng và hắn biết không hề có người thứ 3.

Nên người này chắc chắn là hắn.

Long Hắc Thiên không trả lời, tục hôn nàng tay chân hắn cũng không rảnh rồi, cời nốt cái áo còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Kiếm Thần

Thanh Thủy đáp lại nụ hôn của hắn, hiện giờ nàng tinh thần điên loạn, nàng thật sự phát điên rồi.

“Ta muốn, cho ta...”

Thanh Thủy đầy ai oán nhìn Long Hắc Thiên, hơi thở của hắn cho Long Hắc Thiên huyết mạch sôi trào, bộ dáng quyến rũ của nàng làm cho bất kỳ nam nhân nào trở nên điên cuồng.

Long Hắc Thiên cũng không chịu nổi nữa.

Thanh Thủy treo ngược ở trên người của hắn, cái miệng đầy đặn vừa lúc ngời ở phía trên vật cứng của hắn, không chịu nổi kích thích mà nhô lên thật cao, dưới sự ma sát không ngừng để cho tên kia trở nên sát khí mười phần.

Hắn kiếp trước vốn là xử nam, đây vốn là dục vọng kiềm nén từ lâu của hắn, đến thế giới này vô tình phát sinh quan hệ với Thanh Thủy.

Mong dù hắn không đến mức yêu nàng nhưng tư vị lúc làm chuyện đó lần đầu tiên với nàng vẫn lưu lại trong tâm trí hắn, bây giờ còn bị nàng kích thích dục vọng.

Long Hắc Thiên dục loạn tình mê, hai tay mở ra, ôm lấy cái miệng tròn trịa đầy đặn ngạo nghễ ưỡn lên của Thanh Thủy.

Thật mềm, thật co dãn!

Long Hắc Thiên dùng sức nheo, hai tay tràn đầy, xúc cảm tuyệt diệu tới cực điểm!

Nhận được kích thích này, Thanh Thủy ôm Long Hắc Thiên càng chặt, để ặt của hắn vùi thật sâu vào bên trong hai vú kiêu ngạo của nàng, trong cái miệng nhỏ nhắn học ra hô hấp nồng đậm, tựa hồ như vậy có thể giảm bớt lửa nóng nhanh muốn thiêu cháy trong cơ thể nàng.

Thân thể mềm mại động nhân giống như răng ngà, chẳng những tuyết trắng hơn nữa trắng mịn, Long Hắc Thiên đặt tay lên bầu ngực to tròn của nàng xoa nắn.

Thanh Thủy ôm chặt cổ của Long Hắc Thiên, một bên bàn năng dao động cái mông đầy đặn, cố gắng kết hợp với Long Hắc Thiên.

Hai người ở phương diện này cũng là vạn phần ngạc nhiên, lần lượt "ma sát" với nhau, để cho dục vọng của nhau trở nên càng cao hơn. Nhưng mười lần, trăm lần thất bại không cần gấp gáp, luôn luôn va chạm vừa vặn.

Thanh Thủy phát ra tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn, làm Long Hắc Thiên dục vọng càng lúc càng mãnh liệt.

Sau khi một lần tiến vào ngoài ý muốn, hai người đồng thời phát ra tiếng hừ lạnh thỏa mãn, nhưng một giây sau bọn họ trở nên càng thêm điên cuồng, hướng đối phương tìm lấy vui thích.

Một phòng đều tràn đầy ý xuân.

Cũng không biết qua bao lâu, trận "đại chiến" kinh thiên động địa này mới kết thúc, hai người ôm nhau thật chặt, số lớn thể lực tiêu hao cùng tinh thần tuyệt đối thỏa mãn để cho bọn họ đều là lâm vào ngũ say.

May là nơi này nằm ở một vị trí khá xa so với những nơi tập trung truyền thừa, nếu không bị người ta quấy rầy thật đúng là không có ý tứ.

Ngủ một giấc ngon lành, Long Hắc Thiên tỉnh lại, hai mắt vừa mở, liền thấy một thân thể tuyết trắng nằm trên người, trên thân thể mềm mại còn có từng đạo xanh tím bị hấn làm ra, trên người hấn khẳng định cũng không ít, ít nhất trên lưng không biết bị nắm ra bao nhiêu dấu tay.

Đây là kiệt tác của Thanh Thủy...

Thân thể Thanh Thủy trắng như ngọc, tóc đen phát phơ.

Thân thể nhỏ nhắn của nàng uyển chuyển dán vào người hấn, làm hấn không khỏi nhớ lại hồi đại chiến hôm qua, tiểu đệ đệ của Long Hắc Thiên lập tức phản ứng lên.

Ừm...

Thanh Thủy rên lên vài tiếng, sau cuộc đại chiến hai người cũng không có tách ra, khi tiểu đệ đệ của hấn phản ứng, trực tiếp tiến sâu vào bên trong thân thể của nàng.

Con mắt hai người đụng nhau, cùng lúc giật mình.

Thanh Thủy mặc dù điên cuồng dưới tác dụng của xuân dược, nhưng trí nhớ của nàng không có mất.

Nhớ đến lúc hai người triền miên hôm qua nàng lập tức đỏ lên, mặc dù nàng đã từng phát sinh quan hệ với hấn, nhưng đối với chuyện này nàng vô cùng xấu hổ.

Hiện giờ trong đầu nàng vô cùng bối rối, không biết có nên đâm hấn ta một kiếm như lần trước hay không.

Long Hắc Thiên cũng bối rối không kém gì nàng, kiếp trước hấn chưa từng phát sinh quan hệ nam nữ với ai, đối với việc này hấn không có tí kinh nghiệm nào.

Nói gì đến việc lợi dụng người ta khi trúng xuân dược, việc này không những một lần mà tới hai lần, trên cùng một người.

“Rút vật đó của ngươi ra.”

Thanh Thủy hung tợn nhìn Long Hắc Thiên, nếu như bây giờ nàng còn có khí lực thì nhất định sẽ bóp chết người nam nhân này! Người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cảm đi lần đầu tiên trần quý của nàng.

Làm gì thì cũng làm rồi, hối hận cũng vô ích, hấn vốn dung hợp ký ức với linh hồn Long Hắc Thiên nên làm việc vô cùng quyết đoán, hấn vỗ tay vô mông căng tròn đầy đặn của nàng.

Aaaaaaaa....

Thanh Thủy thiếu chút nữa giận ngắt, nam nhân này lại dám đánh cái mông của mình? Ách, thật giống như chuyện tình ác liệt hơn nữa cũng đã làm, cũng tỷ như hiện tại thứ đang làm ác kia của hấn đang cắm vào trong thân thể của mình.

“Nữ nhân phải ôn nhu nghe lời, không nghe thì phải dạy dỗ.”

Long Hắc Thiên nhìn gương mặt của thiếu nữ đang kẻ sát vào mình với giọng nói như đang dạy dỗ trẻ con không nghe lời.

Hấn là ai chứ, sống hai kiếp đầu phải để chơi, hấn đọc qua nhiều tiểu thuyết, từ lâu đã muốn làm những chuyện này nhưng không có cơ hội.

Với lại hấn dung hợp ký ức linh hồn với chủ nhân thân thể này, từ trước đến giờ không thích người khác ra lệnh cho hấn, nên chắc chắn phải dạy dỗ.

Ba! Ba! Ba!

Long Hắc Thiên không ngừng đánh xuống, mỗi khi vỗ một cái, Thanh Thủy sẽ run run một chút. Không có biện pháp, ai bảo hai người trước mắt đang ở trong trạng thái dán chặt vào nhau, dưới mỗi một chương này cũng làm cho thứ kia tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể của nàng.

Một trận chiến hỏa đã đốt lên lúc đó, Long Hắc Thiên máu nóng nổi lên, lập tức đè Thanh Thủy xuống.

Thanh Thủy lại bị hành hạ tới chết đi sống lại một lần nữa, sau khi xong chuyện trực tiếp chìm vào trong giấc ngủ ở trong ngực Long Hắc Thiên.

Hai lần trước nàng đều bị trúng xuân dược, nhưng lần này nàng trực tiếp hưởng thụ cảm giác dục tiên dục tử nên rất nhanh thỏa mãn rồi thiếp đi.

Long Hắc Thiên ôm tuyệt sắc vu nữ này, trong lòng dâng lên một cổ cảm giác chinh phục mãnh liệt, không trách được nhiều người trầm mê ở trong nữ sắc như vậy, không phải không thừa nhận, quả thật vô cùng tuyệt đẹp, để cho hắn vô cùng dư vị, chỉ trong nháy mắt như vậy, hắn quả muốn mãi như vậy cho đến vĩnh viễn.

Lúc này hắn mới nghĩ đến, không biết những người khác tìm kiếm cơ duyên đến đâu rồi.

Hắn tiếp nhập vào tòa cung điện, quan sát mọi thứ xung quanh.

Những khảo hạch phụ lát đất không còn bao nhiêu, hắn chỉ mới bận rộn với Thanh Thủy một đêm không ngủ những người này đã vơ vét gần hết.

Hắn ngồi xuống dưới mặt đất, tâm thần vô cùng yên lặng.

Bởi vì “Long Hắc Thiên” trước kia một đời với kiếm đạo, không quan tâm đến những tồn tại xung quanh nên kiếm đạo hắn nằm trong sự tồn tại gần như là vô địch.

Nhưng mãi về sau hắn không hề có tiến triển thêm bước nào nữa, đột nhiên hiện tại hắn cảm nhận được hắn vô tình có một bước phá mới.

Ấn ký trong ngực hắn đột nhiên rung lên, như là đang vui mừng, vì đây là một phần của “Long Hắc Thiên” nên đây là đại biểu cho hắn đang vui.

Long Hắc Thiên rốt cuộc cũng biết bản thân hắn thiếu cái gì, vì sao mãi vẫn không thể nào tiến thêm một bước về kiếm đạo.

Đó là thất tình lục dục.

Đúng, thứ hắn thiếu chính là thứ này.

Một người mà nếu không có cảm xúc sẽ không khác gì một vật chết.

“Hahaaha...”

Long Hắc Thiên cười to lên, hắn thật không ngờ là bản thân vô tình tìm ra thêm một con đường sáng cho chính hắn.

“Keng, Kiếm Đạo tăng lên cảnh giới bán thần.”

Long Hắc Thiên vươn tay ra, luồng kiếm tung hoành bên trong thiên địa.

Tất cả những thanh kiếm tồn tại trong bí cảnh, thế giới,...đột nhiên rung lên như đang sùng bái thứ gì đó.

Tất cả những kẻ sở hữu kiếm trong bí cảnh đột nhiên hoảng hốt không biết chuyện gì xảy ra.

“Chuyện gì đã xảy ra...”

“Kiếm của ta đột nhiên mất kiểm soát...”

“Chuyện này thật tà môn.”

Tiếng xì xào không ngừng vang lên trong bí cảnh, đối với chuyện này bọn họ rất mờ mịt.

Tại trong bí cảnh hướng Bắc, nơi đặt thanh Hắc Thiên đột nhiên sáng lên.

Nó lơ lửng trên không trung tỏ ra vẻ bất mãn với luồng kiếm thần này.

Không phải là nó ghét luồng kiếm thần này, mà là nó đang bất mãn với chủ nhân kiếm thần, tại sao lại đặt nó ở nơi này, không đến đón nó.

Long Hắc Thiên có ấn ký nên đối với việc nó tỏ ra vẻ bất mãn hắn cảm nhận được rõ ràng.

Hắn nở nụ cười, truyền đạo âm thanh thông qua tòa cung điện đến chỗ nó.

“Yên tâm, sẽ nhanh thôi, ta sẽ đến đưa ngươi trở thành thanh kiếm mạnh nhất thiên hạ.”

Hắc Thiên dường nhận được lời của hắn, thì vui vẻ lên, rung vài cái, tỏa ra vẻ đã hiểu.

Những kẻ xung quanh khi thanh kiếm của ban thân đột nhiên rung lên thì tỏ vẻ khó hiểu, nhìn thấy thanh Hắc Thiên tỏ vẻ bất mãn.

Mọi người cũng tưởng là thanh kiếm này ghét luồng kiếm thần kia, nhưng khi có âm thanh giáng xuống thì mọi người lập tức rung động.

Thanh m này từ đâu ra, tại sao lại xuất hiện, nhưng khi thấy Hắc Thiên vui vẻ lên thì bọn họ trong lòng ai cũng có kết quả.

Chủ nhân của Hắc Thiên.

Hắn chắc chắn là chủ nhân của Hắc Thiên.

Cũng có nghĩa là chủ nhân nơi này còn sống.

Mọi người hoàn toàn chấn động, thật không ngờ chủ nhân nơi này còn sống.

Khi suy nghĩ đến điều này bọn họ không muốn chiếm thanh Hắc Thiên này nữa.

Cung điện cường đại như thế, có thể tạo ra một không gian chứa sự sống thì là người bình thường sao.

Vì vậy nếu có người muốn đoạt thanh kiếm này, trừ phi là muốn chết.

Sự tồn tại này ngay cả tông môn bọn họ chưa chắc đã có thể đối địch, nên từ bỏ thì hơn, sợ rằng cảm thứ này về tông thì sẽ gây họa diệt tông không chừng.

Với lại khi luồng ý niệm đó giáng xuống, bọn họ phát hiện thanh kiếm của mình rung mãnh liệt hơn.

Tức nhiên hiện tượng này chắc chắn là do vị tiền bối này gây nên, điều này khiến bọn họ trong lòng nổi lên sự sùng bái.

Ở nơi xa xôi, có một thiếu nữ nhìn lên không trung đầy mừng rỡ nói.

“Tiểu ca ca, không ngờ ngươi lại đột phá, khí tức này không sai chắc chắn là ngươi.”

“Đội đây ta tìm đến nơi đó để chúc mừng ngươi, biến mất lâu như vậy cuối cùng cũng xuất hiện.”

Đột nhiên đằng sau nàng ta xuất hiện một số người, những người này cảnh giới đều tương tự nàng.

“Tiểu muội muội, theo khí tức phát ra thì hắn đang ở hạ giới.”

Những thanh niên đằng sau nhìn nàng nói, khuôn mặt của bọn họ rất giống nàng ta, tức nhiên bọn họ là huynh đệ.

“Hắc Hắc, lâu rồi không ra ngoài chơi, đây là cơ hội tốt để có cớ, ta không tin những lão già đó không muốn chúng ta tìm huynh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Truyền thọ

Ừm...

Một tiếng cắt đứt cảm xúc của Long Hắc Thiên, cũng là Thanh Thủy đã tỉnh lại.

Thanh Thủy từ từ mở mắt ra, ánh mắt của nàng mờ mịt, nhưng khi nhìn thấy Long Hắc Thiên thì trong lòng nàng nhiều cảm xúc đan xen nhau.

Có nỗi giận, có ai oán, có cảm hận, có phức tạp.

“Cầm y phục lại cho ta.”

Cuối cùng Thanh Thủy tỉnh táo lại, nàng lấy hai tay che bộ phận trên cơ thể, nhưng nàng che được bao nhiêu? Nàng lạnh lùng nhìn Long Hắc Thiên ra lệnh.

Long Hắc Thiên nhìn thân hình nóng bỏng của nàng nở nụ cười nguy hiểm, hắn sải bước đi về phía nàng.

“Người...người muốn làm gì?”

Thanh Thủy nhìn nụ cười nguy hiểm đó của hắn thì rùng mình, nàng bây giờ hoảng loạn không biết nên làm gì.

Giằng co bao nhiêu lâu rồi hắn còn chưa thỏa mãn hay sao?

Đối với tên này nàng vô cùng căm hận cùng với căm kích, căm hận là vì hắn cướp đi lần đầu tiên của nàng, căm kích là vì hắn cứu nàng thoát khỏi Ninh Phong.

Nếu người xâm phạm nàng là Ninh Phong, nàng sẽ giết chết hắn, nếu không được thì sẽ tự sát, chứ không muốn bản thân mình bị nhục.

Lần trước khi hắn cướp lần đầu nàng thì nàng cũng giết hắn, vì vậy nàng mới chưa tự sát, nhưng từ lần đó trở đi nàng vô cùng lạnh nhạt với bất kỳ nam nhân nào.

Nhưng lần này lại khác, tên này cứu nàng từ tay Ninh Phong, nên nàng mang theo tia căm kích với hắn.

Cộng với sát khí trước kia của hắn, khiến nàng rất sợ hãi, không có dũng khí để giết hắn.

Hiện giờ tâm nàng loạn như ma, không biết có nên giết hay không.

Tên này không lẽ chưa thấy đủ hay sao? Còn muốn hành hạ nàng nữa hay sao? Nàng hiện tại trong lòng rất muốn chết!!

“Người...người...đừng...lại...đây.”

Nàng hoảng sợ nói, khuôn mặt Thanh Thủy trắng bệch.

Long Hắc Thiên cau mày nổi cáu, hắn đang sợ như vậy sao, hắn nhớ là ngoài việc ăn nàng thì chưa làm gì khác với nàng, vì vậy có cần sợ hắn đến mức đó không?

Nữ nhân này, đúng là không dạy dỗ không được mà.

Hắn kéo Thanh Thủy lại, gior tay vỗ về phía hông nàng, ba ba ba, hắn thường thấy hành động này trong tiểu thuyết, nên học theo.

Thanh Thủy khóc không ra nước mắt, tên lưu manh này làm sao lại thích đánh cái hông của nàng như vậy, chẳng lẽ là từ nhỏ bị lão tử đánh nên tạo thành bóng ma? Nhưng cũng không thể tùy tiện chuyển họa đến trên thân người khác a, bọn ta bao nhiêu người, quả thực mắc cở chết được!

Hơn nữa, hắn lại đánh cái hông!

Mặc dù lúc trước chuyện tình hơn nữa cũng làm, nhưng khi đó là khi đó, nàng trúng mý được nha, hiện tại nàng chính là thanh tịnh!

Ba ba ba.

Thanh Thủy cắn môi đỏ mọng thật chắc không nói lời nào, nếu vừa rên rỉ chẳng phải là càng thêm mất thể diện! Nhưng bàn tay to của Long Hắc Thiên phảng phất như có ma lực, mỗi một đường rơi xuống đều có một cỗ nhiệt lưu chảy qua trong thân thể của nàng, làm cho nàng không tự chủ được mà mị nhân như tợ, hai hạt ngọc châu trên bộ ngực cứng ngắc.

Càng làm cho nàng xấu hổ và giận dữ chính là, trong khe suối thậm chí có nước suối xông ra, nàng có thể cảm giác được rất rõ ràng!

Hiện giờ khuôn mặt nàng đỏ bừng, lòng hiện tại đang xấu hổ muốn chết luôn đi, như vậy không còn mặt mũi nữa!

Thu tâm, tĩnh thần.

Long Hắc Thiên hít sâu vô một hơi, nữ sắc đối với nam nhân mà nói chính là mật ngọt ngon nhất, bao nhiêu nam nhân vì nữ sắc mà trầm mê điên đảo.

Có thể dính, nhưng không thể trầm mê.

Long Hắc Thiên tính toán một cái, thời gian trong quá khứ hắn có ít nhất hai phần ba thời gian là phiên vân phúc vũ cùng Thanh Thủy! Đây đối với một võ giả mà nói quả thực là bất khả tư nghị, hoang đường, hoang phế!

Long Hắc Thiên hắn được trời ban hệ thống, sở hữu tri thức hơn những kẻ bình thường, đây là cơ duyên của hắn.

Hắn có thể nhờ vào nó để bước lên đỉnh cao của cường giả.

Long Hắc Thiên ôm Thanh Thủy vào ngực, cầm lấy tay của nàng xoa xoa, thương thức về mộng ảo mê ly của nàng.

Thật đúng là yêu tinh câu dẫn người mà!!

“Sau này phải ngoan ngoãn, nghe lời, nếu không ta đánh mông của ngươi.”

Nghe lời uy phong bá đạo của hắn, Thanh Thủy không tự chủ được mà gật đầu.

Một lúc sau nàng lắc đầu, nàng làm sao chịu nghe theo sự sắp đặt của hắn, lúc này tỏ vẻ phản kháng với hắn.

Ba ba ba!

Long Hắc Thiên nhân cơ hội này đánh cái mông của nàng.

“Ngươi đừng hòng.”

Ba ba ba

“Ta sẽ không khuất nhục...”

Ba ba ba

“Luuuuuu, ngươi là tên đáng ghét”

Ba ba ba.

Hai người vốn tính tình ương ngạnh, nàng vốn là người lạnh lùng không bao giờ cúi đầu trước người khác, còn hắn thì nhận được truyền thừa tính cách thay đổi vô cùng lớn.

Bất quá nàng ta bị vây ở trạng thái bị động, hắn chỉ việc đánh, nàng ta chỉ có thể nói, điều này khiến nàng ủy khuất nặng nề.

Thân thể trần truồng không một mảnh vải, bị đánh vào cái mông, điều này khiến nàng làm sao chịu nổi.

Nửa ngày sau, nàng ta cuối cùng cũng chịu khuất phục.

Dĩ nhiên đây là ngoài mặt, trong lòng không biết mắng hắn vô sỉ không biết bao nhiêu lần.

Long Hắc Thiên cũng không so đo, miễn là không động chạm đến quyền uy của hắn thì không sao hết.

Hắn là nam nhân sẽ không cúi đầu bất cứ ai, là người của hắn thì phải nghe lời hắn.

Long Hắc Thiên giải phong bế tu vi trên người nàng, để nàng tự lấy trang phục trên người mặc vào.

Nhìn thấy thân thể của Thanh Thủy bị che lấp, Long Hắc Thiên thở dài, hắn cũng đang có ý tưởng nhốt nàng ở tòa cung điện này để một mình hắn ngắm.

Hắn không khỏi nghiêm túc, vội vàng ném suy nghĩ này lên chín tầng mây.

Hắn có thể sát phạt quyết đoán, nhưng giam cầm một nữ nhân không có thù hận gì với hắn thì quá dễ tiện, điều này không phải thứ hắn muốn.

Cái gọi là liệt nữ sợ vương vù, hảo nữ sợ gầy vò, dù nói thế nào nàng đã là người của Long Hắc Thiên, hơn nữa đối phương cũng là vì cứu nàng mới thúc đẩy đoạn nghiệt duyên này. Trong thời gian thật ngắn, nàng không biết trải qua bao nhiêu ý nghĩ, cuối cùng vẫn là quyết định tiếp nhận Long Hắc Thiên.

Tình cảm nha, có thể từ từ bồi dưỡng.

Long Hắc Thiên nhìn Thanh Thủy sắc mặt trắng bệch thì cau mày.

“Ngươi thiêu đốt thọ nguyên.”

Long Hắc Thiên nhìn nàng nghi hoặc nói.

Thanh Thủy không nói gì chỉ là gật đầu một cái đầu ừ ừ, thiêu đốt thọ nguyên là hành động ngu xuẩn, trừ phi sinh tử nếu không chẳng ai nguyện ý thiêu đốt thọ nguyên của mình.

Bởi vì thọ nguyên là thứ quý giá nhất của con người, nó cũng quyết định tương lai của bản thân.

Mỗi một lần đột phá thất bại thọ nguyên sẽ bị tiêu hao nặng nề, thọ nguyên thấp sẽ khiến cho tỷ lệ đột phá kém đi rất nhiều.

Vì vậy những tông môn chuyên tập hợp đệ tử trẻ tuổi để bồi dưỡng, chứ không bồi dưỡng những người sống quá lâu, thọ nguyên thấp.

Thọ nguyên cũng rất khó tăng lên, trừ những lão quái vật trả cái giá lớn để mua thiên tài địa bảo ra thì không ai nguyện ý bỏ giá lớn để tẩm bổ thọ của mình.

Mà nàng rất yếu cũng không có điều kiện để được tông môn cho những thiên tài địa bảo như thế.

Phần lớn những thứ đó dành cho thái thượng trưởng lão trong tông, cho dù nàng là con của Tông Chủ thì sao chứ.

Phụ thân nàng chắc chắn sẽ bù đắp cho nàng, nhưng sẽ bù được bao nhiêu? Còn phải đổi mặt với tông môn khi lấy những thứ đó cho nàng.

Nếu nàng cường đại bọn họ có lẽ là sẽ nguyện ý đưa ra, nhưng nàng quá yếu không được xem trọng thì làm sao bọn họ sẵn lòng nguyện ý chứ.

Còn thiếu đốt thọ nguyên của mình, tiền đồ chắc chắn sẽ không phát triển được bao nhiêu.

Một người là thái thượng trưởng lão đầy cường đại, một người là trẻ tuổi yếu đuối không có tiền đồ thì bọn họ sẽ chọn ai.

Không cần nói thì người ta cũng biết.

“Người khó chịu ta rồi sao, không sao ta không trách người.”

Thanh Thủy ủ rũ nhìn Long Hắc Thiên nói, trước kia người khác yêu thích nàng đúng là vì nàng xinh đẹp.

Nhưng còn một nguyên do nữa nàng có tiền đồ vô lượng nên được nhiều người sùng bái.

Hiện giờ nàng chỉ còn lại sắc đẹp, ngoài việc cho người khác chà đạp ra thì không có tác dụng gì khác.

“Người nghĩ nhiều.”

Long Hắc Thiên nhìn nàng ủ rũ thì cũng bị cảm hóa ủ rũ theo, nhưng hắn ủ rũ trong chốc lát rồi bình tĩnh.

Chẳng phải hắn có thể bù đắp lại cho nàng sao, không, phải nói là tăng lên.

Làm sao hắn làm được?

Vì hắn một trong Cửu đại Thiên Thu, là Luân Hồi Thu, hay còn được gọi là Thọ Thu.

Trước kia hắn không rõ thứ này, nhưng khi hắn nhận được ký ức của Hắc Diễm Kiếm Đế thì hắn biết được sự cường đại và huyền diệu của thứ này.

Hắn có thể dùng thọ của mình để truyền qua cho nàng.

Hắn bất tử, hắn có thọ nguyên vô hạn, hắn muốn truyền bao nhiêu điều có thể.

Long Hắc Thiên cười cười bước lên trước mặt của Thanh Thủy.

Hai ngón tay chỉ lên trán của nàng ta, một đạo thọ nguyên truyền vào trong cơ thể nàng.

Thanh Thủy nghi hoặc nhìn hành động của hắn, không biết hắn chỉ lên đầu mình làm gì, si nhục nàng sao?

Nhưng đột nhiên mắt nàng ta co rút lại, nội tâm nàng sắp hỏng rồi.

Bởi vì nàng biết hắn ta đang làm gì, hắn đang chuyển thọ của bản thân sang nàng.

“Tại...sao...người...người...lại...làm vậy.”

Thanh Thủy ánh mắt tràn đầy nước nhìn hắn, nàng hiện tại vô cùng cảm động, mặc dù không biết hắn làm như thế nào để truyền sang nàng, nhưng nhãn lực nàng rất cao, lập tức nhận ra hành động của hắn.

Long Hắc Thiên không trả lời vấn đề của nàng, cứ mặc nàng nghĩ sao thì nghĩ, hắn không thể nói bản thân có thọ nguyên vô tận.

Còn nếu nói hắn tiện tay thì nàng không tin, nên không nói gì thì hơn, mà đích xác việc này đối với hắn tiện tay thật.

Hắn chỉ tiếp tục truyền thọ nguyên vào trong cơ thể nàng, khuôn mặt nàng dần màu trắng chuyển sang hồng nhuận.

Nàng hiện tại đã hồi phục thọ nguyên lại, nên huyết khí của nàng cũng khôi phục lại ban đầu.

Nhưng thọ nguyên nàng lại tiếp tục tăng lên, dần dần vượt qua số lượng nàng nên có.

“Dừng...dừng...lại.”

Thanh Thủy tuy rằng thích cảm giác này, nhưng nghĩ đến việc đây là thọ của người khác truyền sang cho nàng nên vội khuyên hắn dừng lại.

“Thứ này rất quý giá, người bị điên sao.”

Long Hắc Thiên nhìn nàng như vậy cũng hơi thỏa mãn, hảo cảm với nàng tăng lên nhiều, ít ra nàng ta không vì bản thân mà bỏ mặc hắn.

Vì vậy hắn tiếp tục truyền thọ nguyên cho nàng, ban đầu hắn chỉ tính truyền cho nàng 1000 tuổi thọ, tương đương với kết đan.

Nhưng bây giờ nghĩ lại nên tăng thêm, coi như là phần thưởng đi, hắn muốn tăng lên cho nàng 2500 năm thọ nguyên, tức là Nguyên Anh.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tiên thuật

Long Hắc Thiên dừng lại, trong lòng vì diệu vô cùng, có thứ này hắn có thể giúp người ta có thọ nguyên vô tận.

Nhưng hắn không đại gì mà truyền lung tung hay là truyền quá lớn.

Hoài bích có tội!!

Vì vậy hắn cần phải sử dụng thứ này cẩn thận thì hơn.

Long Hắc Thiên trong lòng chợt hiện ra một suy nghĩ, hai mắt của hắn tỏa sáng.

Hắn cuối cùng cũng tìm được con đường mình, sự thật thì hắn có thể dựa vào con đường của Hắc Diễm Kiếm Đế nhưng đó lại không phải thứ thuộc về hắn.

Hắn muốn có một con đường đại đạo riêng, thứ mà thực sự thuộc về hắn, con đường dành cho hắn.

Hiện giờ thì hắn đã tìm được, đó chính là đồng quy vu tận.

Hắn có hai điểm mạnh đó là không có cảm giác đau, cũng không có chết.

Tại sao hắn không đi con đường mà người khác không dám đi, tu luyện những công pháp mà người khác không dám tu luyện.

Có thể người khác sợ nguy hiểm, sợ thống khổ của công pháp.

Nhưng hắn sợ điều này sao, hắn không có cảm giác đau, thì làm sao sợ thống khổ.

Hắn cũng không sợ chết thì làm sao sợ nguy hiểm.

Theo như hắn biết được, con đường này dành cho những người điên, vì không ai nguyện ý tu luyện những thứ công pháp đó.

Mặc dù những thứ đó rất mạnh mẽ, nhưng phải trả giá bằng sinh mệnh chứ không phải chơi.

Sinh mệnh là thứ quý giá nhất, ai nguyện ý từ bỏ nó chứ.

Người khác không dám, nhưng hắn dám.

Long Hắc Thiên hít sâu một hơi, dần dần bình tĩnh lại, bởi vì có một thiếu nữ nhìn hắn với cặp mắt long lanh.

Cặp mắt có cảm động, có nghi hoặc, nhưng phần lớn là nhu hòa.

Đĩ nhiên là thiếu nữ này đã động tình rồi, mặc dù ban đầu nàng ta chấp nhận sự thật là nàng trở thành nữ nhân của hắn.

Nhưng lúc đó thì có cảm kích nhưng không hề có tình yêu, bây giờ thấy hắn bỏ ra thọ của bản thân để chuyển sang cho nàng.

Đây không phải là 100 năm, 1000 năm, mà là 2500 năm, đây là con số khủng lồ.

Có lẽ đối với những sự tồn tại cường đại mấy ngàn năm không là gì, nhưng nàng thì lại khác, vốn nếu nàng không thiêu đốt thọ nguyên thì bản thân cũng chỉ có 150 tuổi thọ mà thôi.

Tự nhiên bây giờ đột nhiên tăng cao gấp trăm lần trước kia, hỏi sao nàng ta không động tình.

Long Hắc Thiên thấy nàng ta động tình thì cũng mừng trong lòng, bởi vì nếu nàng ta yêu hắn thì chắc chắn sẽ không làm nhiều việc bất lợi cho hắn.

Nhưng hắn vẫn thấy ngượng ngùng, bởi vì hắn làm như vậy chỉ là tiện tay mà thôi, mà nàng ta lại tưởng hắn ta bỏ ra một cái giá lớn, điều này làm hắn giống như kẻ lừa gạt người khác.

Nhưng hắn cũng đành bắt đầu dĩ coi như là như vậy, dù gì điều này cũng không ảnh hưởng gì.

“Người không cần phải nhìn ta với cặp mắt đó, muốn báo đáp thì ngoan ngoãn nghe lời là được.”

Long Hắc Thiên lợi dụng tình thế này nói với nàng, đây là cơ hội để nàng ta ngoan ngoãn.

Hắn sống hai kiếp nên cũng biết một điều bất thành văn.

Đó là nếu con gái không nghe lời thì sẽ đòi hỏi rất nhiều thứ, còn không đáp ứng thì tò về nói này nói nọ thì phiền lắm.

Bây giờ khiến nàng ta ngoan ngoãn thì tốt nhất, nàng ta sẽ không đòi hỏi hay là chống đối hắn.

Còn về việc những vấn đề về tu vi hay là những vấn đề về phiền lòng của nàng.

Nếu có thể hắn sẽ không keo kiệt giúp đỡ nàng, miễn là không phải việc trọng đại là được.

“Được...”

Thanh Thủy nhu hòa gật đầu đồng ý, không giống như lần trước, ngoài mặt thì đồng ý, trong lòng thì mắng hắn.

Hiện giờ thì nàng cam tâm tình nguyện, không có một chút miễn cưỡng nào.

Long Hắc Thiên gật đầu hài lòng, sau đó nắm lấy tay nàng dẫn nàng đi ra khỏi căn phòng.

Hắn dẫn nàng đi tìm cơ duyên thuộc về nàng, ở đây hắn nắm giữ hiểu biết rõ hơn ai hết nên tìm không khó thứ phù hợp với nàng ta.

Hắn thấy nàng ta chỉ mới Trúc Cơ đại viên mãn, không biết nàng ta làm gì trong này mà chưa kết đan.

Long Hắc Thiên thật sự không biết, điều này không trách nàng, lúc nàng đoạt truyền thừa lực lượng thì chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ.

Nếu không phải do nàng trúng độc thì có lẽ nàng có thể bằng vào Trúc Cơ hậu kỳ tranh đoạt lực lượng để trùng kích Kết Đan không khó.

Thanh Thủy không biết Long Hắc Thiên dẫn nàng đi đâu, chỉ biết để hắn nắm tay rồi đi theo mà thôi.

Đối với nàng hiện giờ mà nói, cho dù hắn đi đâu nàng cũng đi theo, không cần hắn phải nói.

~~~~~

Long Hắc Thiên kéo tay Thanh Thủy đến một bờ nước, nhìn cái hồ nước này đơn giản không thể đơn giản hơn.

Đây chỉ là những thứ che đậy tầm mắt của mọi người, nếu không phải hắn dung hợp ký ức của Hắc Diễm Kiếm Đế thì muốn biết nơi này có thứ gì thì không thể nào.

Thực tế thì hắn cũng không cần phải dẫn nàng tới những nơi này, hắn có thể dùng thiên tài địa bảo trong nhẫn trữ vật của mình.

Những thứ này không thứ nào là không phải thứ nghịch thiên, hắn không dùng cách này là vì dùng thiên tài địa bảo quá cường đại này không phải điều tốt.

Nếu bây giờ hắn đưa cho nàng sử dụng những thứ này, đúng là nàng ta sẽ cường đại hơn, nhưng sẽ bị giới hạn cảnh giới sau này muốn tăng tiến thì rất khó.

Vì vậy hắn không muốn nàng ta sử dụng bây giờ, khi nàng ta đủ cường đại để chịu tải những thứ này thì hắn nguyện ý đưa ra.

Long Hắc Thiên nhìn ngó xung quanh hồ nước như đang tìm gì đó.

Thanh Thủy nghi hoặc không biết hắn đang dự định làm gì, nơi này không có thứ gì ngoài cái hồ nước ra.

“Dùng linh lực bảo vệ cơ thể, chúng ta chuẩn bị lặn xuống dưới.”

Long Hắc Thiên nghiêm túc nhìn Thanh Thủy nói, hắn kêu nàng ta dùng linh lực bảo vệ cơ thể không phải là không có lý do.

Bởi vì hồ nước này nhìn thì bình thường vậy thôi.

Nhưng hẳn lại biết thứ này lại lạnh thấu xương.

Thanh Thủy cũng không biết hồ nước này rất lạnh, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hẳn thì cũng ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của hẳn.

Đội nàng ta vận dụng linh lực bảo vệ xung quanh cơ thể xong, hẳn ôm eo thon gầy của nàng kéo xuống mặt hồ.

Thanh Thủy thấy hẳn ôm eo mình thì mặt đỏ lên, mặt dù đã 2 3 lần lên giường với hẳn.

Nhưng mặt nàng vẫn rất mỏng, dù bình thường nàng rất lạnh lùng, nhưng vẻ mặt tiếp xúc da thịt này khiến nàng không quen.

Đặc biệt người ôm nàng là hẳn, nàng hiện tại yêu hẳn đến tận trời xanh, nên khi hẳn ôm eo nàng thì thấy thỏa mãn.

Long Hắc Thiên cũng không phải là thích nàng với ôm, hẳn làm như vậy là do cái hồ nước này rất lạnh.

Nên hẳn cần phải vận dụng «Hắc Điểm» để làm ấm người của nàng.

“Nhảy xuống.”

Long Hắc Thiên kêu nàng, kêu thì kêu chứ, hẳn cũng không chờ nàng phản ứng, hẳn kéo nàng nhảy xuống hồ cái ầm.

Thanh Thủy đang ảo mộng thì bị kéo xuống nước lập tức mộng tưởng tan vỡ, nàng rung mình, hiện giờ nàng biết tại sao Long Hắc Thiên bảo nàng vận dụng linh lực bảo vệ cơ thể.

Hồ nước này lạnh đến kinh khủng, tại sao nó lại lạnh đến vậy, nàng cũng suy đoán được hồ nước này không bình thường.

Nếu là hồ nước bình thường thì làm sao lạnh như vậy, nếu không nhờ có Long Hắc Thiên bảo nàng vận dụng linh lực bảo vệ cơ thể thì nàng đã bị đóng băng rồi.

Dù nàng tu luyện Băng thuộc tính nhưng vẫn bị lạnh, điều này làm nàng sợ hãi.

Do quá lạnh nên nàng mặc dày ôm lấy hẳn, dù biết mình là nữ nhân của hẳn nhưng vẫn có chút ngượng ngùng khi thân mật như vậy.

Long Hắc Thiên thấy nàng ôm mình thì nhận ra tình trạng của nàng, biết nàng không chịu nổi nữa nên tăng thêm hắc điểm bảo vệ nàng.

Thanh Thủy thấy hẳn dùng Hắc Điểm bảo vệ mình thì thở phào, mặc dù vẫn còn lạnh nhưng không đến mức chết người.

Nàng ta nhìn hẳn càng ngày càng ngọt ngào, mỗi lần hẳn quan tâm mình thì tâm thần nàng bay bổng.

Không thể không nói, nữ nhân này suy nghĩ toàn ở trên chín tầng mây.

Dù hiện tại hẳn làm gì thì nàng ta cũng toàn nghĩ đến điều tốt, đây là yêu hẳn đến mức mù quáng.

Hai người lặn xuống không được bao lâu thì thấy được một cánh cửa nằm trên mặt đất.

Long Hắc Thiên mở cánh cửa đó ra, bên trong tràn ra luồng khí lạnh kinh người.

Hẳn thì có cơ thể cường đại đối với khí lạnh bậc này gần như miễn dịch, nhưng Thanh Thủy lại khác.

Nàng ta gần như muốn đóng băng, bờ hồ lạnh như vậy là do hàn khí nơi này ảnh hưởng.

Hiện giờ nàng trực tiếp đụng phải thứ hàn khí này thì làm sao chịu nổi.

Long Hắc Thiên vận dụng nhiều linh lực hơn để bảo vệ nàng.

“Ta truyền cho nàng một môn công pháp, nàng xuống dưới đó tu luyện.”

Long Hắc Thiên nhìn Thanh Thủy trong lòng ngực mình nghiêm túc nói.

“Thực sự phải xuống dưới đó sao.”

Thanh Thủy nhìn hẳn với ánh mắt sợ hãi, nàng thực sự rất sợ, chỉ là hàn khí tỏa ra một ít đã lạnh như vậy, xuống dưới thì làm sao nàng chịu nổi.

“Không sao, bộ công pháp ta đưa nàng, sau khi hấp thu hàn khí này càng lâu thì sẽ nhanh hết lạnh thôi.”

Long Hắc Thiên sờ đầu an ủi nàng.

Hẳn cũng có thể đưa công pháp này để nàng tu luyện tại đây đều được, không cần đi xuống dưới tu luyện.

Nhưng tu luyện ở đây thì sẽ hấp thu hàn khí có tạp chất, như vậy lợi ích nhận được không nhiều lắm.

Với lại hắc cũng muốn vận dụng cơ hội này rèn luyện đạo tâm của nàng, nhìn nàng sợ hãi như vậy là hắc biết đạo tâm của nàng rất yếu.

Nên xuống dưới đó tu luyện là tốt nhất.

Một mũi tên trúng hai cái đích.

Long Hắc Thiên chỉ hai ngón tay lên thiên linh cái nàng, một đạo ánh sáng truyền vào cơ thể nàng.

Thanh Thủy cảm nhận được khẩu quyết liên tục, ban đầu nàng cũng không coi trọng công pháp hắc đưa cho nàng lắm.

Vì công pháp băng hệ nàng tu luyện là công pháp Huyền Giai, là một công pháp cường đại, nên khi Long Hắc Thiên truyền công pháp cho nàng thì cùng lắm thì có tác dụng đặc biệt nào đó mà thôi.

Nhưng khi khẩu quyết được truyền vào trong đầu nàng thì nội tâm nàng hồng mắt, đây là bộ công pháp gì?

Nàng không phải người ngu, tuy không biết huyền diệu của nó, nhưng biết tác dụng của nó thì không thành vấn đề.

“Đây là bộ công pháp cấp bậc gì?”

Thanh Thủy nhìn Long Hắc Thiên nói, mà nàng cũng kỳ quái không biết tại sao hắc có môn công pháp này.

Chẳng qua nàng không tiện hỏi mà thôi, mỗi người đều có bí mật, với lại hắc là nam nhân của nàng, dù là chuyện gì về hắc nàng cũng không quan tâm lắm.

Nếu hắc muốn nói thì hắc cũng sẽ nói cho nàng thôi, cần gì phải chấp nhất.

“Tiên thuật, hảo hảo tu luyện đi, đừng để mất mặt sự cường đại của nó.”

Long Hắc Thiên hơi hột nói, mặc dù hắc bảo nàng ta đừng làm thất vọng về môn công pháp, nhưng về mặt của hắc giống như thứ này là rác rưởi.

Đích xác thứ này hắc không coi vào đâu, hắc từng chứng kiến nhiều loại băng hệ công pháp kinh khủng hơn như vậy nhiều.

Chẳng qua chứng kiến thì chứng kiến, không có nghĩa là hắc có khẩu quyết.

Nếu không hắc cũng đưa cho nàng tu luyện rồi.

Thanh Thủy chấn động trong lòng, không ngờ thứ này là tiên thuật trong truyền thuyết.

Đối với nàng mà nói Địa cấp, nếu nàng đủ cường đại thì có lẽ sẽ có.

Thiên cấp thì đối với nàng mà nói thì thứ đó cũng chưa từng nghĩ đến.

Vậy mà bây giờ trong người nàng có một bộ tiên thuật.

Là công pháp của tiên nhân, vượt qua phạm trù của nơi này.

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, xuống dưới tu luyện đi.”

Long Hắc Thiên cũng biết nàng ta đang nghĩ gì, nên thúc giục nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hệ thống tịch thu

Được Long Hắc Thiên thúc đẩy, Thanh Thủy bình tĩnh lại.

Nhưng nàng vẫn do dự có xuống hay không, mặc dù nàng được hắc cho công pháp cấp bậc tiên.

Nó rời xa phạm vi hiểu biết của nàng, chính vì không biết công pháp này như thế nào, nên nàng mới do dự xuống hay không.

Do dự trong chốc lát, nàng cắn răng bay xuống, nàng quyết định tin tưởng hần, chỉ mong là không có chuyện gì.

Thanh Thủy đặt chân xuống khối băng, nàng rung hết cả mình, dù biết là nơi này lạnh kinh khủng không ngờ lại lạnh như vậy.

Nàng phát hiện cơ thể của mình dần dần hiện lên những vết băng mỏng.

Hiển nhiên là nàng sắp bị đóng băng.

Thanh Thủy trong lòng hoảng loạn, lập tức ngồi xuống vận chuyển khẩu quyết mà Long Hắc Thiên truyền dạy cho nàng.

Ban đầu cơ thể nàng đóng băng càng lúc càng nhiều vị trí, nhưng dần về sau, nàng trong lòng vui mừng hần lên.

Những vết băng trên thân thể nàng vậy mà lại hòa vào cơ thể, không giống như những công pháp mà nàng biết.

Thường thì công pháp chỉ có thể hấp thu khí mà thôi, nhưng công pháp này vậy mà lại hấp thu cả lớp băng.

Dĩ nhiên là không phải nó có tác dụng hấp thu băng mà là tốc độ hấp thu của nó cực kỳ nhanh.

Nhìn thì thấy tốc độ của nàng cực kỳ chậm, nhưng chính nàng lại biết, bản thân mình hấp thu với tốc độ vô cùng nhanh, chẳng qua là những khối băng này chứa đựng hàn khí nhiều đến kinh người.

Điều này khiến nàng cực kỳ rung động, cũng tò mò về những thứ này, với kiến thức của nàng vậy mà không nhận ra đây là thứ gì.

Công pháp này không phải là công pháp hấp thu linh lực, mà là một môn thể thuật.

Lợi dụng hàn khí để tẩy rửa cơ thể, khiến cho thể chất của nàng dần dần thay đổi.

Trong đan điền của nàng đang được thay đổi từng chút một, chính vì công pháp này là thể thuật, thể chất nàng thay đổi đi kèm với đan điền nàng cũng thay đổi theo.

Vốn ban đầu linh lực chứa trong đan điền nàng rất nhiều hỗn tạp, nhưng dần dần bị loại bỏ, được thay thế bằng hàn khí.

Khiến cho đan điền nàng hiện giờ chỉ toàn hàn khí, điều này khiến nàng vui không gì tả nổi.

Linh lực nhiều tạp chất là vấn đề luôn khiến người khác đau đầu.

Nếu hai người cùng sở hữu chung một loại linh lực, một loại tu vi tương đương, nhưng nếu có kẻ sở hữu linh lực có độ tinh thuần cao thì cho dù kẻ đó tu vi thấp hơn kẻ kia, người đó vẫn nắm giữ ưu thế.

Mà dẫn đến linh lực hỗn tạp phần lớn là do công pháp đó cấp bậc quá kém, khiến cho bản thân hấp thu hàn khí kèm những thứ khác.

Còn có đan dược, vì đan dược là thứ chứa đựng nhiều tinh hoa, cũng tương đương với nhiều loại năng lượng khác nhau, nên khi ăn nhiều đan dược dẫn đến căn cơ hỗn tạp, vì vậy mà tông môn khuyến khích hạn chế dùng đan dược.

Mà loại đan dược không tổn hại đến căn cơ, trừ phi là đan dược cực phẩm nếu không thì luôn luôn có tạp trong đan dược, mà đan dược cực phẩm không phải ai cũng có.

Long Hắc Thiên truyền cho nàng thể thuật không phải không có lý do, cơ thể vô cùng yếu.

Ở thời kỳ thượng cổ, đại đa số đều tu luyện thể thuật, nhưng dần về sau thứ này đột nhiên biến mất khỏi thế gian.

Chỉ còn lưu lại một ít thứ mà thôi, đại đa số là tàn quyền.

Vì luyện thể khó hơn luyện linh lực gấp mấy lần, tàn khuyết thì chỉ có thể tu luyện được một phần mà thôi, tu luyện xong thì không thể luyện nữa, cho dù có luyện được thì tốc độ cực kỳ chậm, trừ phi tìm được những bản còn lại.

Điều này dẫn đến tu sĩ không còn xem trọng, không ai muốn tu luyện thứ vừa khó mà vừa chậm cả.

Mà bí ẩn thượng cổ hủy diệt, hậu nhân về sau không ai biết, đột nhiên một thời đại biến mất trong hư không.

Nhưng hần lại biết, vì sự kiện năm đó cũng có sự xuất hiện của hần.

Hiện giờ tu sĩ thượng cổ ở tiên ma giới không còn bao nhiêu, đại đa số toàn những thể lực cổ xưa, ẩn thế lánh đời.

Chính vì thời thượng cổ ít đến như vậy, nói gì đến việc hạ giới.

Chính vì vậy mà bọn họ không còn tu luyện thể nữa mà chỉ tập trung vào luyện linh.

Nhưng bọn họ lại không biết một điều là mỗi khi tu vi tăng tiến, dần dần sẽ khiến việc tu luyện chậm hơn.

Đây là vấn đề tư chất, tư chất càng cao con đường tu luyện càng lớn.

Đó là một loại suy nghĩ sai lầm.

Tư chất.

Thứ này đối với bọn hắn mà nói chỉ là thứ yếu.

Mặc dù ở thời kỳ thượng cổ tư chất cũng được coi trọng nhưng quan niệm lại khác với thời nay.

Tư chất có thể thông qua rèn luyện thể thuật để có không thành vấn đề.

Chính vì vậy mà hắn mới truyền cho Thanh Thủy môn công pháp tu luyện thể thuật, hắn muốn cải tạo thể chất hậu thiên cho nàng ta.

Hắn muốn nàng ta đi trên con đường thượng cổ.

Linh thể song tu

Đây là con đường hoàn hảo nhất, mặc dù tu luyện kiểu này mất rất nhiều thời gian.

Nhưng nó là lựa chọn tốt để khiến bản thân đi càng xa.

Mà đi trên con đường này bản thân có thể vượt cấp chiến đấu, vì vậy tu luyện chậm tý cũng không sao.

Bọn họ tu luyện nhanh nhưng không đánh lại mình tu luyện chậm thì có tu luyện nhanh cũng như vậy mà thôi.

~~~~~
Long Hắc Thiên hiện giờ đang ngồi xếp bằng bên cạnh bờ hồ để chờ Thanh Thủy tu luyện xong.

Trong lúc rảnh rỗi hắn lấy Luân Hồi Thư ra để tìm hiểu.

Thông qua ký ức Hắc Diễm Kiếm Đế hắn biết được thứ này không phải sở hữu là có thể sử dụng.

Phải tự chính bản thân mình lĩnh ngộ.

Về đạo thư thì hắn không cần phải lĩnh ngộ gì nữa, vì hắn dung hợp ký ức với Hắc Diễm Kiếm Đế.

Mà Hắc Diễm Kiếm Đế đã có đạo tâm rất kiên định rồi, vì vậy hắn cũng sở hữu đạo tâm của Hắc Diễm Kiếm Đế.

Long Hắc Thiên sờ sờ một quyển sách màu xanh đầy cổ xưa, thông qua ký ức truyền thừa, có lời đồn thứ này có thể khiến người khác chết đi sống lại.

Hắn bắt từ rồi không nói làm gì, nhưng người khác thì không.

Long Hắc Thiên nhìn quyển sách đầy kích động, nếu hắn có thể khiến người ta chết đi sống lại thì đây là quá nghịch thiên rồi.

Nhưng đây chỉ là lời đồn, từ trước đến nay không ai biết thứ này ở đâu, có lẽ là biến mất khỏi thế gian.

Nên ai cũng nói thứ này bị hủy, hay là nó không tồn tại.

Mà Long Hắc Thiên suy nghĩ một hồi thì kết luận thứ này chắc chắn đã biến mất trên thế gian.

Bởi vì hắn suy đoán thứ này đã bị hệ thống tịch thu, chính vì vậy mà người đời không nhìn thấy nó nữa.

Long Hắc Thiên suy đoán thứ này bị hệ thống cất giữ không phải là vô căn cứ, nếu như hệ thống không tịch thu thứ này thì làm sao hắn mở hộp quà ra được.

Nếu nó còn trên thế gian thì không thể nào, hệ thống nghịch thiên thì hắn tin tưởng rồi đây.

Nhưng không đến mức có thể thông qua hộp quà để triệu hồi vật phẩm trên thế gian.

Điều đó là vô lý, còn nếu như hệ thống có thể tạo ra một Luân Hồi Thư khác thì càng vô lý.

Vì vậy chỉ có thể nói là thứ này trước kia bị hệ thống ăn cắp mà thôi.

Long Hắc Thiên chặc chặc suy nghĩ, qua nhiều thời đại, có biết bao nhiêu người vì trường sinh mà cố gắng tìm tưng tích của thứ này.

Vậy mà lại bị hệ thống lấy đi, hiện giờ thì tiện nghi cho hấn.

Hấn chỉ thắc mắc là hệ thống vì sao phải lấy thứ này đi, mà lấy thứ này đi như thế nào.

Long Hắc Thiên lắc đầu không suy nghĩ nữa, thứ này nằm ngoài phạm vi hiểu biết của hấn.

Hệ thống này rốt cuộc là gì, hấn không biết.

Tại sao hấn lại có hệ thống, điều này hấn cũng không biết.

Vì sao hấn chết đi sống lại được sở hữu hệ thống...

Đây vẫn là điều mà hấn nghĩ mãi không hiểu, hệ thống này đã nghịch thiên như vậy.

Người tạo ra nó rốt cuộc là ai?

Nó sinh ra từ đâu?

Đây vẫn là một bí ẩn.

Hấn lắc đầu không suy nghĩ về vấn đề này nữa, quá nhức đầu, quá rắc rối.

Long Hắc Thiên đưa một tia thần thức vào trong thiên thư.

Hấn bắt đầu nhắm hai mắt lại lĩnh ngộ huyền diệu trong thiên thư.

Ngộ tính hấn vốn rất cao, nhưng thiên thư là thứ quá nghịch thiên, không ai biết nó từ đâu ra.

Nên hấn lĩnh ngộ cũng rất chậm..

Bạn đang đọc truyện *Bát Từ Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.